

FOGUERA

Baver-Els Antigons

El llibre ha participat en la convocatòria dels premis de la Generalitat per a la promoció de l'ús del valencià.

» EQUIP

EDITA	Foguera Baver-Els Antigons amb 350 exemplars.
DIRECCIÓ	David Vaquero i García.
PORTADA, DISSENY I MAQUETACIÓ	Alessandra Ferragina.
TÍTOL DE LA PORTADA	FLAMES.
ASSESOR LINGÜÍSTIC	Maria Josep Mira (Ajuntament d'Alacant, Oficina promoció del valencià).
AGRAÏMENTS	Christian Martínez, Raquel Mora, Ángel Romero.
MATERIAL FOTOGRÀFIC	AMA (Arxiu Municipal d'Alacant), Federació de Fogueres, Associació Cultural Alicante Vivo, Andrea Sánchez i Jover, Jose Antonio i Plaza, Tony Díez, Adrián Fernández i Vaca, Cendra Digital, Ángel Romero i Melle.
PUBLICITAT	David Vaquero.
COL-LABORA	Generalitat Valenciana.
IMPRESSIÓ	OFIBOOK.
DEPÒSIT LEGAL	A 240-2013

El llibre ha participat en la convocatòria dels premis de la Generalitat per a la promoció de l'ús del valencià.

» SUMARI

7	8	177
Introducció	Les Flames de la història	Antigons 2019
179	181	182
Presidents	Comissió	Esbossos
186	196	198
Belleses i Dames	Càrrecs D'Honor	Fotografies Fogueres 2018
203	216	218
Records	Programa de Festes	Guia Comercial

Les

FLAMES

de la història...

INTRODUCCIÓ:

Bé és cert que amb les cendres de les fogueres del 90 podríem dir que “són totes les que estan, però no estan totes les que són”...

Moltes comissions de fogueres han passat per la nostra història de la festa, la majoria de les quals perduren a data actual, unes altres han desaparegut per diferents vicissituds i alguna no ha aconseguit quallar del tot en l'àmbit fester, quedant com a xicotets records que intentem no diluir.

“Flames” vol representar-ne la història de totes i cadascuna, donant-los un espai comú amb el fi únic de rendir-los un merescut homenatge. Pensarem que ja coneixíem totes les comissions que hi ha hagut al llarg de les nou dècades que portem a l'esquena, però ens sorprendrà veure a mesura que avança la lectura que algunes van desaparèixer per a ser-ne la llavor d'altres que van ocupar el seu lloc.

Les més de cent flames estan acompanyades d'una sèrie molt limitada de fotografies, volent ser les més representatives de cadascuna pel que fa a l'eix primordial de la festa: el monument. A més, cada comissió ve amb la seua nomenclatura actual o la que va tindre abans de desaparèixer, la qual cosa no deixarà de ser curiós en molts dels casos.

Deixem, per tant, que les nostres “Flames” de la història ens conten la seua pròpia existència.

PLAZA DE GABRIEL MIRÓ

La comissió degana de la festa i la primera a sol·licitar la plantà d'un monument seria la de la Plaza de Isabel II, coneguda en aquells primers anys de la festa, que amb posterioritat rebria el nom de Plaza de Gabriel Miró.

La sol·licitud presentada a l'abril de l'any fundacional seria el testimoni de com aquesta cèntrica comissió es va convertir en la primera a formar-se i portar els seus tràmits endavant per a poder tindre monument al juny, en concret el realitzat per l'artista Lorenzo Aguirre, que va rebre el lema de "Les presidències de Torrejón", obtenint el segon premi dotat amb 600 de les antigues pessetes. Com a novetat, ja en aquest primer any, la rematada tenia moviment, perquè el personatge a qui feia referència l'obra alçava el braç i donava voltes per a encarar-se als seus quatre costats.

L'any següent, el mateix artista alçaria el monument "Barraca de fira", monument avançat al seu temps quant a estètica, que va rebre una menció del jurat únicament.

Repetint experiència l'any següent, l'artista (que era un famós pintor i cartellista de l'època, d'origen pamplonès) crearia "Tot lo roïn a la mar", rebent, aquesta vegada sí, premi per part del jurat, en aquesta ocasió el quart.

Amb el pas dels anys, prendrien el nom que en l'actualitat tenen i competirien en categories un poc més inferiors, encara que el monument és l'eix primordial en la festa per a ells.

Molts dels més famosos artistes han plantat monument en la demarcació, entre els quals destaca Pedro Soriano, que en els anys 80 deixaria veure per la plaça les seues millors obres en els anys daurats de la seua producció. Però després d'això les possibilitats econòmiques disminuirien dràsticament.

El monument apareixeria tancat fins a les altures per causa de l'aglomeració que es va produir en els anys 90 amb la zona d'oci que hi havia al barri, la qual cosa provocava grans concentracions de gent i molt soroll. A més, la zona s'havia convertit en un lloc poc segur, on el pitjor de la nit es movia lliurement. Tot això va fer que els veïns poc o gens col·laboraren amb la foguera del seu barri.

“MOLTS DELS MÉS FAMOSOS ARTISTES HAN PLANTAT MONUMENT EN LA DEMARCACIÓ, ENTRE ELS QUALES DESTACA PEDRO SORIANO,...”

1942 >

L'artista Pere Baenas, nouvingut de València, seria el que durant molts anys va realitzar el monument de xicotetes proporcions per a la veterana comissió, sempre en les categories cinquena o sisena, amb varietat de resultats en els guardons.

Després d'ell, el faria Manuel Àngel Capella, fins que la comissió va créixer, es va reorganitzar i es van encabotar a plantar monuments de qualitat. Així, la contractació dels germans García Ribas portaria nous aires i noves esperances en categories superiors, com la tercera, collint molts guardons, i posteriorment serien Manolo García, en segona categoria, o Manuel Algarra, l'artista actual que, mitjançant dibuixos i idees

del dibuixant Enrique Pérez construeix monuments plens de crítica local i estatal que sempre resulten premiats.

Reconvertida, renovada i més activa que mai, la comissió també té a favor seu diverses belleses del foc i dames adultes i infantils, l'agenda cultural passa per l'homenatge que se li fa a l'escriptor que porta el seu nom a la plaça on munten des de fa anys el seu racó, cosa que abans no podien fer, de la millor manera possible i en un marc incomparable.

< 1933

» ALFONSO EL SABIO

En la confluència del carrer de Pablo Iglesias i l'avinguda d'Alfons el Savi naixeria una de les primeres fogueres de la festa el 1928, la pertanyent al districte d'Alfonso el Sabio-Pablo Iglesias, primer nom que tindria la comissió.

El primer monument alçat pels festers seria obra de Paco Hernández, i el lema seria "Alacant la millor terra del mon". Obtindria ja el cinqué premi de la categoria única.

L'any següent, passaria a denominar-se Alfonso el Sabio-Navas, el 1930, seria Alfonso el Sabio-Quintana, plantant dos monuments pertanyents a dues comissions, fins a quedar-se, el 1934, amb el seu nom actual.

Molts i molt variats artistes han passat per aquesta demarcació, però trobarien una gran aliança primerament amb el mestre Gastón Castelló, qui els confeccionaria diversos monuments, especialment recordat el de 1941, perquè obtindria el premi especial, el primer per a ells.

A continuació, donarien pas a Ramón Marco, amb qui van estar bastants anys en diferents categories, com l'especial i la primera, obtenint dos primers premis especials (el 1956, compartit amb Benalua i 1957), diversos segons i una infinitat de guardons més en la primera categoria.

Altres artistes arribarien amb el pas dels anys, com Agustín Pantoja o Mauricio Gómez Martínez, amb una trajectòria més o menys irregular, però la contractació d'un jove Pascual Domínguez, el qual estaria amb ells diversos anys, els tornaria les il·lusions, ja que per fi, el 1975, repetirien triomf en l'especial, i també guanyarien diversos segons i tercers en la mateixa secció.

Canvis produïts el 1979 comportarien nous artistes, i en aquest cas seria Javier Mayor León el que va aterrar fins a la cèntrica avinguda. Després d'estrenar-se amb un tercer, el triomf de 1980 sabia novament a glòria per a ambdues parts.

1975 >

Un perfecte monument amb estètica diferent de la imperant en els anys setanta donaria la "campanada" en l'edició, a més de resultar polèmic per les crítiques de les bases, de caràcter polític.

Repetirien novament amb Mayor sense tant èxit, la qual cosa donaria pas a nous valors, com Tomás Gosálvez, o de nou, Ramón Marco, en uns anys de trajectòria irregular, ja que es trobaven entre la primera i l'especial de manera alterna.

Acabant la dècada dels huitanta, seria un jove Paco Granja l'encarregat de construir el monument, aconseguint molt bons guardons en la primera categoria. Després d'aquest, canvi d'estil radical amb l'arribada de Javier Capella, que passaria sense pena ni glòria per la foguera, ja que encara que s'encarregaria de realitzar diversos monuments molt impactants i voluminosos, no tindria tanta sort amb els premis.

La ratxa de sequera acabaria amb l'artista Paco Juan, el qual s'encarregaria de construir els que van ser els últims monuments dins de la primera categoria a finals dels 90, els quals van ser tots premiats per la seua gran qualitat artística.

Però enmig de tot açò, Iborra Barbancho, "Waldo", el que era artista de la pròxima comissió de Sèneca-Autobusos, deixaria de plantar-los recalant en aquesta foguera, per a la qual executaria els monuments de 1996 i 1997, aconseguint un primer premi i un quart, ambdós de gran valor estètic.

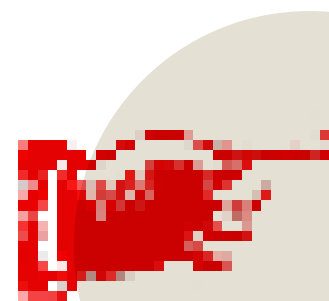
Els temps van canviar per als comissionats amb el començament del nou segle, ja que l'economia no els va ajudar durant diversos anys, havent de baixar a les categories segona i fins i tot tercera. En aquests anys de tranquil·litat, Pedro Espadero, Jorge García o el valencià Miguel Delegido van ser els artistes dels monuments amb diferent sort quant a guardons.

Però amb el temps van anar agafant suports, patrocinis i comissionats, la qual cosa els va permetre tornar a les altes esferes. En aquest període, seria Paco Juan qui tornaria, i de la millor manera, perquè quasi tots els monuments que ha dut a terme han obtingut el primer premi.

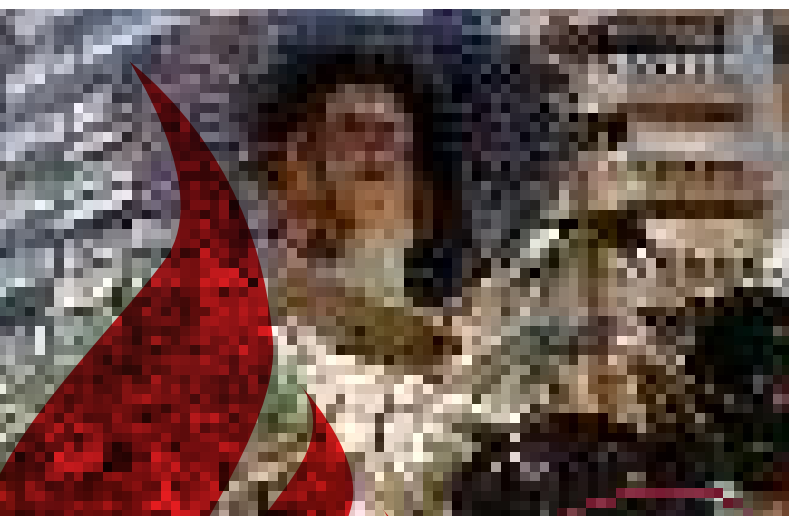
Grans monuments formen part de la història d'Alfonso el Sabio, i cal mencionar, a manera de curiositat, que el monument plantat l'any 1934 seria el primer en la història que, tristament, se'n va vindre a terra. A més, l'any 1967, es dona la circumstància que planten tres fogueres, totes elles construïdes per Julio Esplá.

La primera d'elles, Alfonso el Sabio "A" va costar 100.000 pessetes; Alfonso el Sabio "B", 60.000 pessetes; i Alfonso el Sabio "C", 40.000 pessetes, obtenint el segon premi de tercera categoria.

Destaca també en l'àmbit de representants del foc, ja que són una vintena de dames d'honor entre adultes i infantils les que posseeix, igual que diverses bellees, que al llarg de la història han representat de manera molt digna la festa gran de la ciutat.

“GRANS MONUMENTS FORMEN PART DE LA HISTÒRIA D'ALFONSO EL SABIO, I CAL MENCIONAR, A MANERA DE CURIOSITAT, QUE EL MONUMENT PLANTAT L'ANY 1934 SERIA EL PRIMER EN LA HISTÒRIA QUE, TRISTAMENT, SE'N VA VINDRE A TERRA...”

1980

BENALÚA

Poc es pot dir que no se sàpiga d'aquesta comissió, una de les més mítiques dels 90 anys d'història, encara que en els últims temps estiga en una etapa molt més tranquil·la del que ens tenia acostumats.

I és que la foguera, nascuda el mateix any de la festa, es convertiria amb el pas dels anys en "l'enemic" a batre, en un sentit figurat, perquè la pugna entre aquesta amb la comissió de Ciudad de Asís la majoria de vegades per aconseguir el primer premi va ser un esdeveniment que duraria algunes dècades. Poques serien les restants que van aconseguir guardó durant aquests anys, com Alfonso el Sabio o Mercado Central, que d'una manera o d'una altra van aconseguir desbancar-les de manera puntual.

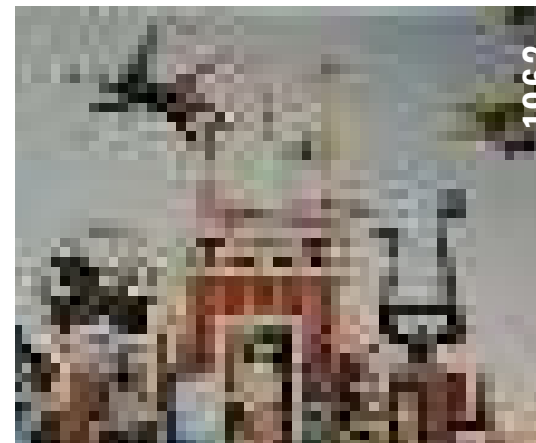
Van arribar amb el triomf de l'inici, perquè l'obra de Juan Such, José Marced i Gastón Castelló "Parada y Fonda" va ser el començament del millor que estava per arribar encara.

Un total de 17 primers premis en especial atresoren de les 31 vegades que han concorregut en la secció, una estadística molt favorable veient els resultats obtinguts.

L'artista que els va donar més triomfs en l'especial en una primera època va ser Jaime Giner, seguit de l'incombustible Ramón Marco, que quan no es trobava realitzant la de Ciudad de Asís el seu lloc habitual era aquest, a més en anys en què en feia diverses en aquesta categoria, competint contra si mateix, una qüestió que només hem vist amb un altre artista més.

El veí del barri, Remigio Soler, també guanyaria en dues ocasions, però en anys separats pel temps, ingressant després d'això Àngel Martín, guanyador de dos premis consecutius.

Al llarg de la seua història han tingut breus parèntesis, entre els quals o no plantaven monument o decidien anar a una secció més baixa de l'habitual, cosa que es veuria en els anys 80.

El 1979 contractarien Pedro Soriano, que els donaria el primer premi, l'any següent baixarien de secció per a tornar amb més energies i pressupost, triomfant durant diversos anys alterns.

Per entremig, es confeccionarien ells mateixos el monument (com el de 1985, amb ajuda del valencià Hernán Cortés) o baixarien a la primera el 1987 després de caure al terra la foguera especial de l'anterior any.

És a partir de 1988 quan decideixen no tornar a concórrer en especial, ja siga per falta de comissionats o suport veïnal.

El veterà Mauricio Gómez, el qual anteriorment havia plantat de manera esporàdica un monument, ingressa novament en la comissió amb continuïtat, passant al valencià Carrasco en la segona i primera categoria, Pedro Espadero i Paco Vázquez, que el 1997 els planta de nou el monument de categoria especial, encara que en un primer moment hauria d'haver-lo fet en la primera, però davant de la falta d'especials (només n'hi havia dues) van dedicar un poc més de pressupost per a figurar entre les millors. S'emportarien el tercer premi, i açò no els descoratjaria per al següent any, el qual, amb Pedro Soriano com a artista, i enfront de l'església del barri, alçarien la que és a hores d'ara l'última especial del barri, que es va quedar en el 70 aniversari l'última classificada.

Després d'aquests esdeveniments, vindria un gran moment amb l'artista José Muñoz Fructuoso, que s'allargaria quasi 10 anys, en els quals, la seua pulcritud i delicadesa a l'hora d'elaborar les seues obres, obtindrien molt bons guardons en la primera categoria.

Acabada aquesta etapa, i després d'anys provant amb artistes alacantins, comptarien amb Pere Baenas i Carlos Albaladejo, amb qui estarien diversos anys fins una plantà fatídica que els deixaria amb el monument a mitges.

Passat també aquest esglai, el monument és mogut cap a l'avinguda d'Aguilera, a les portes del Mercat Municipal, i és Carlos Carsí qui en categories més modestes els ha tornat fins a dia de hui renovades il·lusions.

Més de vint representants del foc tenen a favor seu, entre adultes i infants, diversos premis d'especial infantil, ninots indultats, diverses vegades els ha tocat la loteria de Nadal, els seus carrers adornats han rebut multitud de guardons, igual que ninots de carrer.... Molta història a les seues esqueses repleta d'èxits, però també de fracassos, somiant de tornar a temps millors.

PLAZA DEL AYUNTAMIENTO

Des dels inicis de la festa, la plaça de l'Ajuntament ha tingut un monument a les seues portes sense ser el representatiu de la ciutat, és a dir, naixeria com una comissió de foguera més, encara que tindria un cert grau d'oficialitat. En altres paraules, el monument plantat a la plaça més neuràlgica de la ciutat entraria a concurs durant molts anys, encara que hauria de guardar certs aspectes crítics per a no ofendre la societat del moment, per la qual cosa segons la política vigent els monuments plantats podrien ser aparador del folklore, la política, la sàtira, les bondats de la nostra terra però tot això amb una certa classe, ja que la censura atacaria per a contrarestar el que no quedara bé a ulls dels polítics.

El primer monument plantat correria a càrrec de l'artista faller Carlos Cortina, qui triomfaria en la vigent edició de les Falles de València. Aquesta primera incursió en el món de la festa no obtindria el premi desitjat per a la comissió que llavors va ser denominada com Plaza de Alfonso XII, ja que quedaria com la sisena i última classificada dins dels premis.

En el seu segon any de camí, els comerciants recolzaven decididament la comissió encapçalada pel seu president José Mataix, qui contractaria un dels vencedors del passat exercici, José Marced, qui amb pocs recursos alçaria un monument poc rellevant.

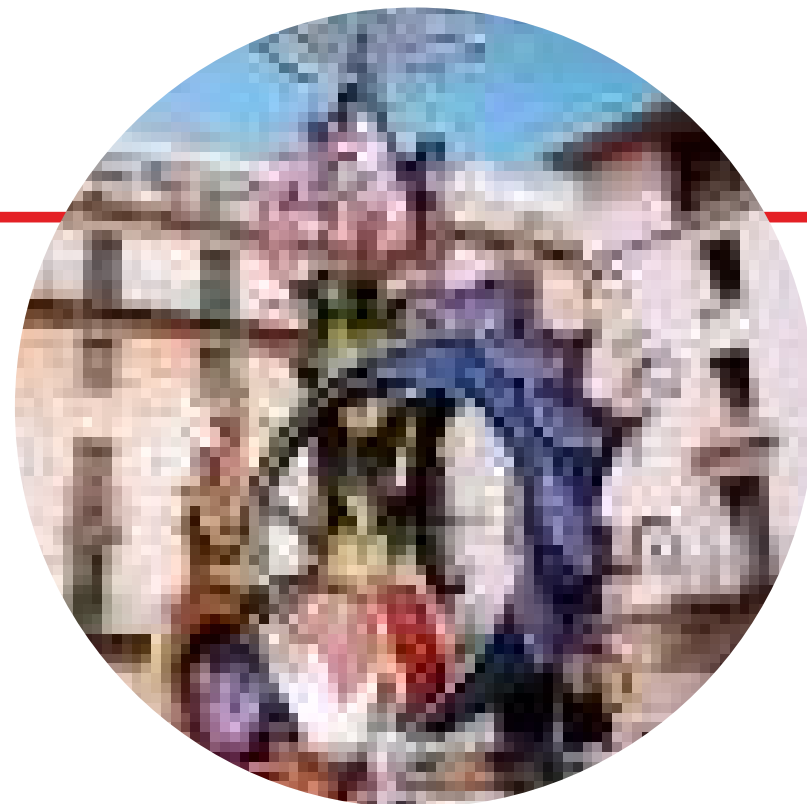
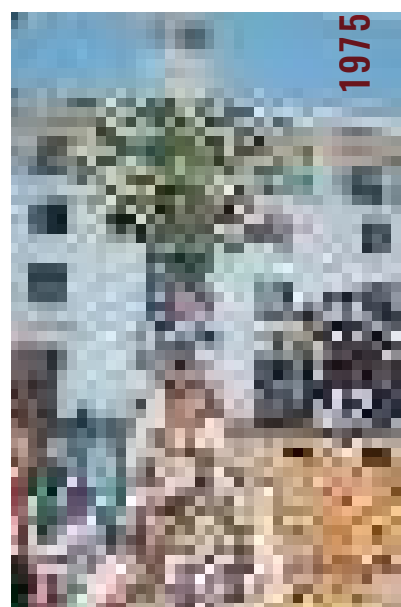
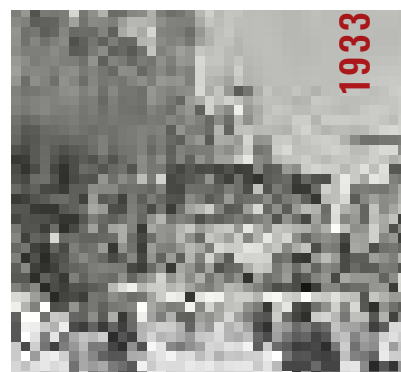
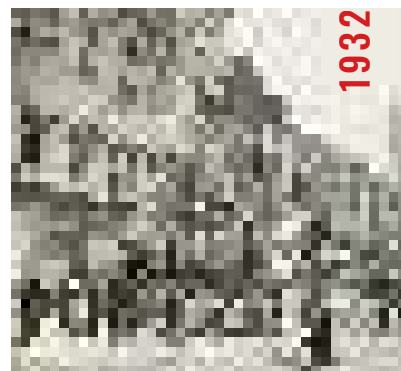
L'any 1931 canviaria la seua nomenclatura per a adequar-se als temps vigents, passant a denominar-se Plaza de la República, però seria a partir de 1932 quan la comissió agafara major rellevància, gràcies a l'artista contractat durant diversos exercicis, el mestre Gastón Castelló, qui va estar construint el monument durant 5 anys, fins a l'any de la contesa, rebent diversos guardons tots els anys, entre ells el premi especial el 1935.

Canviant de nou el seu nom en tornar la festa a la ciutat, la nova denominació de Plaza del 18 de Julio portaria novetats l'any 1951, quan en Sessió Ordinària de la Comissió Permanent de l'Ajuntament d'Alacant a proposta de la Comissió de Festes s'oficialitza el monument plantat a les portes del Consistori, sent la primera oficial de la ciutat plantada ja l'any posterior.

Molts artistes fins llavors van plantar en aquest gran aparador fins a l'arribada de la democràcia, com Juan Capella, Ramón Marco, Manuel Albert, Remigio Soler o Agustín Pantoja.

Amb Lassaletta al capdavant de l'Ajuntament, ja com a alcalde democràtic, el monument de 1979, primer en aquest sentit, el construeix el valencià Àngel Azpeitia, i el nom amb què es coneix la foguera, segons els llibres oficials, seria el de Plaça de l'Ajuntament.

L'any següent, Pedro Soriano alçaria una magistral obra carregada de polèmica, perquè el monument, fora de concurs, rebria una menció especial i el ninot presentat a l'exposició seria indultat.

Els dos anys següents, la foguera de l'Ajuntament deixaria de ser l'oficial. Teodomiro Navarrete agafaria les regnes de la comissió que entraria a concurs, triomfant en la primera categoria el 1981 i sense premi el 1982, ja que la poca envergadura i els escassos mitjans econòmics donarien com a resultat un monument que en aquell moment enlletgia la imatge de la ciutat i les seues festes, tornant a l'any següent a oficialitzar-se la foguera plantada a la plaça, la qual cosa implicava que totes les despeses que aquesta tinguera haurien de ser pagades pel consistori.

Així, es plantaria durant els anys 1983 i 1984 la foguera oficial que compartiria, a escassos metres, espai amb la comissió de Plaça de l'Ajuntament, presidida per Teodomiro Navarrete que no tindria més continuïtat.

Soriano seria un dels artistes que més vegades plantaria a la plaça consistorial, anys en els quals el guanyador del primer premi d'especial era qui per obligació havia de construir aquest monument representatiu.

Així passarien per aquest entorn els artistes Àngel Martín Jover, l'esmentat Soriano, Paco Juan i fins i tot Ramón Marco, el 1991, ja que el premi especial de l'anterior any quedaria desert, demanant al veterà artista el favor.

Pedro Espadero en faria diverses, però la no cremà de l'any 1995 canviaria novament la història, ja que a partir de l'any següent seria mitjançant concurs la contractació de la foguera.

D'aquesta manera, inauguraria aquest sistema Ramón Marco, i passarien per la plaça, de nou, Espadero, Paco López, Pedro Abad, Jesús Grao o Fran Esplà, entre d'altres, sent Espadero l'artista que en els últims anys l'està realitzant.

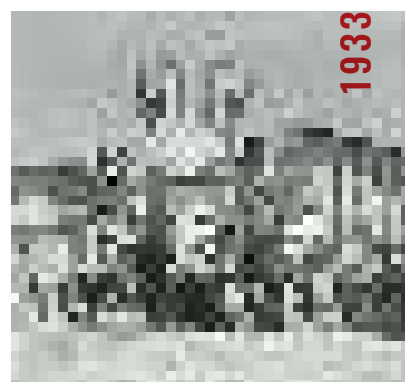

BENITO PÉREZ GALDÓS

» FUNDADORA DE LA FESTA I INSCRITA DES DE MARÇ DE L'ANY 1928, LA COMISSIÓ DE BENITO PÉREZ GALDÓS-BELANDO (TAL COM ES DENOMINARIA EN AQUELL MOMENT) ES CONVERTIRIA EN UNA DE LES MÉS IMPORTANTS DURANT ELS PRIMERS ANYS DE LA FESTA.

1932

1933

1935

1936

1944 v

El seu primer president seria Enrique Sales, que encapçalaria un grup de persones que treballaria de manera incansable per a alçar el seu primer monument, que portava per lema "Unión Regional", de l'artista García Badías, que pretenia ser una foguera al·legòrica a l'agermanament entre les ciutats de València i Alacant, tot això rematat per un gran Micalet.

L'any següent, José Marced, qui havia triomfat en Benalua en el primer any, alçaria el segon monument de la comissió, any en què també nombrosos particulars del districte crearien i plantarien algunes "fogueretes" per diversos carrers.

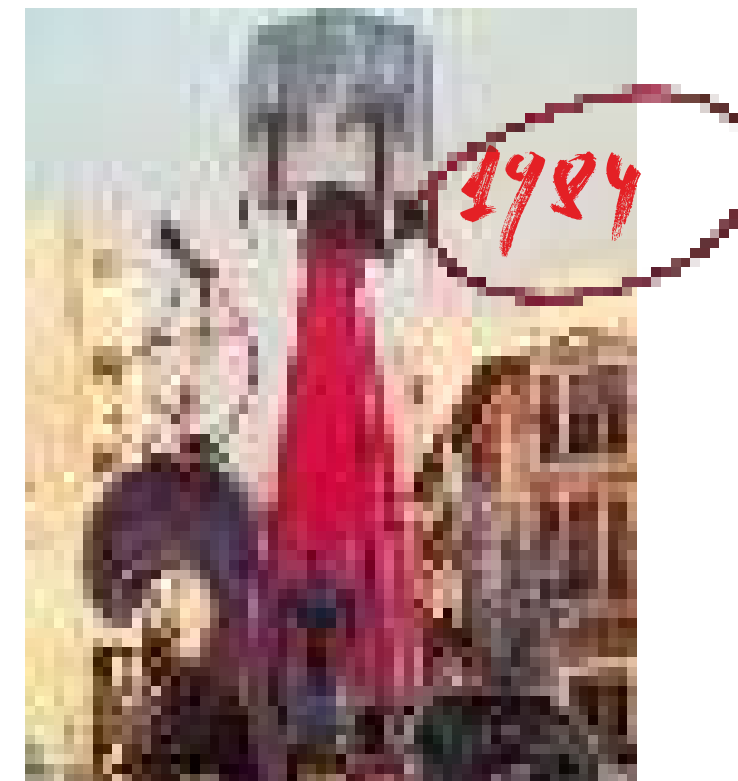
Però els millors anys se succeïrien a partir de 1930, ja que aconseguirien els comissionats contractar l'artista Gastón Castelló per a realitzar els seus monuments. En aquest primer any, "Los cinco sentidos de Alicante" aconseguiria la segona posició en la competició, i amb posterioritat les fogueres "Los enemigos del alma alicantina" (influïda per l'estil de l'època, l'art Nouveau i el decò), "La hoguera del bien y del mal" i "El camp i la ciutat" s'alçarien amb el premi especial de fogueres en els seus respectius exercicis. Unes altres com "La barca de Caronte", "Ganarás el pan" o "Talía o el teatro de las marionetas", de gran qualitat artística, es quedarien fora de premi.

Passada la contesa nacional, Gastón Castelló continuaria construint el monument d'aquesta entitat festera, repetint triomf en els anys 1943 i 1944, obres aquestes de diferent prestància i molt acords amb l'estil del moment, un poc més allunyades de la clàssica foguera dels temps de la República.

Després d'anys sense plantar la comissió, l'artista repetia treball l'any 1950, any aquest en què el monument realitzat per a la comissió seria el més car de l'edició amb 42.000 pessetes de pressupost, encara que no obtindria premi i la immediata quant a cost (Sèneca-Autobusos) s'alçaria amb el guardó, fent una inversió 10.000 pessetes inferior.

En els següents anys, Jaime Giner, Capella, Hernández Gallego, Eduardo Fuentes i un llarg etcètera serien els encarregats d'alçar els monuments en categories elevades, aconseguint una sort dispar quant a guardons.

Després de passar anys en categories més humils, arriben al 1983 amb un monument de categoria especial, l'últim fins a la data, però que no entraria en concurs, ja que l'artista Pascual Domínguez faria una rèplica del cremat l'any 1931, rebent únicament una menció especial honorífica.

Després d'aquesta incursió, aterren fins al seu emplaçament Paco Juan (on fa el seu debut en monuments adults), Paco Granja i els Germans Colomina, sent aquests últims els més prolífics en els anys 90, aconseguint multitud de premis en les categories quarta i cinquena, moltes vegades el primer.

El comissionat de la foguera, Fran Santonja, s'encarregaria a edat molt primerenca de la construcció dels monuments infantils, fent ja quasi en el segle XX els adults en el que serien les seues primeres incursions dins d'aquests límits.

Amb posterioritat, el valencià Armando Serra, un altre geni faller de l'humor en majúscules, prendria el relleu fins a arribar novament als alacantins Alejandro Cano, Juan Alberto Navarro, o de nou, Fran Santonja, qui el passat any plantaria una foguera en la categoria tercera per a commemorar de molt bona manera el seu 90 aniversari en el món de la festa.

A més, a favor seu tenen diverses dames del foc adultes i infantils i una Bellea del Foc, la corresponent a l'any 1947, la senyoreta Conchita Cano.

RAMBLA DE MÉNDEZ NÚÑEZ

La comissió de la Rambla naixeria l'any 1928 amb el nom d'Avenida de Méndez Núñez, sent president fundador el metge Evaristo Manero, qui vivia en aquest districte.

El primer monument alçat seria obra de l'artista Manuel Gallud amb el lema "Port Peixquero" i obtindria el quart premi.

Amb posterioritat, els monuments tindrien moviment o presentarien grans novetats, com un en què el trànsit rodat podia passar per davall seu, encara que la idea duraria poc, atès el risc que representava per als cotxes aquest fet.

Serien els triomfadors de les fogueres de postguerra, ja que l'any 1940, i de la mà d'Agustín Pantoja i Manuel Baeza, aconseguirien el primer premi de la categoria A.

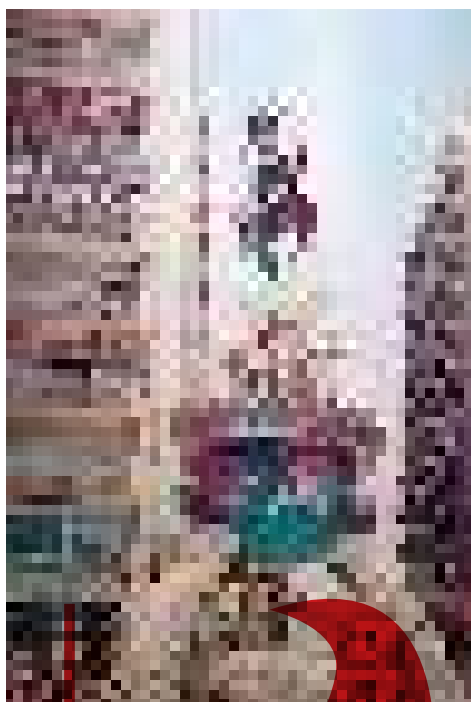
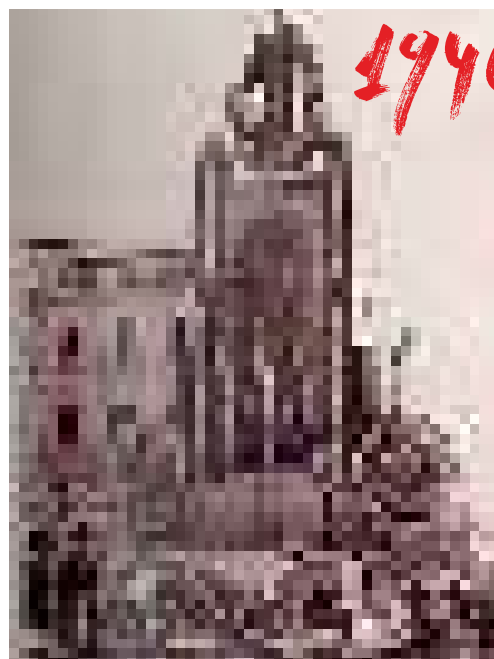
Van ser aquests uns anys en què els seus monuments estaven ubicats al començament de la Rambla, davall la Torre Provincial, on hui s'erigeix el monument a la Constitució. Hernández Gallego, José Muñoz Fructuoso, Ramón Marco i un llarg etcètera van ser els principals artistes que han passat pel districte, que fins i tot plantarien en la categoria especial, encara que sense sort en els premis.

Es movien per les categories altes en els primers anys, tot i que ja en els huitanta es trobarien dins de les intermèdies, i artistes com per exemple Mauricio Gómez Martínez s'encarregarien de confeccionar els monuments que canviarien d'emplaçament, ja que els mancava espai per a la plantà amb comoditat, canviant-se fins on en l'actualitat s'ubiquen, un espai més ampli però molt menys vistós que l'original.

Des d'allí, han vist els anys passar dins de la humilitat, ja que la col·laboració veïnal ha sigut molt escassa durant les últimes dècades i han quedat com a suport primordial les quotes dels comissionats.

Tot i així, amb l'artista valencià Enrique Burriel, en els anys 90, han gaudit d'una certa popularitat i prestigi, ja que els colorits i alegres monuments plantats, vistos per tots els alacantins durant les diferents desfilades, han sigut molt del grat del jurat que els ha premiat durant molts anys.

EL PRIMER MONUMENT
ALÇAT SERIA OBRA
DE L'ARTISTA MANUEL
GALLUD AMB EL LEMA
"PORT PEIXQUERO" I
OBTINDRIA EL QUART
PREMI...

1968 >

Després del comiat d'aquest, han sigut diversos els artistes valencians que han passat per la demarcació, que no ha vist florir el seu monument durant molt de temps a excepció d'algun any en què se'ls ha patrocinat.

En l'actualitat, l'artista Fandos és qui porta plantant la foguera els últims anys amb garanties de qualitat i premi, encara que siga en categories inferiors.

El valencià Vicente Martínez, acostumat a unes latituds més elevades, també ha plantat diversos xicotets monuments que han sigut dels millors de les seues respectives edicions.

A favor seu tenen, a més, cinc bellees del foc adultes, dos d'elles en anys consecutius, a més de diverses dames, entre adultes i infants.

Una anècdota curiosa produïda l'any 1962 és que l'artista que els va fer el monument, un basc nouvingut a la ciutat, va voler fer una reproducció de la font de Canalejas, amb aigua de veritat, però els materials empleats van ser tan roïns que l'aigua se'n va eixir del monument Rambla avall, encunyant la tan coneguda frase a la ciutat de "T'has lluit, compare!".

» PLAZA DE RUPERTO CHAPÍ

Sent una de les comissions fundadores, estrany és que no haja canviat al llarg dels seus més de noranta anys alguna vegada de nom, encara que rares vegades se l'haja denominat Plaza de Chapí.

Fundada el 1928, el president de la primera comissió seria Ramón Guillén Tato; vicepresident, Luis Altoaguirre; secretari, José Coloma; vicesecretari, Jesús Martín; tesorero, Antonio Poveda i quatre vocals més conformarien la primigènia comissió.

L'artista encarregat dels primers monuments seria Heliodoro Guillén Pedemonti, qui confeccionaria els primers quatre monuments de la comissió, triomfant en la categoria única els anys 1929 i 1930, cosa que no es repetiria dins de la seua història.

És per això que de manera discreta s'han mantingut al llarg dels anys, amb grans monuments, això sí, de famosos artistes com Hernández Gallego, Ramón Marco, Oti, Manuel Baeza o Agustín Pantoja, destacant els monuments de mitat de segle que van concórrer en la primera categoria i es van emportar molt bons guardons.

Amb posterioritat, i artistes com a Julio Esplá, estarien dins de les categories més austeres, encara que això no llevaria mèrit als diversos triomfs en la categoria especial infantil.

Potser, durant molt de temps, aquesta senzillesa li restara importància a tan xicoteta comissió, rodejada de grans comissions que moltes vegades han concorregut en l'especial, com són Mercado Central, Alfonso el Sabio, Hernán Cortés o fins i tot, la Rambla de Méndez Núñez, que va plantar al costat d'aquesta molt bons monuments.

Però el gran moment, dins de les seues poques possibilitats econòmiques, vindria en els anys 90 amb l'entrada dels artistes Vicente Almela primer i Paco Roca, ambdós valencians.

Dotarien de gran sentit estètic i qualitat cadascun dels seus monuments, enclavats en les últimes categories, i s'emportarien premi quasi tots els anys que van construir monument, moltes vegades el primer.

Després d'això, Pascual Domínguez o Paco Granja, amb qui han estat també durant molts anys, serien els que els succeïren, anotant pocs guardons en els últims anys.

Una curiositat que s'ha donat durant aquest segle XXI és que hi ha hagut molts anys en què han pujat tres o quatre categories per a commemorar alguna efemèride, com el passat any que van celebrar el seu 90 aniversari i van concórrer en la segona amb els germans Gómez Fonseca, encara que amb escàs èxit.

On sí que han tingut molta sort ha sigut en el tema de les seues representants, ja que són quatre bellees del foc i huit dames adultes, a més de quatre dames infantils les representants màximes que d'aquesta xicoteta entitat festerà han eixit, tot un rècord respecte a altres amb semblant antiguitat sense oblidar la Bellea del Foc adulta que va eixir des d'aquesta comissió el 1991, Mari Trini Amorós.

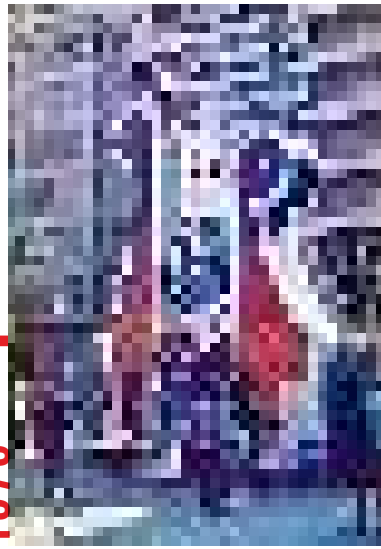
1928 >

«

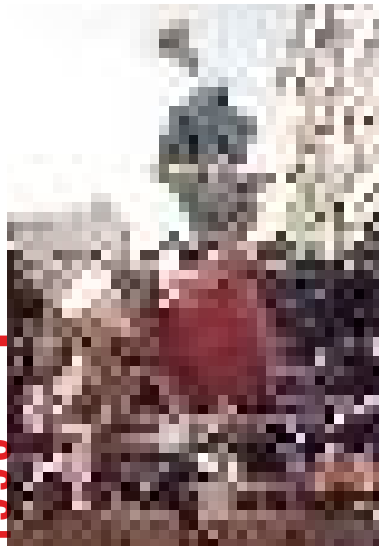
1930

1975

1995

CALVO SOTELO

Juan Martínez Blanquer, gràcies al fundador José maría Py, seria l'impulsor de la comissió de Calvo Sotelo l'any 1928, fundacional de la festa. En un primer moment, la comissió portaria el nom de Plaza de la Reina Victoria, en commemoració aquesta per la boda de Victòria Eugènia amb el rei Alfons XIII, nomenclatura que variaria en la República per la de Plaza del 14 de Abril. Després de la guerra, i a causa del franquisme, passaria a denominar-se Calvo Sotelo, com se la coneix en l'actualitat.

Els seus primers monuments estarien confeccionats pels artistes Juan Esteve, Unión Arte, o Gastón Castelló, qui els donaria el triomf l'any 1936 en la categoria A, sent el seu màxim guardó fins al moment i que no han aconseguit igualar.

El matrimoni Soler seria el més veterà dins del món de les fogueres, estant quasi 60 anys en la mateixa comissió, travessant tots els moments històrics que han viscut, com el de passar d'uns cent carrers de districte a una vintena, per causa de la creació de noves comissions pròximes, o la creació de la comissió infantil el 1974.

Molts artistes han passat per la demarcació, destacant Pascual Domínguez o Pedro Soriano, artífex de la major part dels monuments plantats en els anys 80, sent quasi tots elements utilitzats en altres monuments de major import, sense desmerèixer el resultat final, que enclavat en categories mitjanes quasi sempre obtenien premi.

En els 90 arribaria Enrique Burriel, artista faller que s'adaptaria a la perfecció a l'estil alacantí, regalant molt bones obres per a la història.

Amb posterioritat, Paco Juan o Pachi serien els artífexs de diverses obres de tercera categoria que també quedarien en molt bona posició, fins que entrat el nou segle, la comissió entraria en una profunda crisi que els obligaria a anar-se'n a l'última categoria.

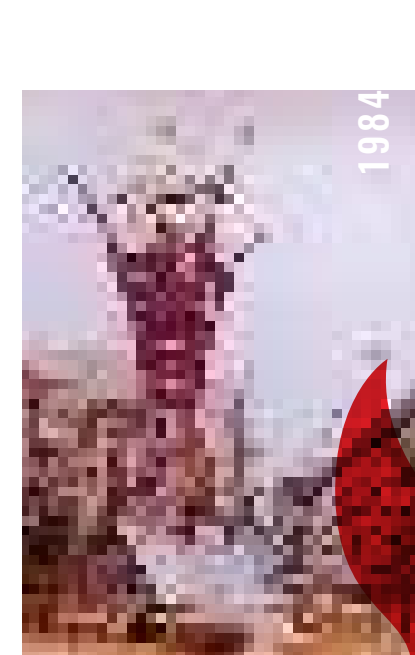
Això no implicaria falta de qualitat o dedicació, ja que el monument plantat per Paco Vázquez quedaria a molt poc del triomf, ja que el magnífic homenatge a Gastón Castelló captivaria el públic i el jurat.

Passats ja els mals anys, reposats econòmicament i amb una àmplia comissió, s'embarquen en l'aventura de plantar en la primera categoria, comptant amb Fran Santonja i Carlos Albaladejo, aconseguint durant diversos anys el primer premi.

També planten per primera vegada en especial durant dos anys amb l'esmentat Santonja, qui, a pesar de comptar amb poc pressupost respecte a les seues competidores, aconsegueix posicionar-se entre les primeres i aconseguir el ninot indultat.

Baixant un poc les pretensions, tornen a la segona categoria i la primera, sempre amb artistes alacantins, com Pedro Abad o els germans Gómez Fonseca, aconseguint un resultat lluny de l'esperat quant a guardons, però sense perdre mai la il·lusió de figurar entre els millors.

A més, la comissió té més d'una quinzena de dames del foc, tant adultes com infantils, aconseguint per fi el 2015 una Bellea del Foc adulta gràcies a la senyoreta Carmen Caballero.

» MERCADO CENTRAL

1928

La comissió, una de les fundadores, naixeria amb el nom “Alfonso el Sabio, San Vicente, Barrio San Fernando y Adyacentes”, comprenent una sèrie d'àrees que posteriorment tindrien el seu propi monument, sense fer cap referència al Mercat.

Ja amb posterioritat, i amb el pas dels anys portaria els noms de “Mercado”, “Mercado de Abastos” i finalment “Mercado Central”, nom amb què la coneixem fins a hui.

Es tracta de l'única que plantaria, i a més en temps rècord, un monument l'any 1939, quan no va haver-hi festa en si ni es van constituir comissions.

Al llarg d'una dilatada trajectòria, la comissió del Mercat sempre ha apostat pel monument, que antany era sufragat gràcies a l'ajuda dels botiguers de les diferents parades del Mercat Central, cosa que ocorre en l'actualitat amb molta menor incidència, ja que en ser zona cèntrica i estar rodejada d'altres districtes li costa molt traure benefici de les poques cases que té per a realitzar el cobrament de cartilles.

Grans artistes com Gastón Castelló, qui els va donar el seu primer triomf, Ramón Marco, Ángel Martín, Juan Capella, Azpeitia o Pedro Soriano han passat per aquesta entranyable plaça, que va haver d'esperar al 1973 per a alçar-se novament amb el triomf, gràcies a l'artesà Remigio Soler, quedant moltes vegades en la segona posició de l'especial.

La categoria d'or era alternada amb la primera, per a les quals contractarien artistes com Tomás Gosálvez o Paco Granja, obtenint el triomf poques vegades.

A finals dels huitanta patirien una greu crisi, havent de plantar dins de les últimes seccions, confeccionant Vicente Giménez o els mateixos comissionats el monument, a vegades ubicat a la plaça posterior al centre d'abastiment.

La crisi es resoldria el 1992, i per fi Juan Carlos Asensi plantaria aqueix any i en els successius monuments de gran importància.

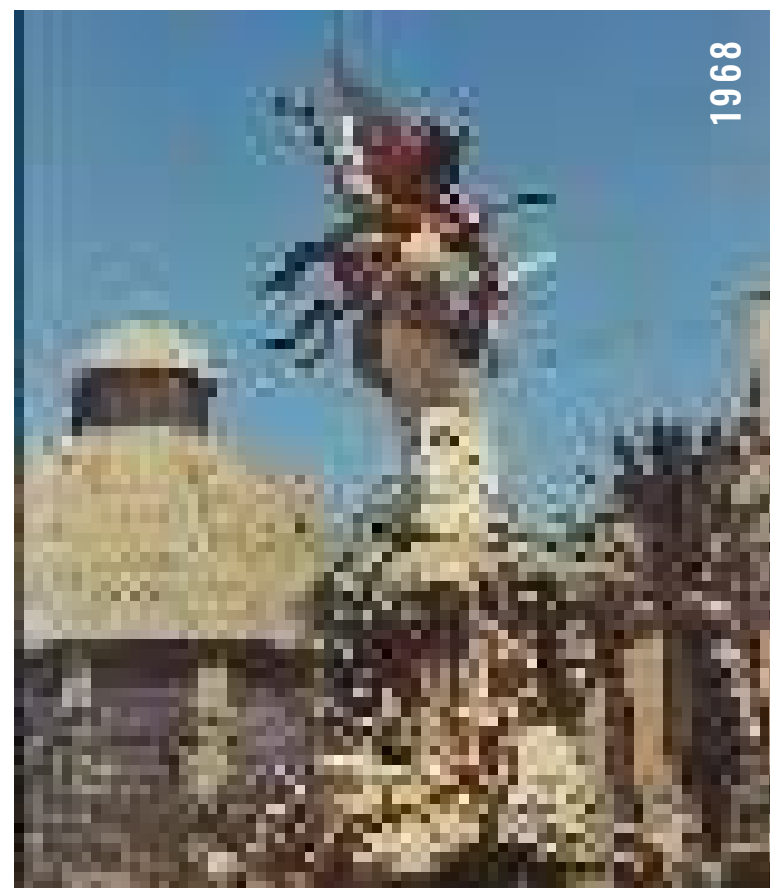
El gran retorn es faria efectiu el 1996, aconseguint gràcies a Javier Mayor León el segon premi especial i el ninot indultat. Els “Sueños lúdicos”, que així deia el lema, seria el somni propi de la comissió en veure-la tan amunt de nou, convertits en malson el dia de la cremà, accidentada i plena de ferits per la falta de mesures de seguretat.

Amb posterioritat, i variant l'encreuament de plantà per les obres del moment, passarien per la demarcació Pedro Soriano, Miguel Santaaulalia (pare i fill), Javier Capella, Pedro Espadereo, o de nou, Asensi, entre d'altres, per a intentar emportar-se novament el primer premi, quedant-se moltes vegades a les portes d'aconseguir-ho.

Trist camí des de 2005 amb problemes en els seus monuments que bé valdrien l'arribada de Daniel Zafrilla o Fran Santonja per a redreçar la trajectòria, que s'havia tornat una lluita aferrissada pels pressupostos tan unflats de l'època.

Després de no poder costejar més monuments especials, a causa principalment de la falta de patrocinadors i comissionats, cavalquen dins de la segona categoria des de fa ja diversos anys, comptant amb els artistes germans Gómez Fonseca o EMC2, els quals han aconseguit molt bons resultats i premis.

Tenen dues bellees del foc a favor seu, a més de comptades dames entre adultes i infantils, a pesar de ser una de les veteranes, comissió aquesta que somia de reflotar les glòries d'antany.

BARRIO OBRERO

1930

Sota la denominació de Barriada Obrera de María Auxiliadora, naixeria en el primer any de la festa la comissió de la foguera de Barrio Obrero, l'activitat de la qual en aquests més de noranta anys ha passat per dues etapes ben diferenciades.

La primera etapa ens situa al referit primer any de festivitat, quan l'industrial Ramón Guilabert Davó sol·licita la plantà d'un monument al barri del Bon Repòs en data 21 de juny, amb bastant pressa, ja que l'endemà seria quan els monuments guarniren els carrers d'una creixent festa, per la qual cosa pareix que no entraria a concurs. No en consta l'autoria, per la qual cosa es pressuposa que els mateixos membres de la comissió i del barri s'encarregarien d'alçar un monument plantat al carrer de Maria Auxiliadora, artèria principal del barri format per quaranta cases de planta baixa.

Ja en el següent exercici l'artista Alarcón Cabrera seria l'artífex del monument “Colegio que nunca llega”, que representava una edificació escolar a la part alta d'un núvol, mentre a la base es podien veure diferents xiquets de grandària natural observant l'escena.

1930 seria l'últim any que plantaren monument en aquest primer període, i els Germans Cabrera serien els artífexs de “Festes de barrio”, al·legoria a les festes d'antany mitjançant la representació d'una gran cucanya rodejada de ninots al·legòrics.

Haurien de passar 63 anys perquè el foc abraçara novament el veïnat, i el 1993, davall la nomenclatura actual de Barrio Obrero, la comissió va reapareixer en gran, plantant un monument confeccionat per Salvador Riquelme i els veïns del barri, davall el lema “Picaresca política”, de segona categoria i que obtindria el tercer premi.

Festers importants es van involucrar en el projecte, com Conrado Albadalejo, Ginés Pérez i Miguel Ángel Fuster, els quals van deixar els seus llocs en l'antiga Gestora per a crear el projecte, capitanejat per l'últim mencionat.

Amb el pas dels anys, van contractar per a la confecció dels seus monuments artistes consagrats com Juan Capella, Juan Carlos Asensi, Juan Carlos Coronado, els Germans Gómez Fonseca o José Luis Platero, aquest últim en l'actualitat, amb qui estan aconseguint gran quantitat de premis en les categories més modestes.

CALDERÓN DE LA BARCA-PLAZA DE ESPAÑA

En el segon any de la festa, la comissió de Calderón de la Barca faria la seua entrada patrocinada pels venedors i comerciants de la zona que, atrets pels monuments, van decidir ajuntar-se i formar una nova entitat festiva.

El primer president va ser Miguel Sancho Aparisi, i la primera foguera plantada seria encarregada a l'artista Adrián Carrillo, la qual, davall el lema "Memorias de un devorador de arroces" estaria sustentada únicament per tres punts de suport.

La plantà es portaria endavant a l'avinguda que porta per nom la mateixa foguera, cantonada amb Álvarez Antón, canviant amb el pas dels anys la ubicació per problemes de trànsit o amb l'entorn.

Hi ha moltes comissions que van lligades a un nom, o a diversos, i aquesta va unida de manera especial al d'Alfonso Garrigós, degà de les fogueres que tindria el càrrec de president en el període 1966-1995. En el seu començament com a president, s'hauria d'enfrontar a anys en què únicament eren quatre o cinc comissionats, un condicionant de pes per a prendre's un descans, però que mai es contemplaria.

Mitjançant les rifes, la venda de loteries o sopars espectacle, es va poder aconseguir el suficient pressupost com per a plantar en la primera categoria, on van estar molts anys competint amb disparitat quant a premis.

En aqueixa època, artistes com Sarabia o Mauricio Gómez eren els artífexs dels monuments, encara que cal destacar que en l'època anterior els artistes Ramón Marco, Julio Esplá o Francisco Granja ja hi havien deixat la seua empremta.

1935

“LA DELEGACIÓ DE CULTURA EN AQUEST CAS ÉS MOLT ACTIVA, I S'ENCARREGA CADA ANY D'OFERIR UNA SÈRIE DE MONOGRAFIES QUE GENERALMENT VERSEN SOBRE LA HISTÒRIA DE LA COMISSIÓ...”

En els anys setanta gaudirien de sort quant als premis, perquè la majoria de les fogueres plantades per Armando López Sarabia obtindrien el reconeixement del jurat en la segona i primera categoria.

Juan Capella seria qui començara el seu camí en el districte en els anys 80, per a després donar pas a Mayor León en el 82, any en què, a més, s'inauguraria el monument al foguerer, enclavat dins de la plaça on s'ubica la seua foguera.

Finalitzaria aquesta dècada sense molts triomfs a la vista, encara que sí que obtindrien reconeixement en l'enllumenat artístic dels seus carrers, perquè aquesta és una de les primeres comissions que van començar a fer-ho.

Quant a la dècada posterior, molts també han sigut els artistes contractats per a dur a terme l'execució de les fogueres, com Javier Capella, García Parra o Pedro Espadero, encara que la modernitat i la transgressió vindrien el 1997 amb l'aparició en els seus carrers de Jesús Grao, artista que no tindria sort amb els monuments però que quedaria en la memòria de tots els festers.

Com per a tota comissió de foguera, els temps canvien i la col·laboració cada vegada es fa més difícil, igual que el nombre de comissionats, que varia segons modes o falta de liquiditat.

Calderón de la Barca no en seria aliena, i per això s'explica que durant molts anys variara la categoria en què planten, des de la tercera fins a la sisena.

Amb el nou segle aquesta seria la tònica habitual, en la qual la recerca d'artista solvent i amb garanties és una de les seues premisses principals. Per això, ací han deixat empremta Carlos Albaladejo, Santiago Alzamora, els germans Gómez Fonseca o Federico Molinero, autor del monument de les passades festes.

La delegació de cultura en aquest cas és molt activa, i s'encarrega cada any d'ofertir una sèrie de monografies que generalment versen sobre la història de la comissió. I dins de la seua pròpia història, en la qual per diferents aniversaris han vist la llum moltes fotografies de monuments i comissions un poc oblidades, també s'ha recordat un capítol essencial, com és el de les seues representants de foc.

Han tingut al llarg dels seus ja 90 anys d'història 5 belles del foc adultes i diverses infantils i més de deu dames del foc, per la qual cosa es podria considerar com una de les comissions que té en l'actualitat un nombre més gran de representants en el món de la festa.

1982

1994

1997

CAROLINAS ALTAS

Hi ha moltes fogueres que, en anomenar-les, ens venen al cap un o més noms propis, i Carolinas Altas n'és una d'aquestes.

Però començant cronològicament, la comissió de Carolinas Altas veuria la llum l'any 1929, segon de la festa i en el qual, per partida doble, tindrien gaudi als seus carrers, ja que la pròxima comissió de Carolines Baixes també faria la seua aparició.

Els fundadors de la comissió, i al capdavant José Menéndez, gent del barri de classe treballadora i alguns propietaris de comerços, demanarien opinió al fundador de la festa, José María Py, veí del carrer Plus Ultra, per a poder integrar-se en la celebració plenament, a la qual cosa aquest els recomanaria fundar-ne una pròpia per al barri.

Així, el primer monument alçat de manera oficial seria "Tot se arreglarà", de Juan Esteve, en el qual la crítica localista feia acte de presència, en mostrar la realitat amb què es trobaven al barri, perquè l'enllumenat i el clavegueram presentaven grans desperfectes.

Després d'algun parèntesi en el camí, la comissió comptaria amb grans artistes any rere any, com Ramón Marco, que els donaria dues vegades el triomf en especial, o Juan Capella i Julio Esplá, ambdós guardonats amb diversos premis en la primera.

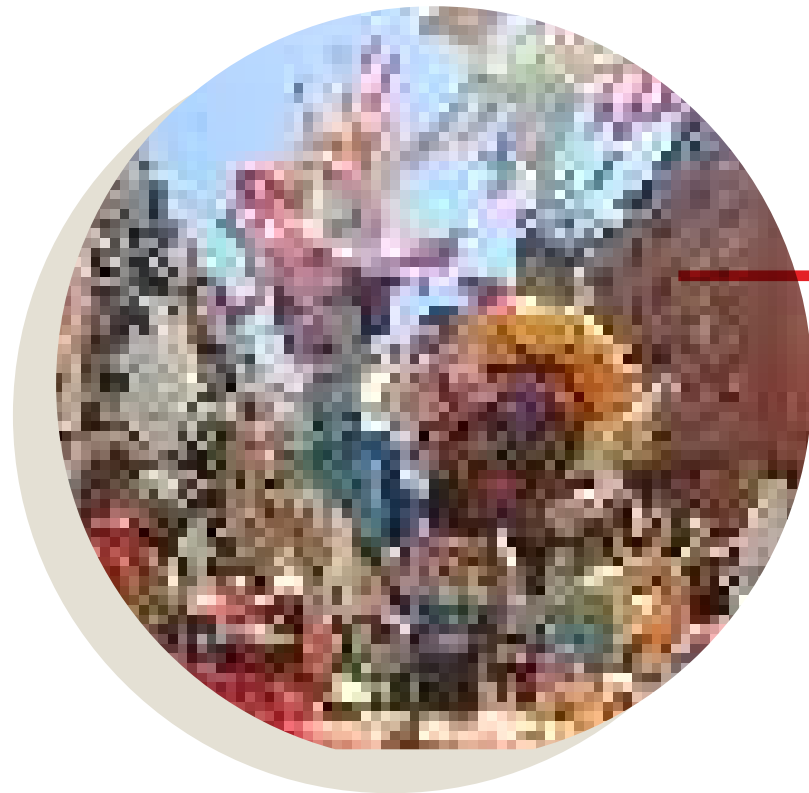
L'època més fructífera començaria en els anys setanta, quan els premis es van fer patents any rere any. Ací entraria Pedro Soriano, el qual nouvingut de Ciudad de Asís plantaria les especials que van inaugurar una nova època per al barri, encara que amb disparitat de resultats, perquè no aconseguirien el primer premi.

Després d'unes fortes disputes entre comissionats i la posterior escissió del barri, perquè es dividiria en dos districtes cada un amb el seu monument, Carolinas Altas deixava el seu emplaçament habitual de la plaça del Sol per a descendir uns carrers, fins al del Pinós, on en l'actualitat s'ubica. En aquests primers moments, la comissió passaria a denominar-se Carolinas Altas-Sur, mentre que els seus veïns eren els de Carolinas Altas-Norte, posteriorment Bola de Oro, pel gran nombre de confusions que això produïa.

1933

«2017

A més, també es dona la circumstància que l'actual president, José María Lorente, es converteix en el nou degà de la festa, ja que després de presidir durant més de 40 anys la comissió, merescut té el títol, a pesar de diversos moments tensos en què es va plantejar dimitir. Es tracta d'una persona que viu per a la seua foguera, treballant incansablement tots els dies de l'any per a poder tindre el millor monument de tota la ciutat.

Però no sols la comissió adulta ha gaudit i ha presumit de tindre els millors monuments, ja que la infantil, des dels anys 80 ha tingut molts reconeixements. I tot gràcies a artistes com Javier Gómez Morollón o el valencià Paco López Albert, els quals, durant bastants anys han portat fins aquests carrers el triomf en l'especial, a més de diversos ninots indultats.

Com tota comissió veterana, han sigut moltes les dones de foc que any rere any han aconseguit, sumant cinc belleses adultes, una d'infantil i una desena de dames d'honor.

L'època daurada, de la qual encara continuen gaudint, vindria el 1985, quan després d'estar diversos anys en la primera categoria van fer el bot a especial, de la mà del valencià Ferrer Vicent, obtenint un tercer premi.

Això no seria impediment per a buscar, any rere any, el millor artista del moment, com passaria en els successius, quan van fer entrada artistes com Paco Juan o Tomás Gosálvez.

Però el triomf se'ls resistia, i van haver d'esperar al polèmic any de 1989 quan l'obra "Apocalipsis", de Paco Juan, desbancava la favorita Hernán Cortés, de Soriano.

Després del triomf, continuarien buscant la fórmula de l'èxit mitjançant la contractació, entre d'altres, de Javier Capella, artista que no arribaria a obtindre el primer però sí que compliria amb bons resultats, a més d'algun sobresalt, ja que diverses de les seues obres caurien a terra.

Van esperar fins al 1995, quan, de nou, Paco Juan es decideix a alçar el seu monument. Quatre anys d'èxit, tres d'ells amb doblat, i una sèrie de fogueres icòniques (hui en dia tot el món recorda l'obra de 1996 "Cinefilia") en un termini de sis anys, perquè a més de dos segons premis el monument del 2000 se'n vindria a terra completament i no podria entrar a concurs.

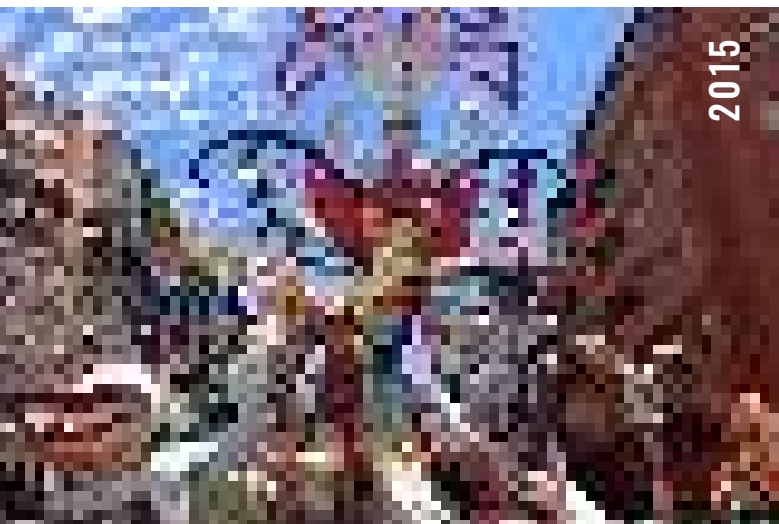
Un ja devastat Paco Juan, que no es veia capacitat per a continuar en la categoria, deixaria pas el 2002 a Pere Baenas, un incipient artista faller que feia els seus primers passos en la secció especial de València.

De tots és conegut ja que des d'aquell any fins a hui la seua relació segueix vigent, per la qual cosa es converteix Carolines en la comissió que més anys seguits planta en especial (quasi 35) i a més confia en el mateix artista, en aquest cas Baenas, qui porta la fredolina de 17 anys consecutius, amb molts primers premis, diversos segons i algun per davall del pòdium.

1991

2015

CAROLINES BAIXES

1935

La part més baixa del barri de Carolines, ja des de l'inici de la festa, cremaven mobles i efectes vells per a celebrar la que seria la festa gran, per la qual cosa no és genys estrany que al següent any, ja el 1929, es constituïra una comissió de manera oficial, presidida per Luis Calero Molina i el monument inaugural de la qual, original de l'artista Juan Esteve i plantat entre els carrers de Sevilla i Poeta Zorrilla, obtindria el premi de turisme.

Mantindrien la continuïtat fins a l'any en què va esclatar la Guerra Civil, a més de dividir-se en dos el districte l'any 1935, en el qual van plantar les comissions de Carolinas Bajas-Este i la que estem descrivint es denominaria Carolinas Bajas-Oeste.

Acabada la contesa, no es formaria comissió de foguera fins a mitjan dels anys quaranta, encara que això no els impediria plantar l'any del seu 25 aniversari dos monuments a concurs, un ubicat a la plaça de Castelló amb un import de 14.000 pessetes i un altre a l'encreuament dels carrers del Cronista Viravens i d'Elda de 10.000 pessetes, ambdós de l'artista Julio Esplá i cap d'ells obtindria premi.

L'artista anteriorment mencionat, debutaria dins del món de les fogueres adultes en aquesta comissió l'any 1950, ja que el seu mestre Ramón Marco primerament havia firmat plantar-la ell, però, com que tenia excés de treball la va fer ell en aquest districte. Des de llavors, han sigut moltes les ocasions en què els ha plantat la seua foguera, igual que artistes de la talla de José Abad, Asensi i Parra han firmat en aquesta ubicació molts monuments.

En els bons temps, sempre figuraven com la foguera més cara a continuació de les especials, per la qual cosa la primera categoria i la segona era la seua zona habitual.

En els anys 90, entrarien els artistes Javier Capella i Pachi, els quals portarien uns monuments molt allunyats dels convencionalismes formals, triomfant durant molts anys amb idees transgressores no vistes en la festa fins al moment, com una bellea gegant unflable, una escena taurina de vareta o grans ornaments abstractes.

Però aquesta senda tindria la seua màxima expressió amb el malaguanyat Paco Vázquez, el qual dins de la seua extravagància i la seua crítica mordaç, alçaria monuments plens de reflexions sobre tema polític, humà i existencial.

Coloms en gàbies que van ser alliberats abans de la cremà, prostitutes i camells, un monòlit rodejat de cabres amb els ulls embenats, nits de sexe per a donar resposta a moltes consultes i diversos temes més van ser els plasmats durant el seu camí.

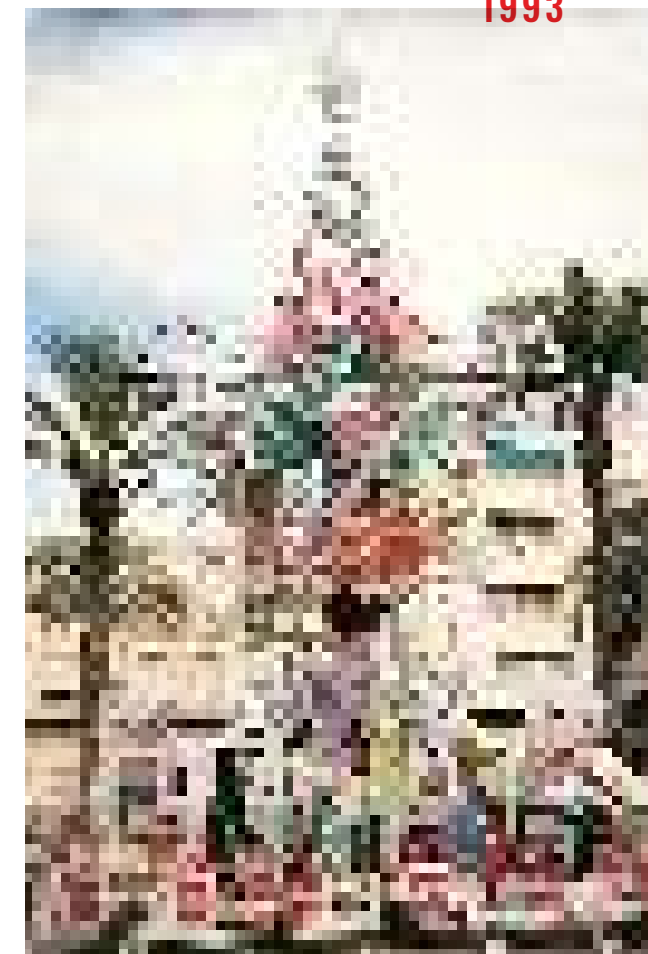
Sense abandonar la qualitat, Joaquín Rubio seguiria la senda però per molt poc de temps, ja que la col·laboració veïnal decauria molt i també molts comissionats es donarien de baixa, fet que provocaria una baixada en picat fins a l'última categoria, on han estat bastants anys ja.

Des d'ací, artistes com Carbae, Baños, Inmaculada Ibáñez o Juan Alberto Navarro han creat les obres d'aquests últims anys, amb disparitat quant als guardons obtinguts.

Van ser també dels primers a concursar en els ninots de carrer des de la seua tornada l'any 1997, on totes les categories del certamen han sigut les plantades fins a la data actual, i han aconseguit multitud de premis.

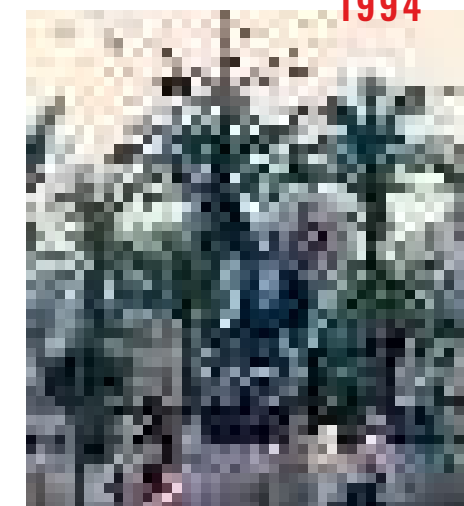
1993

1970

1994

PRIMO DE RIVERA-CAMARADA MACIÀ

L'any 1929 naixeria la comissió presidida per Enrique Madrid Galiana, de plaça de Juan Poveda (antiga denominació de l'actual plaça de San Cristòfol), primer nom que va rebre la comissió extinta de Primo de Rivera-Camarada Macià, nom vingut pel franquisme.

Un monument de molt xicotetes dimensions seria el primer plantat per l'artista Miguel Carrillo que portaria per lema "La primera esquilà", iniciant així la història de la comissió, repetint l'artista plantà del monument durant diversos anys més, en els quals també passaria a denominar-se la foguera "Plaza de Juan Poveda y 1º de Mayo", sense obtindre grans resultats quant a premis. Vindrien els valencians Unión Arte l'any 1933 amb noves idees renovades per a plantar el monument "Els que s'aprofiten del aigua" amb què obtindrien un segon premi en la categoria B.

Els germans Esteve s'encarregarien del monument l'any 1934 amb reconeixement per part de la Diputació Provincial, mentre que l'any 1935 sí que aconseguirien el triomf en la categoria on estaven concursant.

Finalitzada la contesa, apareixeria novament l'any 1940 amb la nova denominació, ja que el franquisme canviaria molts dels noms dels carrers de la ciutat, havent d'actualitzar-se quasi totes les comissions de foguera.

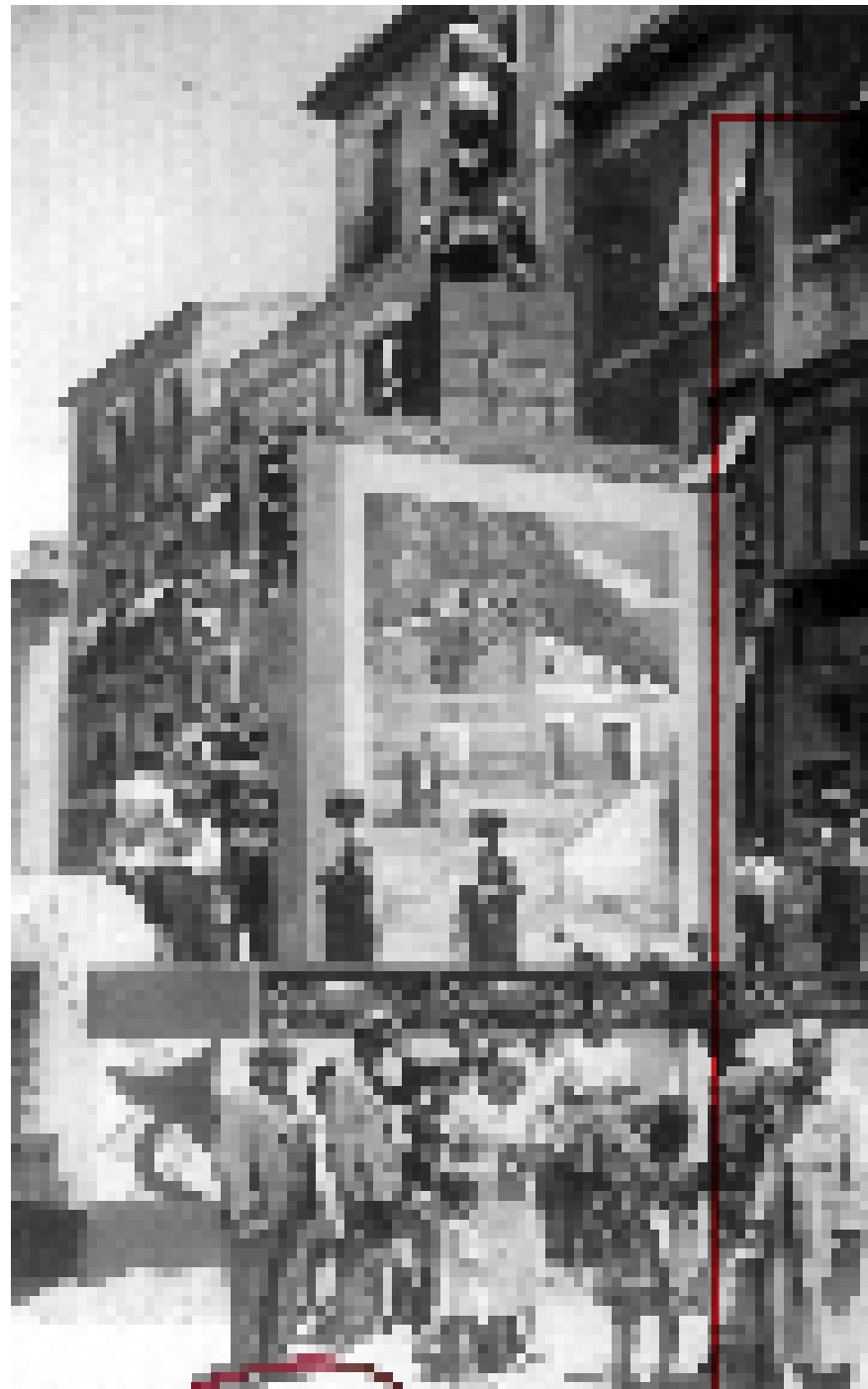
En aquest nou exercici, els artistes Vidal i Guillot realitzarien el monument "La perla del Mediterráneo", que aconseguiria alçar-se amb el premi de la categoria B.

Artistes com José Pérezgil, José Sierra, Manuel Albert, Francisco Ruiz, Domingo Tafalla o José Brotons serien els encarregats en els anys quaranta d'alçar els monuments de categoria B tots ells, que obtindrien una sort diferent quant als guardons rebuts.

En els anys cinquanta estarien absents durant diverses edicions, encara que els descansos durarien a penes un exercici en un principi, passant als quatre segons s'acabava la dècada.

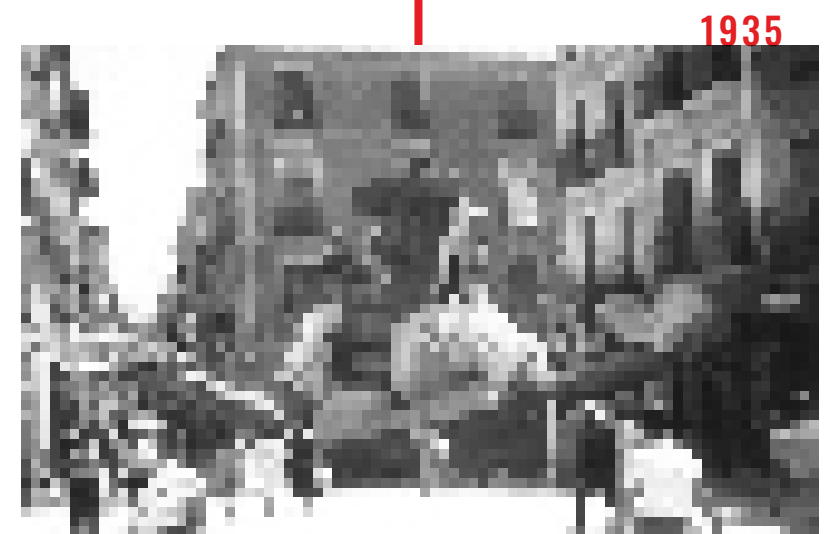
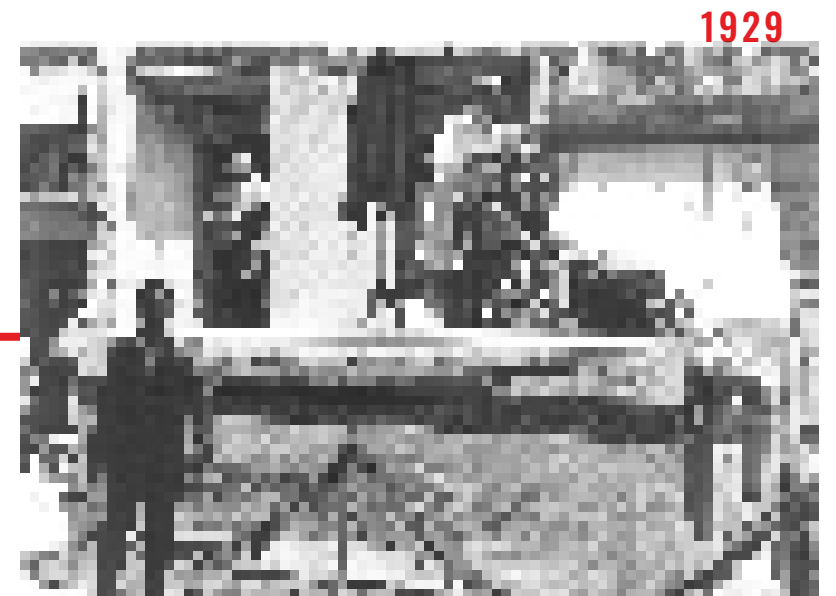
Mentrestant, cada any canviaven generalment d'artistes, per la qual cosa Julio Esplá o Capella, entre altres, van ser els que van complir amb la seua tasca de fer la foguera de la comissió, sense obtindre premi.

Tornen en els anys seixanta a la càrrega amb Juan Capella en la següent dècada, obtenint triomf l'any 1961 dins de la tercera categoria, repetint mateix guardó el 1962 i 1963, sent l'any 1965 el del seu comiat.

1984

"EN ELS ANYS CINQUANTA ESTARIEN ABSENTS DURANT DIVERSES EDICIONS, ENCARA QUE ELS DESCANSOS DURARIEN A PENES UN EXERCICI EN UN PRINCIPI, PASSANT ALS QUATRE SEGONS S'ACABAVA LA DÈCADA..."

BARRIO DE SAN ANTÓN

1929

Possiblement, la primera comissió del barri de Sant Antoni que plantara fóra aquesta, llavor de la multitud de comissions que posteriorment va haver-hi a la zona. Plantada a la plaça de Santa Teresa, posteriorment una comissió amb aquest nom apareixeria de forma esporàdica.

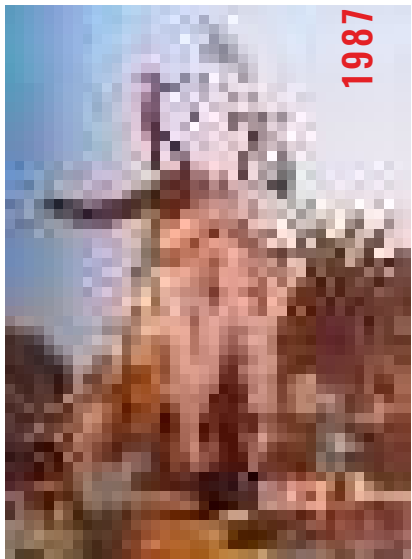
El president d'aquesta comissió seria José Pérez de Sarrió, i l'artista del monument, José García Badías, alçaria un monument titulat "El calvari de la comisió".

Dins de les poques dades que es poden obtindre, destaca la composició d'aquesta foguera, arreplegada per Armando Parodi en el seu llibre Alicante, arte y fuego;

"...tres figuras: una tirando agua, otra asustada y otra asomando la cara por el balcón. Alrededor de las tres fachadas aparecen cinco figuras, que como las anteriores irán vestidas al uso de la época actual y representando a la Comisión de la Falla, y distribuidas en la siguiente forma: Un chiquillo portador del cartelón, un cobrador, uno que recibe el bautismo de agua, uno que tira petardos y otro que ríe de todas las calamidades".

2001 >

1987

PUENTE- VILLAVIEJA

Una vegada consolidada ja la festa del foc a Alacant, uns quants districtes més s'afegirien als fundadors, i a la zona del nucli antic apareixeria la comissió de Puente-Villavieja, que en posteriors edicions adoptaria el nom de Villavieja y Puente, Plaza del Puente, San Roque y Villavieja o Plaza de Asturias.

Situats, doncs, l'any 1929, el monument confeccionat per Gastón Castelló i Paco Hernández "El Benacantil futur" seria la carta de presentació de la comissió, una foguera amb moviment que obtindria un meritori segon premi.

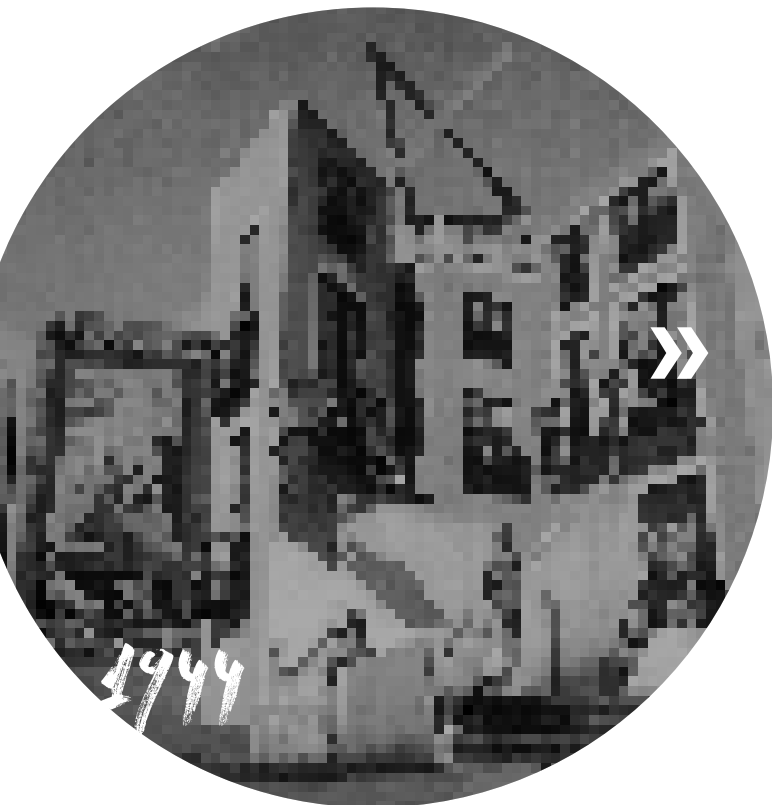
Des d'aquest moment fins a l'inici de la Guerra Civil, diversos serien els presidents que van exercir el seu càrrec, a destacar José Sánchez, Juan Sansano, Rafael Cortés, Juan Muntó, José Rico o Ramón Moneris, quasi a un per any, llevat del 1932, quan la comissió decidiria no plantar.

Quan la comissió va tornar a fundar-se, després de la parada de la contesa, els artistes que durant la dècada dels quaranta van plantar els seus monuments van ser els millors de l'època. Així, Manuel Baeza, Agustín Pantoja i un nombrós grup de pintors i escultors el 1944 donarien vida a les creacions que a la plaça del Pont van ser elevades, aconseguint diversos guardons.

Els següents anys, els 50, serien un poc els del declivi, ja que tindrien un total de cinc absències de la festa, encara que això no lleva que el guarniment dels seus carrers fóra quasi el millor de tota la ciutat, a més de plantar molt bons monuments de mans d'Eduardo Fuentes, Capella o el mestre Ramón Marco, qui elaboraria la que fins a la data és la millor foguera de la comissió, la de l'any 1956, que obtindria el tercer premi de la categoria A.

En la següent dècada, la del desenvolupisme, el barri començaria a canviar abruptament, i és que la construcció de molts dels actuals bars de la ciutat donaria com a resultat una despoblació del nucli antic, en el qual les famílies de mitjana edat buscaven millors cases on habitar, quedant la gent més major i atraient amb la precarietat de les seues cases gent menys desitjable. De totes maneres, la foguera eixiria endavant amb quatre absències en total, fet que no desmereix novament la qualitat dels seus carrers adornats i monuments que, encara que molt poc premiats, construirien amb molta delicadesa els artistes Mauricio Gómez i Francisco Almiñana.

Haurien de passar deu anys fins que de nou tornara la festa al pont. I és que el 1970 plantarien una última foguera que va romandre inactiva fins al 1979, en els alhors de la democràcia.

En aquest nou camí, haurien d'ajuntar-se els antics comissionats del barri per a poder fer la festa, una festa que costaria molt traure endavant, perquè la degradació del nucli antic era més patent que mai.

N'és un reflex que els seus monuments se situen en les últimes categories, tot i que, no obstant això, rebrien premi, com el 1987 o 1989. A més, haurien d'enfrontar-se al desànim en veure com uns gamberros prenen foc al monument principal de 1987 un dia abans de la cremà, encara que l'agermanament que existeix entre les comissions va fer possible que, mitjançant la cessió de ninots pogueren encendre foc a un monument.

En els anys 90 participarien de forma discreta en la festa, ja que únicament ho farien en els anys 1992, 1993, 1995 i 1996, any aquest en què decidirien novament descansar.

A la tornada, el 1999, una renovada comissió composta per foguerers de tota la ciutat i veïns del barri van fer unió i per fi es va poder tornar a plantar monument, a més, en tercera categoria i rebent el primer premi, una obra de Jorge García.

Després d'uns molt bons anys en categories elevades i comptant amb artistes com els germans Gómez Fonseca o Jesús Grao, tornarien a una posició més còmoda per a ells, ja que aquesta entitat compta amb pocs comissionats, tractant-se més d'una comissió d'estil familiar.

Dins de les últimes categories, han obtingut una infinitat de guardons i mencions, van tornar als seus carrers l'esplendor amb els adorns i després de la tornada dels ninots de carrer tots els anys participen en el certamen.

A més, el llibret anual, encara que no és d'unes proporcions grans, sempre compta en el seu monogràfic cultural amb grans aportacions literàries que tracte sobre el propi barri o la història de la seua foguera.

La que hui en dia és una de les comissions més assentades en la categoria especial, no gaudiria d'aquest privilegi en anteriors temps.

És que la comissió de la Plaza de Hernán Cortés, nom amb què naixeria l'any 1929, plantava sempre un xicotet monument en la hui denominada plaça Nova o en la confluència del carrer de César Elguezábal.

En els primers anys de plantà, el barri encara estava a mitges, ja que la gran zona coneguda com la Muntanyeta i la seua típica torrassa eren el paisatge que contemplaven tots els veïns, els quals haurien d'esperar més de vint anys per a poder gaudir dels moderns carrers de l'actualitat.

La comissió en un primer moment estava formada per veïns del barri, gent modesta que treballava incessantment per a poder dur la festa a terme cada juny. A més, havien de compartir districte i espai amb la comissió de Pascual Pérez, apareguda al següent any i extinta al començament de la contesa.

Com bé s'ha dit, la configuració del barri no permetia un monument de grans dimensions, encara que això canviaria amb la desaparició de la Muntanyeta i la creació d'una nova plaça àmplia en el centre neuràlgic del barri, on estaria ubicat el Govern Militar, una església i edificis del govern, encara que en un primer lloc allí plantaria, per petició del règim, una foguera pertanyent a la comissió de Plaza del Caudillo l'any 1951, compartint la bellea de districte. L'artista encarregat de l'obra seria Ramón Marco i, a pesar de costar el monument més que cap altre de la ciutat, estaria fora de concurs.

Tot i això, haurien de passar diverses dècades més per a poder ubicar la seua foguera en una zona més àmplia.

En els anys 80, després d'haver plantat xicotets monuments amb artistes com Granja, decideixen pujar uns quants escalons i planten en primera categoria amb l'artista Paco Juan, gran expert en les infantils i que s'enfrontava als seus primers reptes en les fogueres adultes.

Poc de temps després, el 1986, decideixen fer el bot a especial, i de la mà de Javier Mayor León i Tomás Gosálvez planten "Mediterráneo", la que posteriorment va ser la millor foguera de l'edició.

Amb el triomf recent, tornen a repetir aventura però amb pitjors resultats el 1987, cosa que no els tiraria arrere, i seria Paco Granja, l'any 1988, qui debutara amb aquesta comissió en especial, quedant en últim lloc.

Ambicionant premi, el famós Pedro Soriano seria qui plantara la foguera més cara de 1989, però el premi se n'aniria cap a Carolinas Altas, deixant la meravellosa palmera que rematava "Un sueño" amb la segona posició, encara que, això sí, també obtindria el ninot indultat.

Començant els anys 90, Manolo Víguer, Pascual Domínguez i Algarra van ser els artistes que amb millor o pitjor fortuna van dur a terme els seus monuments en la comissió, fins a la tornada de Soriano, el 92, que els tornaria el triomf.

Descendint i descansant al següent exercici, van tornar en gran el 1994, amb Pedro Espadero, acabat d'eixir de Ciudad de Asís, i els donaria el que és fins hui el seu últim triomf.

Després d'això, i després d'un accidentat l'any 1995 amb la caiguda del seu monument especial, decidirien respirar durant uns anys en la primera categoria.

La tornada a l'elit es faria efectiva el 2001, any en què rescatarien l'artista Javier Mayor, el qual quasi la deixa sense plantar, contractant posteriorment artistes de la talla de Paco Juan, Javier Fernández, Manolo García, Jesús Grao o Federico Molinero, a la recerca d'un triomf que encara es resisteix.

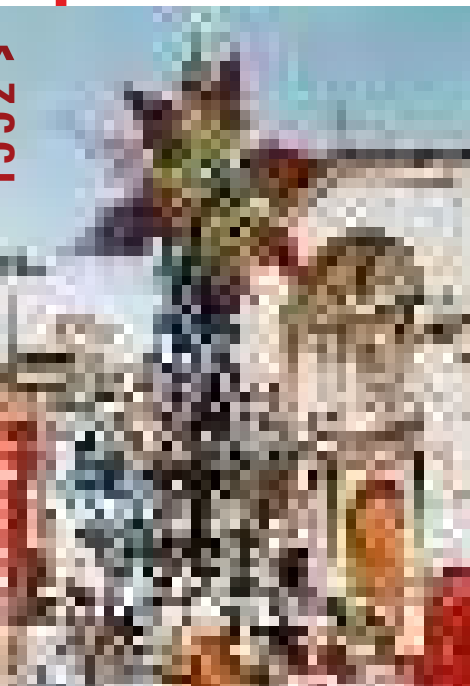
1989 >

1991 >

1992 >

1996

Des de l'any 1992 i fins a l'actualitat compleix les funcions de president Manuel Gomis, el qual ha vist, juntament amb la resta de comissionats, com el nombre de cartilles ha descendit fins a comptar-ne només prop d'una vintena. Com que es tracta d'una comissió cèntrica, amb àmplies places per a ubicar taules i escenaris grans per a llogar les nits de festa, han aconseguit traure endavant un pressupost per a plantar en l'elit, encara que sense grans folgances.

Presumeixen també d'haver creat a la fi dels 80 els millors llibrets de l'època, a més de tindre a favor seu sis belleses del foc i una infinitat de dames.

» MAGRITAS CLUB

1932 >

Els primers anys de la festa, multitud d'entitats i institucions col·laborarien de manera oficial o privada amb les Fogueres, i així el Club Taurí Magritas faria la seua aparició per primera vegada el 1929.

El nom de Magritas es referix al malnom del banderiller Luis Suárez, madrileny nascut a l'agost de 1889, a qui retria homenatge un grup de persones que al maig de l'any 1922 fundaria el Magritas-Club amb seu al carrer de Sant Vicent, número 45 i posteriorment en el número 13 tindrien seu on es reunirien per a la celebració de diferents festejos, com les corregudes de vedells amb motiu d'obtindre fons per al seu monument.

Com anteriorment s'ha mencionat, l'any 1929 plantarien la seua primera "foguereta", a l'estil de ninot de carrer, a les portes de la seua pròpia seu i fora de concurs. Aquesta primera aparició en la creixent festa del foc té com a testimoni les fotografies que encara es conserven, igual que la filmació duta a terme aquest any de distints monuments plantats.

Rafael Richart Navarro firmaria com a secretari de l'entitat la sol·licitud de plantà que seria registrada el 17 de juny, autoritzada aquest mateix dia per l'Alcaldia. El lema del monument de dos metres i mig seria "La Karaba", comptant amb una disposició en forma triangular.

1933

En successius anys continuarien plantant un xicotet monument fora de concurs fins que el 1933 els mateixos membres del club taurí alçarien el monument "Lo mateix que fa dos anys", que seria censurat.

Després d'aquest primer entropessó en el seu primer any "oficial", provarien sort el 1934 amb la plantà d'una denominada "foguereta" que no seria tal, perquè entraria en concurs enquadrada en la categoria B, construïda en aquesta ocasió pel grup Unión Arte amb el lema "Per molt que apretes", que no va obtenir cap premi. Però aquest seria un exercici redó en un altre aspecte, ja que la seua bellea, Araceli Martínez, seria triada com dama d'honor de la Bellea del Foc.

L'any de la contesa, 1936, plantarien el seu últim monument sense un títol propi, i a més sota la denominació de "Gorrión Club", club de distinta finalitat a la del Magritas.

Finalitzada la Guerra Civil, no tornarien a participar en la festa.

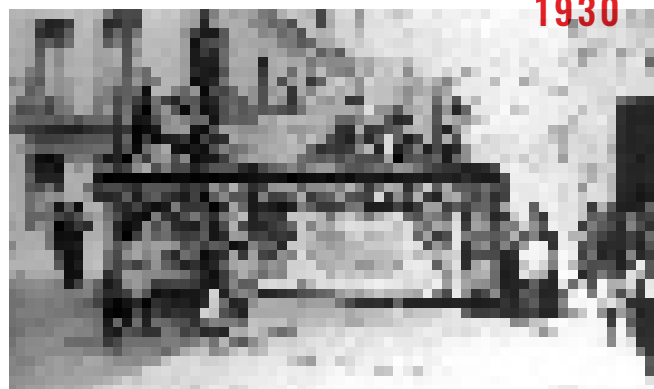
PASCUAL PÉREZ

La comissió de Pascual Pérez naixeria l'any 1930, variant diverses vegades de denominació i la seua continuïtat es veuria truncada després de la contesa.

En el seu any fundacional, el president designat seria Cándido Solbes, i el monument plantat al carrer del mateix nom (molt pròxim a les comissions d'Hernán Cortés i Ruperto Chapí) seria obra de l'artista Vicente Pajarón davall el lema "La Montañeta".

Amb el pas dels anys, adquiriria les denominacions de "Pascual Pérez, Torrijos, Navas y Bazán", "Pascual Pérez-Torrijos" i "Pascual Pérez, Torrijos, Bazán y Navas Altas".

Artistes com José Amat, Juan Esteve García, Rafael Peral, Fernando Guillot o Francisco Muñoz serien els encarregats de donar vida als monuments, quasi sempre classificats en la categoria B, amb poca sort en els premis.

CARRER SANT VICENT

La festa dins d'aquest barri no era aliena al món de les fogueres des de la seua fundació. Bé és cert que la comissió del Mercat, en el seu primer any, comprendria els districtes de Sant Ferran i adjacents, entre ells el carrer de Sant Vicent, per la qual cosa els comissionats se senten un poc fundadors, encara que el seu camí com a comissió efectiva vindria donada l'any 1930, a pesar que molt prop d'allí la comissió de Magritas Club ja havia plantat "fogueretes" i fins i tot alguna obra a concurs.

El president fundador seria Isidro Maestre Guijarro, qui presentaria la sol·licitud per a la plantà d'un monument en la confluència dels carrers de Sant Vicent amb Vicente Inglada, de l'artista José Amat i que portava per lema "Monumento a Cervantes".

El mateix artista repetiria en diverses ocasions, alternant amb José Amat quant a les labors de creació de foguera.

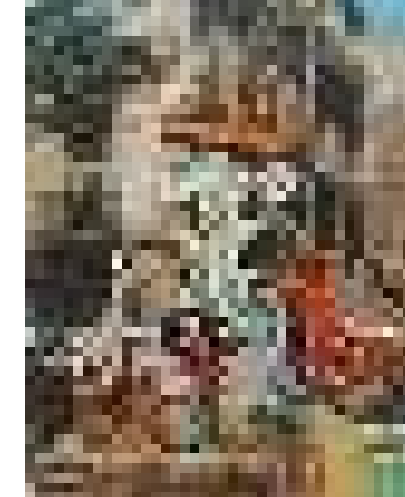
El 1934, tindrien la seua primera Bellea del Foc, títol creat dos anys abans, i el monument d'Agustín Pantoja donaria unes pinzellades de nova estètica, que bé es faria efectiva en posteriors anys.

Passada la contesa, la comissió tornaria com altres tantes al món de la festa, amb una modèstia que els caracteritzaria fins quasi el moment actual.

A pesar de comptar en els seus millors temps amb més de 500 cartilles en un xicotet districte (cal tindre en compte que la ubicació està delimitada per les comissions de Mercat Central, Calderón de la Barca i altres creades en els carrers posteriors, pertanyents al barri de Sant Antoni) els seus monuments es trobaven en categories immediatament inferiors, encara que no per això van deixar de contractar reputats artistes, com Ramón Marco, Francisco Granja, Julio Esplá, Sarabia, Juan Capella o Asensi, obtenint una sort variada en la concessió dels premis.

Més pròxims a l'època actual, l'any 1996, i de la mà de Francisco Vázquez, per fi la comissió figuraria encara més en el panorama festiu.

Si bé és cert que durant molts anys les desfilades oficials han passat per aquest carrer, els monuments no han destacat del tot. Fins a la data anteriorment referida, quan l'artista planta una arriscada obra en tercera categoria que rep un bon premi, igual que el següent any, quan l'aposta els ix molt encertada.

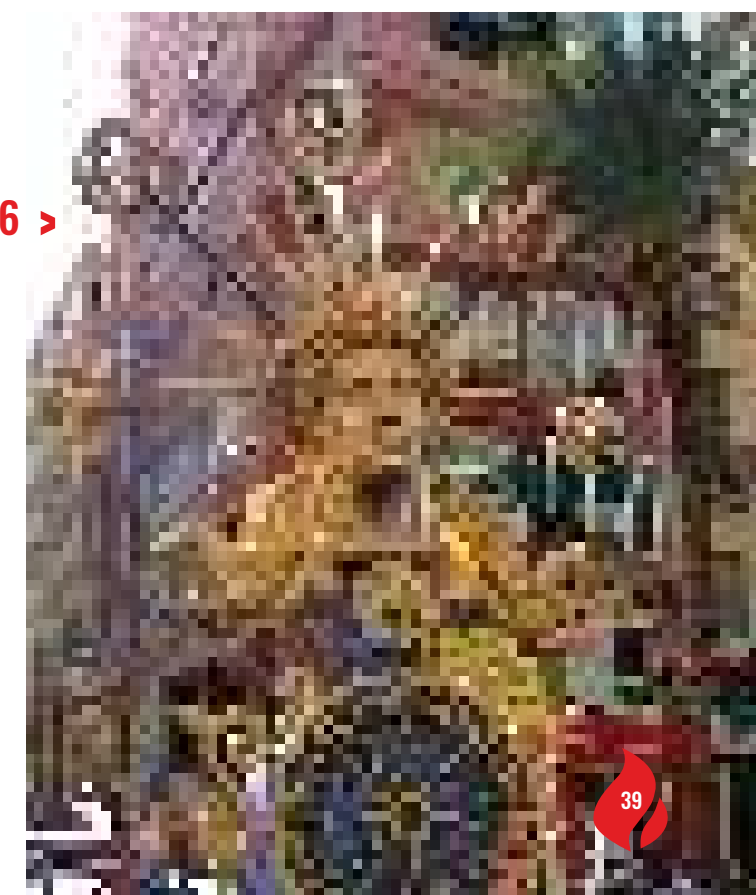
< 1971

Després d'aquest moment, altres artistes com el valencià José Manuel Mora o Paco Juan elaborarien les seues fogueres en categories intermèdies, una tendència que vindria donada fins ben entrat el segle XXI, quan baixen de pretensions pel que fa al monument, deixant-se caure fins a les últimes categories, firmant les seues obres Asensi o Cascales, entre d'altres.

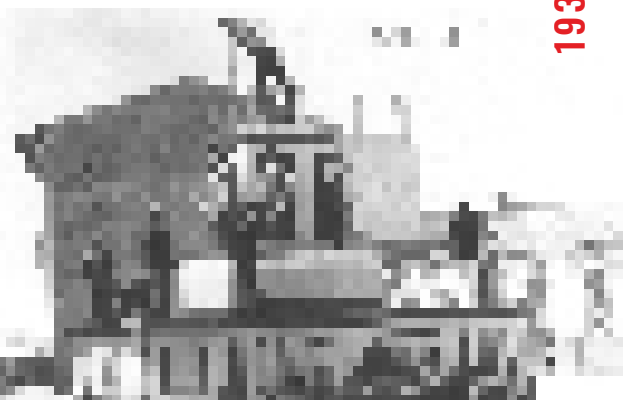
Una de les alegries més grans que no havien viscut els més majors de la comissió es produiria el 2010, quan Marián Guijarro va ser designada nova Bellea del Foc de la festa, fet aquest que no es produïa des del 1934, i al qual caldria sumar més recentment el nom d'Ana Belén Castelló, qui va ostentar el càrrec el 2016.

Aquesta xicoteta comissió d'àmbit familiar somiaria de plantar un monument de majors dimensions, una cosa improbable a causa de la seua angosta ubicació, la qual, encara que plante a mitges de la calçada i la vorera del carrer que li dona nom, queda molt deslluïda per a un perfecte visualitzat.

2016 >

SAN BLAS

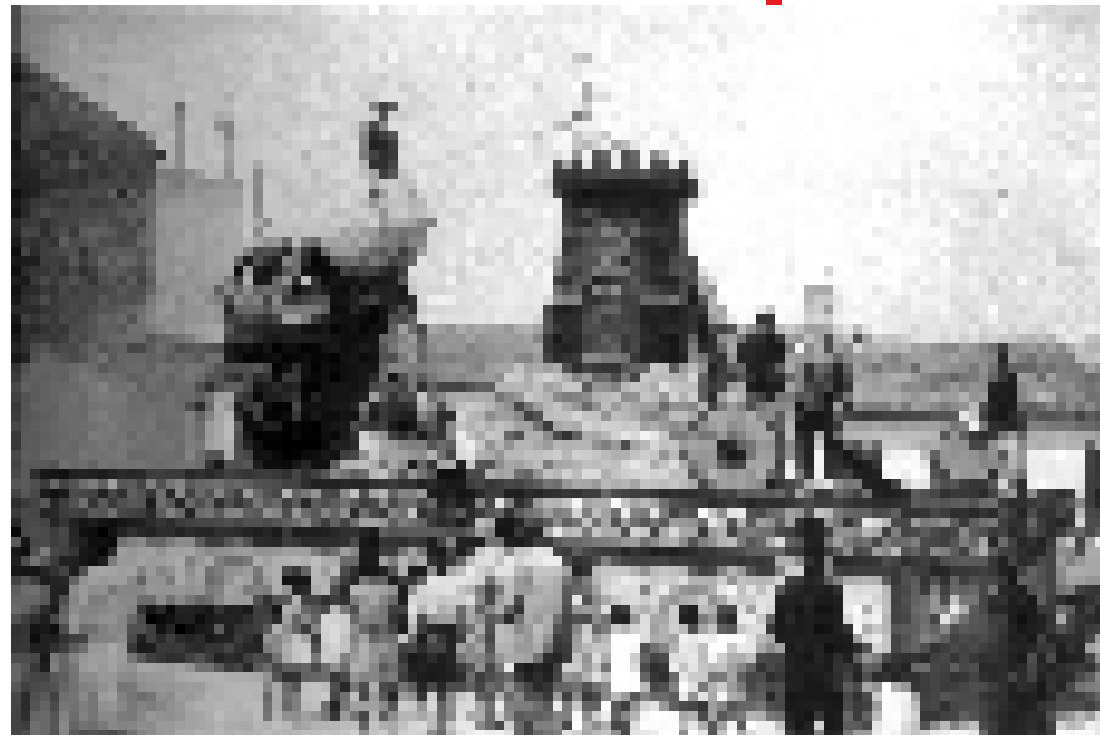

1931

1987

1930 ▼

La primera vegada que va arribar la festa del foc a Sant Blai seria l'any 1930, quan un grup de veïns capitanejats per José Martínez. Aquest mateix any, els comissionats mateixos i amb l'ajuda de l'artista Hernández construirien el que seria el seu primer monument.

Amb quasi 90 anys d'història, són molts els artistes que han passat per la demarcació, entre els quals destaca Ramón Marco, qui va fer el seu primer monument infantil en aquest barri, que era el seu barri. A part d'ell, Baeza, Agustín Pantoja, Julio Esplá en els inicis serien els mestres creadors d'una sèrie de monuments enclavats en quasi totes les categories que hi havia en l'època, destacant el famós monument del "Caballo de Troya", d'Esplá, que va triomfar en la primera.

Però la millor època de la comissió, pel que fa als monuments, vindria donada ben entrats els anys 80, quan el seu president Pepe Larios va voler fer el bot definitiu i necessari de la categoria especial. Per a això, es va rescatar Pedro Soriano que venia de plantar a Benalua i s'havia quedat sense monument de la categoria reina, per al qual van invertir un total de tres milions i mig, aconseguint un rotund triomf, ja que la resta de concursants no van oferir la qualitat dels últims anys, excepte la de Ciudad de Asís, de Ramón Marco.

Amb aquesta grata experiència van decidir repetir, i al següent any amb el mateix artista van plantar "Alacant, genio y cultura", foguera molt més completa i de major qualitat que la de l'anterior any, revalidant el triomf.

Després de dos excepcionals anys amb dos primers premis, una dama del foc adulta i un ninot indultat, la crisi va arribar de manera severa, i la solució va ser baixar de categoria i intentar pagar els quatre milions de pessetes de dèficit en uns tres anys, cosa que es postergaria al voltant de set, encara que això no va impedir que a principi dels anys 90 tingueren monuments en la categoria de plata.

I així arribarien a aquesta dècada, amb les pretensions molt altes però els resultats no serien els esperats del tot, per la qual cosa segons van passar els anys van baixar de nivells, situant-se dins de les categories intermèdies, com la tercera, contractant artistes de la talla de Santiago Leal o Javier Capella, estant aquest últim durant molts anys en la comissió.

Després d'anys de canvis i de no aconseguir grans resultats, exceptuant algun premi amb els germans Gómez Fonseca, decideixen novament pujar a especial l'any 2005 en commemoració del seu 75 aniversari, amb la particularitat primera que farien la plantà a la mateixa plaça de Sant Blai, movent-se del seu emplaçament habitual una sèrie de carrers.

L'artista que els confeccionaria el monument va ser Pedro Abad, amb la col·laboració literària de José Luis Ferris.

El seu monument, "Las voces del silencio" no deixaria indiferent ningú, ja que comptava de manera explícita els horrors de les guerres i les seues conseqüències, tot això ambientat amb diferents bandes sonores. En un any on només es van decidir donar cinc premis, la proposta quedaria fora d'entre les premiades, despertant el malestar generalitzat dins del col·lectiu fester.

Després d'això, poques ganes van quedar de repetir, encara que a molta honra quedaria per a la història que, dins de les quatre fogueres que conformaven en aquell moment el barri de Sant Blai, tres d'elles competiren en la màxima categoria.

1988

Després d'una altra sèrie de canvis forçosos de plantà dels seus monuments per causa de les obres del barri, tornarien al seu habitual carrer del Pintor Gisbert, on en categories molt modestes farien la seua aparició Fran Santonja, Carlos Simón Rondón, Lorenzo Santana, o de nou, Pedro Abad, qui els deixaria un monument sense acabar.

Més enllà del tema efímer, Sant Blai pot presumir perfectament de tindre moltes dones de foc, ja que han sigut més de 15 les dames que al llarg de la seua història ha tingut, a més de bellea l'any 1969.

2005

PLAZA DEL HOSPITAL

El barri de Sant Antoni va ser, en els inicis de la festa, un dels més festers, ja que en la immensa majoria dels carrers es plantaven multitud de monuments de diferents comissions en les fogueres republicanes.

Durant l'exercici de 1930, i amb poques aparences de continuïtat, naixeria la comissió de la Plaza del Hospital, la denominació de la qual ve derivada per la proximitat de l'Hospital del Rei, el monument de la qual s'ubicava a la plaça de Santa Teresa, darrere del Panteó de Quijano.

José Pérez de Sarrió seria el president en les dues incursions dins del món de la festa, i el primer monument plantat portaria per lema "La millor...", dels artistes Federico Lledó i Víctor Gadea, no obtenint premi.

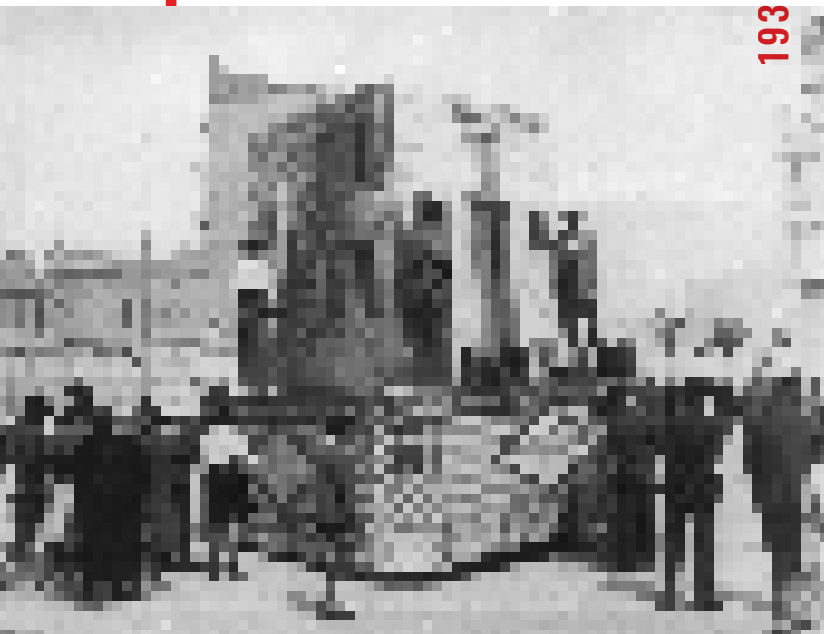
La segona estaria confeccionada per Vicente Pajarón, i portaria per títol "Els perills del carrer" o "Sempre la vida en perill", obtenint el premi que atorgava la Compañía de Tranvías, l'import efectiu de la qual era de 300 pessetes.

» PLAZA DE LA INDEPENDENCIA

La nomenclatura referida a la plaça de la Independència correspondria en l'actualitat a la de plaça dels Estels.

Aquesta nova comissió apareguda l'any 1930 estaria dins del si de la pròxima Alfonso el Sabio, que plantaria dos monuments, sent aquest el secundari. L'artista seria José Lledó, i portaria per lema "Tres punts interessants". La major peculiaritat del monument és que no tindria un lloc fix de plantà, ja que en disposar de rodes l'anaven canviant d'ubicació a plaer.

SAN FERNANDO

Nascuda l'any 1930, els seus antecedents provenen del mateix inici de la festa, perquè la fundadora comissió del Mercado Central, el 1928, va incloure en la seua nomenclatura, entre d'altres, Barrio San Fernando, delimitant en aquell temps el districte.

Coneguda durant anys com la comissió de Barrio San Fernando o San Fernando-Lonja, l'eix fonamental dins dels seus quasi 90 anys d'història ha sigut i és el monument. Han plantat monument en totes (o quasi totes) les categories existents al llarg dels anys, des de les més altes fins a les més baixes, aconseguint premi en totes elles. Artistes de la talla de Ramón Marco, Agustín Pantoja, Julio Esplá, Alejandro Orenes, Francisco Muñoz o Remigio Soler han creat alguna obra per a ells en els seus primers anys, obtenint molt bons resultats.

En l'època més contemporània, artistes de la talla de Pedro Espadero, Carlos Simón Rondón (qui debutaria en adultes), Paco López o Mario Gual han sigut els artífexs d'uns molt recordats monuments.

Entrant més de ple en la seua història recent, l'any 1995 commemorarien el seu 65 aniversari, per la qual cosa van decidir anys abans crear una comissió paral·lela per a poder reunir diners i plantar en especial, entre altres activitats, formalitzant-se aquest desig durant el mes de juny. El monument "Buscando el cielo", original d'Espadero, seria plantat al carrer del Pare Marina, encreuament de limitades dimensions, les bases del qual agafarien bona part de les voreres veïnes, aconseguint en una molt renyida competició el tercer premi. L'any següent, decidrien continuar en la categoria, encara que els resultats no van arribar a ser els esperats, quedant en un profund dèficit que els obligaria a baixar el 1997 fins a la sisena categoria, monument que confeccionarien els comissionats mateixos amb gran dosi d'enginy, sense ser experts en la matèria.

A poc a poc van anar alçant el vol, donant l'oportunitat a una infinitat d'artistes molt reconeguts ja, com Paco López, el qual crearia una sèrie d'obres de categories intermèdies (entre la segona i la quarta) que serien de visita obligada, aconseguint grans triomfs.

Posteriorment, vindrien fins al cèntric districte Mario Gual, Vicente Llàcer o l'actual, Antonio Verdugo, l'estil del qual encaixa perfectament amb el que els comissionats volen, també obtenint molt bons resultats.

Una comissió composta bàsicament per famílies és la que cada juny trau les festes endavant, perquè la quasi trentena de comissionats adults esperen ansiosos el mes de juny també per a poder gaudir del seu racó, situat al costat del monument, la demarcació també s'ompli d'alegria gràcies a les taules que trauen a la venda dirigides especialment al públic més jove, arribant a ser cada nit prop de mil les persones que gaudeixen de la música i l'ambient jovial.

Moltes han sigut al llarg de la seua història les dones i xiquetes que han ostentat el càrrec de foc, encara que destaca la figura d'Andrea Rico, qui seria designada com Bellea del Foc Infantil de l'any 1988, no repetint-se fins a hui aquest esdeveniment, per la qual cosa esperen ansiosos repetir l'alegria.

El tema cultural és un aspecte essencial i característic dins de la forma de ser i actuar d'aquesta entitat, perquè dins de les seues files compten amb persones molt capacitades per a dur a terme llibrets de gran interès. Des de l'inici del segle XXI, aquest aspecte ha adquirit major calat entre les seues files, per la qual cosa l'exemplar anual ha anat creixent any rere any, arribant a obtenir molts premis en els diferents concursos.

Dins d'una humilitat poc comuna en una foguera de la zona centre, les quotes dels socis i els beneficis obtinguts per les taules que venen al racó durant els dies importants són els que mantenen viva la flama, ja que el districte xicotet en què estan enclavats no col·labora molt amb la tradicional cartilla; la població envellida i els pisos d'estudiants no faciliten la tasca dels comissionats que antany van gaudir de gran nombre de col·laboradors.

LA FLORIDA

2010

L'any 1931 seria quan per primera vegada es plantara una foguera al barri de La Florida, encara que amb la denominació de "Barrio Portazgo-Florida", encara que en aquell moment va estar ubicada a la plaça de la Florida (actual Magallanes) i res tenia a veure amb el veí barri que encara no estava construït.

Després de diversos anys en blanc, l'any 1934, es van crear les comissions de Florida Baja (Portazgo) i Florida Alta, aquesta última ubicada al carrer de la República Argentina.

Després d'uns anys amb moltes anades i vingudes, el parèntesi de la guerra i la crisi pròpia de la societat durant els primers anys de dictadura, seria per fi el 1959 quan plantara de manera ininterrompuda, comptant amb el gran artista Ramón Marco per a la seua execució i triomfant en la primera categoria, triomf que es repetiria l'any següent.

En aquesta època serien molts els artistes que van passar per la demarcació, a més del citat Ramón Marco, que ho faria durant diversos anys i etapes, també José Durá Sanjuán, Sarabia o Tomás Gosálvez ho farien, amb una sort més o menys irregular quant a premis.

Però tindre paciència i esperar el moment té la seua recompensa, ja que en els anys 80 i 90 viurien la seua època daurada.

La contractació de José Muñoz Fructuoso comportaria una sèrie de reconeixements i guardons inigualables. Quasi tots els monuments construïts per l'artista han optat a premi en les categories segona o primera, i la major part d'ells han rebut premi, moltes vegades el primer. El 1986, a més, rebien el guardó de Millor Foguera d'Alacant, a pesar que el monument es va emportar el tercer de la secció.

Les fogueres infantils creades també per aquest artista van tindre una importància i reconeixement merescuts, tant és així que es van emportar el primer d'especial i un ninot indultat, entre els molts guardons.

El 1993 dirien adéu a l'artista després de la seua partida a la pròxima comissió de Polígono de Babel, però el seu deixeble, Francisco Gisbert, seria qui continuara amb la història de la comissió, tornant a triomfar en la segona categoria i tornant a la primera el 1995, encara sense premi, però amb un meritori monument.

Acabant la dècada dels 90, baixarien en pretensions, i després de plantar el 1998 amb Gómez Zaragoza, caurien en picat en el nou segle, perquè els seus monuments figurarien en la cinquena i sisena categoria.

Portarien la plantà fins al pròxim carrer de la República Argentina, i en aquesta nova demarcació transcorrien els anys sense majors triomfs dins de la història del districte.

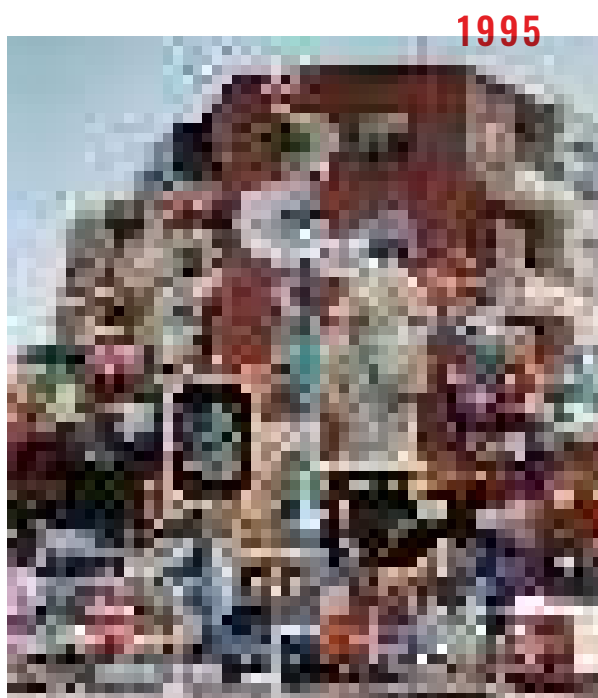
Per allí es deixarien veure Juan Carlos Asensi o Fran Santonja, entre d'altres.

Quan van tornar a la plaça de Magallanes, i molt a poc a poc van anar eixint del clot, també gràcies al seu artista, Javier Álvarez-Sala, un valencià que començava a construir a la terreta i que des de molt baix va portar novament la il·lusió a un barri que va despertar. Són molt recordats els seus xicotets monuments de quarta categoria o tercera, ja que a part del valor artístic van rebre molt bons premis.

En aquesta senda es troben en l'actualitat, aquesta vegada amb artistes nous però amb la il·lusió de glòries passades.

Atresoren una història molt llarga, de trajectòria dilatada, en la qual també cal destacar la quantitat de dones de foc que testifiquen, perquè han sigut més de sis dames del foc, entre adultes i infantils i dues adultes i una infantil.

Dins de la seua activitat cultural, moltes han sigut les ocasions en què han participat en el certamen artístic amb bons resultats, i a més, formen part d'un nombrós grup de fogueres i barraques del barri que s'han unit per a projectes solidaris i de realç comú.

1995

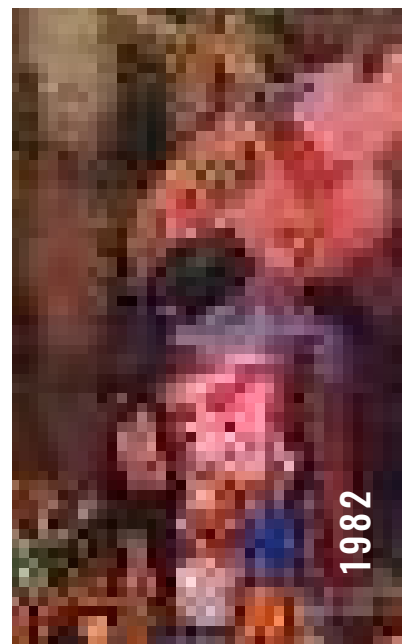
1986 >

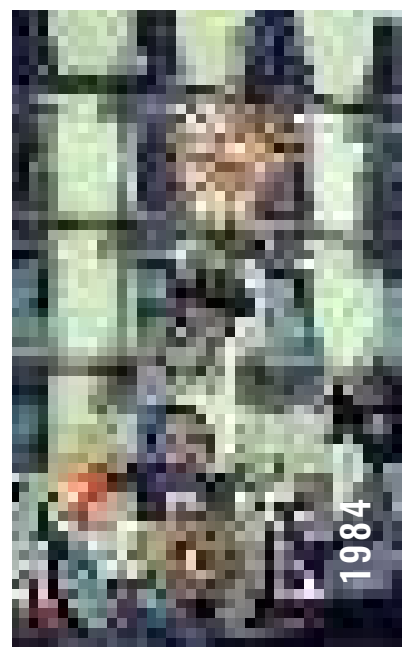
1991

1982

1984

MONJAS-SANTA FAZ

La comissió de Plaza de las Monjas-San Agustín, nomenclatura amb què naixeria l'any 1931, tindria festa als seus carrers des de l'inici de la tradició Santjoanera, encara que no es va oficialitzar aquesta entitat festeria fins a l'any esmentat.

Plantant els seus monuments a la plaça de les Monges, la que en l'actualitat es coneix com la plaça de la Mare de Déu del Remei, tindria com a primer monument una obra que es deia "Lo que va de ahir a hui" o "El dragó ya se morí", original dels artistes Juan Esteve i Francisco Muñoz, que obtindria el premi de turisme.

Juan Robles seria el president fundador de la comissió, i la raó social o "racó" primigeni estaria ubicat dins d'una perruqueria del carrer Major, pròxima al districte.

L'any 1933 seria una de les comissions que ja tindria monument infantil, que tractava sobre la mendicitat, l'any següent, la seua primera bellea i el 1935 la seua primera representant de foc, una de les més de deu que fins a dia de hui han aconseguit.

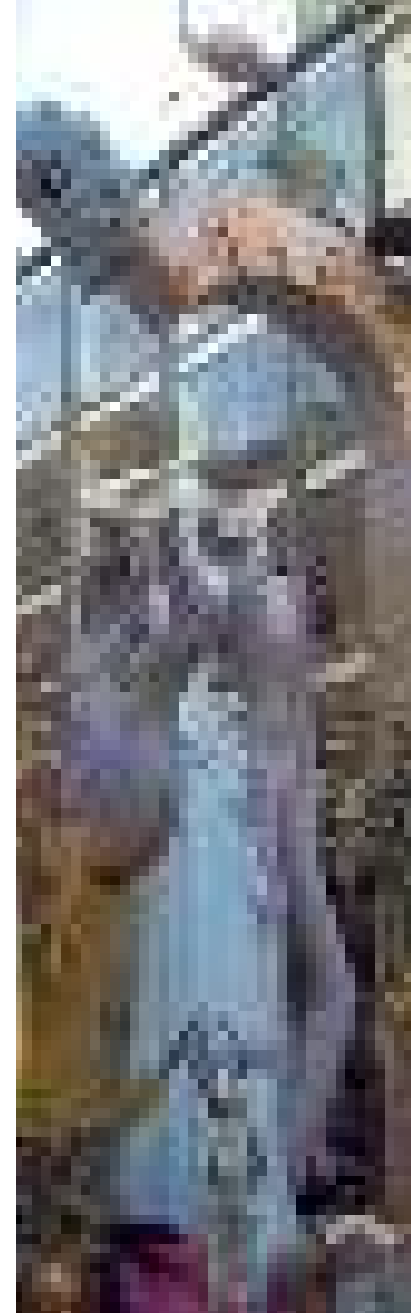
Plantant fins a la contesa que assolava el país, la tradició d'aquest entorn es perdria fins a l'any 1946, quan es van tornar a unir els festers per a seguir amb la història de l'entitat, sent el seu president Antonio Domínguez Milán, i el monument d'aquest any, obra d'Antonio Hernández que portava com a lema "Exaltación del siglo XVIII" s'emportaria el tercer premi de la categoria B.

Quant als seus monuments, sempre s'han caracteritzat per la humilitat, és a dir, quasi en totes les edicions de la festa han concorregut en categories mitjanes o baixes, a excepció de comptades ocasions durant el present segle, edicions en les quals han pujat fins a la segona categoria, dins ja del nou emplaçament situat a esqueses de l'Ajuntament, molt més xicotet i angost que l'anterior.

Durant moltes ocasions han sigut els comissionats mateixos els que han confeccionat els seus monuments, i això no els ha reportat resultats negatius, perquè han aconseguit multitud de bons premis.

En aquesta comissió han plantat obra grans noms del panorama de cada època, com Àngel Martín, Pedro Soriano, Paco Juan, Pablo González Devesa o els germans Gómez Fonseca, entre d'altres, amb algun esglai com el succeït el 2007, quan l'artista Fran Santonja els deixaria sense plantar la totalitat del monument.

2006 >

El racó actualment s'estén per l'amplitud de la plaça, que no podria créixer a pesar de tindre bastants comissionats i taules que venen a tercers, de les quals trauen molt bons ingressos en estar en una zona tan cèntrica, dins del cor neuràlgic de la festa.

Irreverents en les seues desfilades i en la seua forma de ser des de temps immemorials, sobreviuen gràcies a les quotes que cada comissionat paga, perquè no disposen de cartilles al barri, encara que el districte es compon d'uns quants carrers més, ja que ha desaparegut la pròxima comissió del Carme.

La crítica política és el seu fort en els monuments, marca de la casa que no volen abandonar, ja que forma part de la seua essència.

**“JUAN ROBLES SERIA EL
PRESIDENT FUNDADOR DE
LA COMISSIÓ, I LA RAÓ
SOCIAL O “RACÓ” PRIMIGENI
ESTARIA UBICAT DINS
D'UNA PERRUQUERIA DEL
CARRER MAJOR, PRÒXIMA AL
DISTRICTE..”**

SANTA CRUZ

Dins de les poques comissions aparegudes l'any 1931, la de Santa Cruz ho faria en ple barri antic, encara que cal ressaltar que aquesta no correspondria a la de Carmen-San Agustín-Santa Cruz, posterior en el temps i el cas de la qual és que compartien el districte.

Plantat al carrer de Sant Rafael, el seu primer monument seria obra dels artistes Manuel Mora Penalva i Juan Vercher García, que amb el lema “Quin hora es?” obtindria el premi de la Cambra de Comerç.

El seu primer president va ser Marcelo Lorada, el mateix que presentaria sol·licitud a l'Ajuntament en data 20 de maig de l'esmentat any.

El seu exercici foguerer de 1932 transcorreria en blanc, tornant a la festa el 1933 dins de la categoria B amb el mateix artista d'anys arrere, Manuel Mora, aconseguint aquest any el premi de la Diputació Provincial dotat amb 100 pessetes pel monument “El progres de Alacant” o “Alacant prospera”.

Emilio Varela, famós pintor de caràcter universal, firmaria la foguera de 1934, la més coneguda i recordada d'aquesta comissió fins a hui. “Ensomi de bon alacantí” seria el lema triat, en la memòria del qual es descriu que

“... la cara anterior y las dos laterales están representadas por motivos, de fiestas y ferias a la antigua usanza, como son puestos de flores, frutas y juguetes y algunas otras alegorías propias de la tradición. La parte posterior, está representada por el interior de un hogar netamente alicantino. En los basamentos no va motivo alguno, sino todo a un color”.

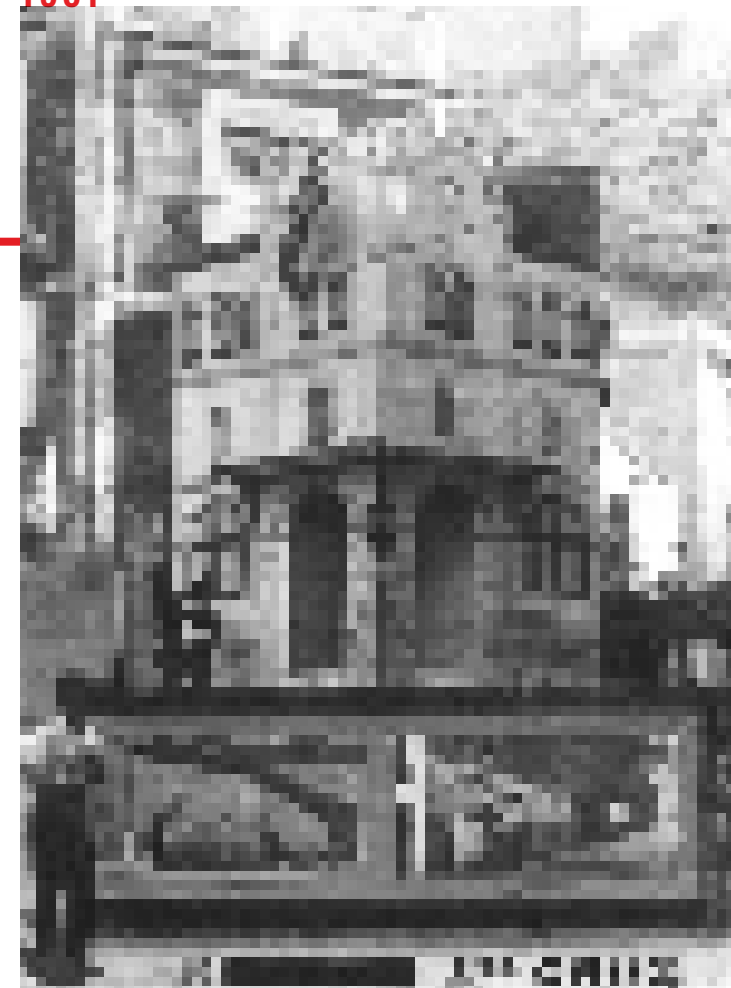
Obtindria el primer premi dins de la categoria B.

Desapareixia amb posterioritat durant més d'una dècada, tornant l'any 1947.

L'últim monument seria plantat per l'artista Francisco Ruiz davall el lema “Sempre queden bones ànimes”, que no obtindria premi.

Amb posterioritat, el districte seria absorbit per l'esmentada comissió del Carme.

1931

1934

» POZO-DÍAZ MOREU

L'any 1932 apareixia la hui desapareguda comissió de Díaz Moreu, nom que des dels seus inicis intercalaria amb el de Calle Díaz Moreu.

José Ferrándiz Torremocha seria el seu primer president, i entre l'encreuament de carrers de Díaz Moreu i Empecinado s'alçaria la primera foguera original de Juan Esteve, i que portava per lema "Costera amunt", sent un senzill monument que no obtindria guardó aquest any.

En la seua següent incursió, els germans Esteve intentarien amb la seua "Anguileta amagà" aconseguir guardó, però no seria possible fins que el 1935, i gràcies a José Amat Martínez obtindrien el premi de la Cambra de Comerç dins de la categoria B.

L'any 1936 patiria la censura en les seues escenes, per la qual cosa es va haver de recompondre part de l'obra, cosa habitual en aquella època, i després de romandre inactiva per causes de força major com va ser la contesa, tornaria a la festa en els anys quaranta amb la nomenclatura que incloïa el carrer del Pou.

Alguns artistes de l'època van ser Francisco Ruiz, Manuel Rioja, Jaime Giner i José Gutiérrez, el 1946, i Manuel Baeza, amb la peculiaritat que no obtindria guardó durant aquesta dècada.

En la següent, la dels anys cinquanta, i gràcies a l'artista Jaime Giner, obtindrien el segon premi de la segona categoria per un monument valorat en 12.000 pessetes i que portava per lema "Fantasies Iluminoses".

Després de romandre inactiva fins a l'any 1956, quan va tornar a la festa, l'artista que els confeccionaria el monument seria Jaime Giner, el qual obtindria el tercer premi de la segona categoria, després d'una inversió aquesta vegada un poc major, ja que el cost del monument va ascendir fins a les 15.000 pessetes.

Mateix artista i mateix premi a l'exercici següent, però l'increment de 5.000 pessetes de poc serviria llavors, perquè l'any següent, exercici escàs de comissions, també descansaria aquesta, tornant en l'exercici de 1959 amb Juan Capella com a nou fitxatge.

Un altre descans més en la festa es prendrien els comissionats, aquesta vegada bastant llarg, perquè no seria fins al 1965 quan tornaren per a plantar foguera. L'artista contractat seria aquesta vegada Agustín Pantoja, i el cost del monument rondaria les 55.000 pessetes, la quantitat més gran invertida fins aquest moment en una foguera que concursava en la segona categoria però sense premi.

Invertint el mateix el 1966 i confiant novament en el saber fer d'Agustín Pantoja, reben, aquesta vegada sí, el tercer premi de la segona categoria.

La de l'any següent rebria el premi a l'humor, la de 1968 ascendiria de pressupost fins a les 80.000 pessetes i la de l'últim any de la dècada ja els costaria 100.000 pessetes, totes elles del mateix artista, que va ser Pantoja.

Els últims anys de plantà es produïrien en els setanta, començant la dècada amb una menció d'honor en la segona categoria, acomiadant-se definitivament el 1972 amb una obra de José Abad, "Libertad", guanyadora del segon premi de la tercera categoria.

L'any 1944, a més, tindrien Bellea del Foc en el seu districte, i el 1959 una dama del foc, ja que, a pesar de la irregular trajectòria demostrada, les seues representants eren punteres dins de l'àmbit festiu.

Hi ha diversos moviments en l'actualitat per a poder reflotar la comissió, ja que les noves tecnologies permeten un acostament de festers per a poder dur-la a terme. De moment sí que ha sigut possible en altres casos, encara que aquest i diversos més queden pendents per a un futur no molt llunyà.

“DESPRÉS DE ROMANDRE INACTIVA FINS A L'ANY 1956, QUAN VA TORNAR A LA FESTA, L'ARTISTA QUE ELS CONFECCIONARIA EL MONUMENT SERIA JAIME GINER, EL QUAL OBTINDRIA EL TERCER PREMI DE LA SEGONA CATEGORIA...”

1967 >

1966 >

SÈNECA- AUTOBUSOS

L'actual guanyadora els últims quatre anys en la categoria especial de fogueres naixeria l'any 1932 sota la denominació de "Foguera del Carrer Quiroga i Pintor Lorenzo Casanova", promovent aquest nou nucli festiu el seu president, Francisco Olcina García, també autor de l'esbós del primer monument que portava el lema "La font del saber" o "Carrera trofeo carabasa", confeccionada per la comissió mateixa sota la direcció de l'escultor Vicente Olcina.

La comissió primera va estar formada per dones majoritàriament, encara que coses de vells temps, el president havia de ser un home.

L'any següent, estrena de les categories A i B segons el cost del monument, plantarien la foguera de l'artista escultor anteriorment mencionat, Vicente Olcina, davall el lema "Apanyats estem", sense obtenir cap premi.

Haurien d'esperar l'any següent per a rebre un guardó, aquesta vegada gràcies als artistes Rafael Blanco i Manuel González amb la seua obra "Solución del paro forzoso", els quals van aconseguir el premi de Turisme.

El 1936 plantarien, a més, monument infantil, construït íntegrament per les alumnes de l'Escola Normal i Graduada Aneja.

Després de l'obligat parèntesi en la festa durant els anys 1937-1939, la comissió no plantaria foguera fins al 1943, però aquesta vegada formant comissió amb la veïna Calvo Sotelo, donant lloc durant aquest únic exercici a la foguera "Calvo Sotelo-Sèneca", que seria obra de l'artista Gastón Castelló davall el lema "No caerá esa breva". L'any següent, naixeria novament la comissió renovada davall el nom de Plaza de Séneca, un nom aquest que portaria fins als anys cinquanta, encara que cal destacar que durant les edicions de 1948 i 1949 tampoc es formaria comissió.

De tornada a la festa l'any 1950, i davall el nom de Séneca-Autobuses, els festers fan la seua primera incursió en la categoria especial amb l'artista Ramón Marco, obtenint el premi especial de fogueres amb el monument "El baile a través de los tiempos", desbancant la de Benito Pérez Galdós, l'import de la qual era superior. El mateix artista a l'any posterior renovaria triomf amb "El yugo de la moda", obtenint, a més, les 2.500 pessetes de premi.

Intentaria l'artista José Pérezgil, el 1952, seguir l'estela del seu antecessor, però el seu monument d'especial no obtindria cap menció ni premi.

José Gutiérrez seria l'aposta de 1954, amb el monument "El juego", que tornaria a omplir d'il·lusió els comissionats en obtenir el primer premi de categoria especial.

A mesura que a poc a poc s'anaven creant noves comissions, la que ens afecta romandria inactiva durant una llarga temporada, tornant ja a la festa en els anys seixanta en primera categoria amb l'artista Mauricio Gómez, encara que tornarien a desaparèixer amb els anys, tornant a la festa a mitjan dècada, triomfant en la segona categoria, ja que havien baixat de pretensions amb el temps, assentant així, i de millor manera, les bases per a la continuïtat.

Artistes com Julio Esplá, Francisco Granja o José Muñoz Fructuoso, a més de l'esmentat Capella, van ser els autors de la majoria dels monuments durant els següents anys, sense grans guardons en categories altes.

Vindria en la dècada dels 80 l'artista Pedro Soriano per a confeccionar una sèrie de monuments que sí que van obtenir grans premis, perquè, just és reconèixer-ho, les fogueres plantades en primera categoria eren d'una excel·lent qualitat.

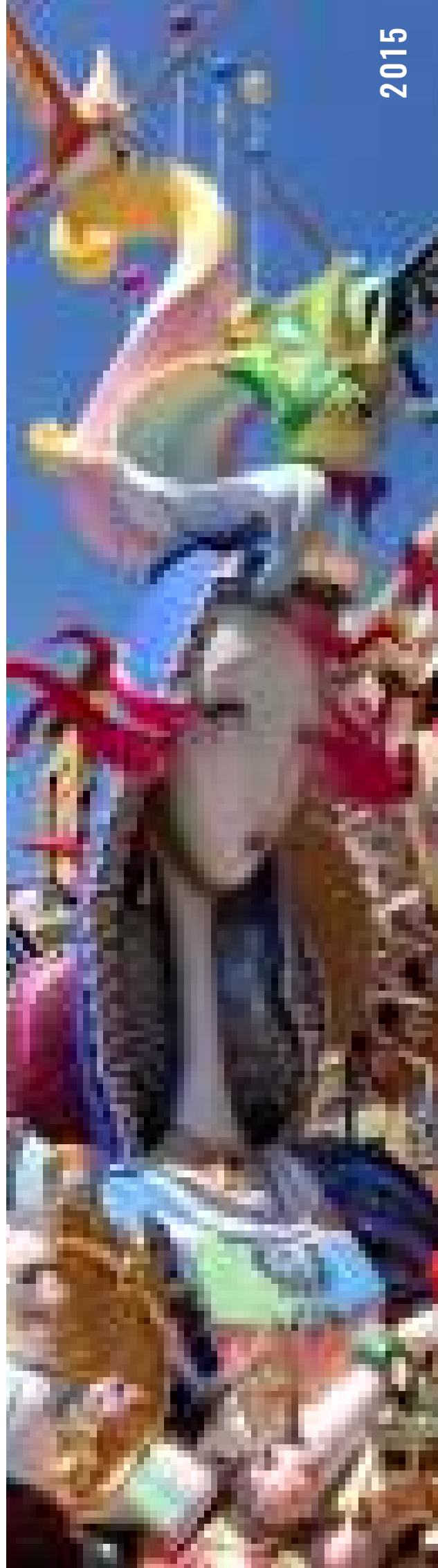
Tomás Gosálvez també executaria diversos monuments en la demarcació, però l'atteratge del genial artista faller Vicente Almela faria les delícies dels comissionats, ja en cotes més baixes, perquè els seus monuments figurarien entre la cinquena i sisena categoria. La crítica era el fort de l'artista, i així ho demostraria amb el seu pas, guanyant premi en tots els monuments que va plantar.

Una espenta vindria donada l'any 1992 per a poder pujar de categoria el monument, canviant de nou artista per l'innovador José Iborra, "Waldo", que deixaria propis i estranys impactats amb les seues obres de caràcter modern, innovador i transgressor. Mític el monument de 1994, entre d'altres, que s'alçaria amb el primer premi de primera categoria.

1932

2015

1977

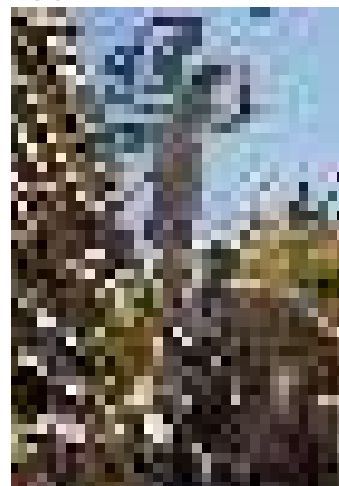
1984

1993

2007

També deixaria la seua particular empremta Santiago Alzamora, que s'estrenava en el món, i Emilio Miralles, artista valencià que bé s'adaptaria a l'estil de la Terreta.

Després de diversos anys construint el monument en segona o tercera categoria amb multitud de guardons, la comissió decideix fer un pas més i, amb motiu del 50 aniversari del seu primer premi d'especial, tornen a la secció l'any 2000, aconseguint el tercer en adults i el primer en infants.

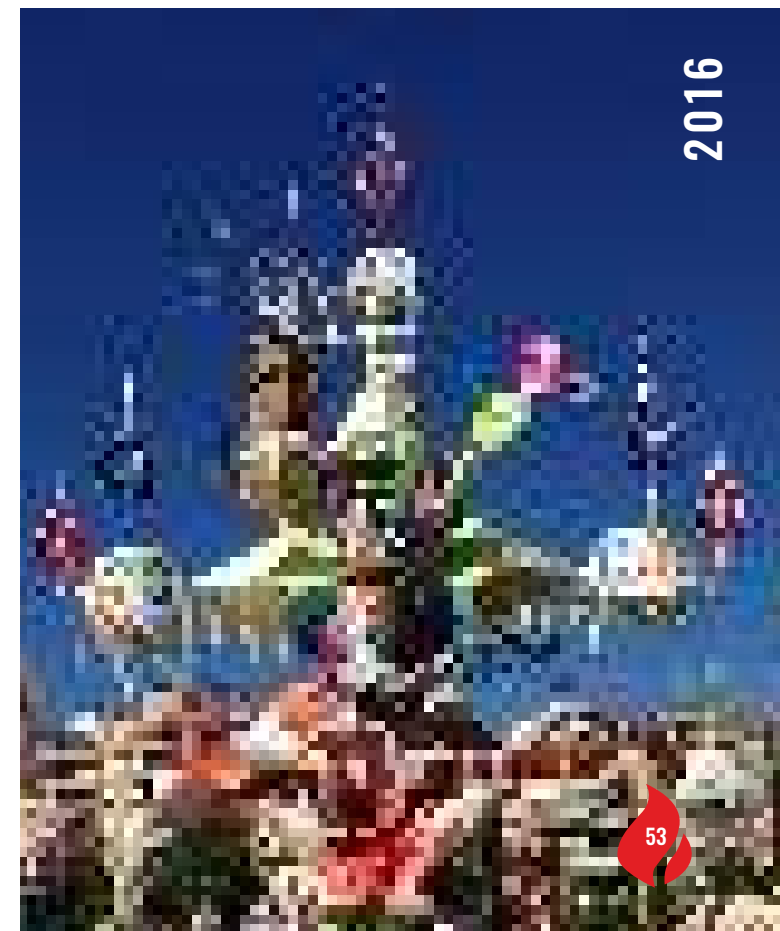
Emilio Miralles s'encarregaria de confeccionar els següents monuments sense molta sort amb el jurat, canviant d'artista en diverses ocasions, en les quals passarien pel districte Pascual Domínguez, Manuel Algarra, Miguel Santaaulalia i els germans Gómez Fonseca.

Contractarien el tàndem format per Manuel Algarra (de nou) i José Gallego, els quals en cinc anys han aconseguit quatre primers premis d'especial, a més de diversos ninots indultats, l'últim el del passat exercici.

A part del monument, eix primordial de la comissió, la cultura forma part de la seua essència.

Concerts especials, himnes i pasdobles d'aniversari, llibrets amb temàtica cultural de gran valor, ninots de carrer i presentacions de belleses amb el protocol perfecte són les seues senyes d'identitat, molt conegudes en el món de la festa i valorades fortament.

2016

PLA- HOSPITAL

La comissió del Pla naixeria amb el nom de Barrio del Pla, o com ells mateixos es van definir “Comisión de vecinos de la calle Torres Quevedo”, encara que amb posterioritat portarien el nom de Pla del Bon Repòs, que no té res a veure amb la comissió nascuda en els anys 80, perquè passaria a denominar-se com en l'actualitat, Pla-Hospital, conservant aquesta història que s'inicia l'any 1932.

Els primers artistes a plantar en el districte van ser José Amat, Francisco Hernández, Juan López o Domingo Tafalla, entre altres.

Segons estudis de la comissió mateixa, els canvis de nomenclatura fins a arribar a l'actual es produïrien el 1944, quan la comissió era presidida per Vicente Cano.

Es tracta d'una comissió que, com altres tantes, ha tingut alguna absència en la festa que no s'ha prolongat massa en el temps, ja que des dels anys seixanta planta regularment.

En aquest passat llunyà, els veïns eren molt més actius que ara, ja que els treballadors de tabaquera i del port s'encarregaven de l'adorn dels carrers del seu districte.

Amb el pas dels anys, i dins dels vaivens habituals de cada entitat, van tindre una època en què la comissió estava sustentada i recolzada per les barraques del districte, un cas que no va ser únic en l'època, la qual va veure monuments de Julio Esplá i fins i tot Pedro Soriano, el qual va fer per a la foguera el seu debut en els monuments adult l'any 1968, comptant amb tan sols 18 anys (un cas semblant al de Pascual Domínguez en Florida-Portazgo). El monument portava per lema “Las locuras del mundo de hoy” i costaria unes 150.000 pessetes, repetint en anys successius.

En els anys vuitanta, i especialment en els noranta, plantarien les seues obres de major calat.

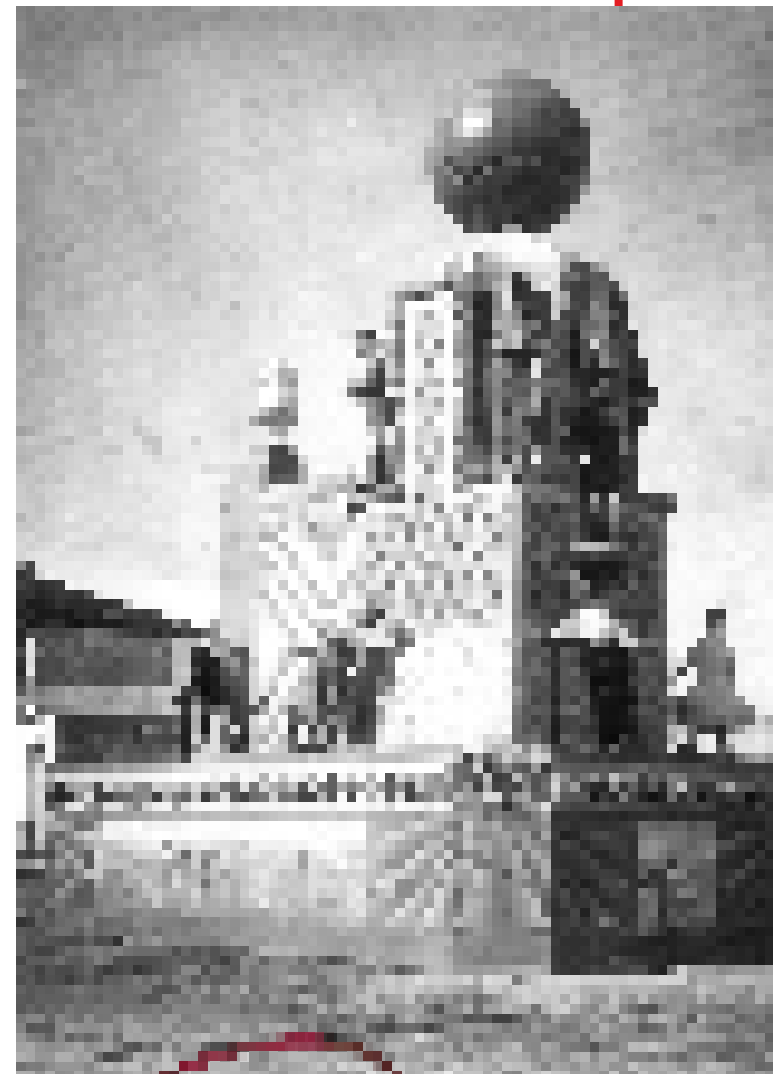
Es recorda el monument de 1995 dels germans Gómez Fonseca, ubicat a escassos metres de l'Hospital Provincial, i l'any següent, ja en primera, els artistes alçarien un monument de primera categoria que s'emportaria bon premi, ressaltant la Santa Faç que coronava el conjunt. L'any següent, però ja en segona, també els artistes crearien una magnífica obra que estaria en el pòdium, a més de triomfar amb la seua altra obra per a Polígono de Babel.

Els següents anys van tindre artistes com Jesús Grao o Gómez Zaragoza en tercera categoria, Pedro Espadero amb algun monument de menor calat i Carlos Simón diversos anys amb qui recordarien triomfs passats.

Des de llavors es mouen entre les últimes seccions, comptant amb artistes com Fran Esplá, Asensi o de nou Espadero.

Una de les curiositats més característiques és que planten tres monuments: l'adult, infantil i la foguera del “pipó”, que està especialment confeccionada per als bebès de la comissió.

Compten amb diverses dames del foc i amb una Bellea del Foc Infantil, elegida pel jurat l'any 2014, la xiqueta Nuria Menargues.

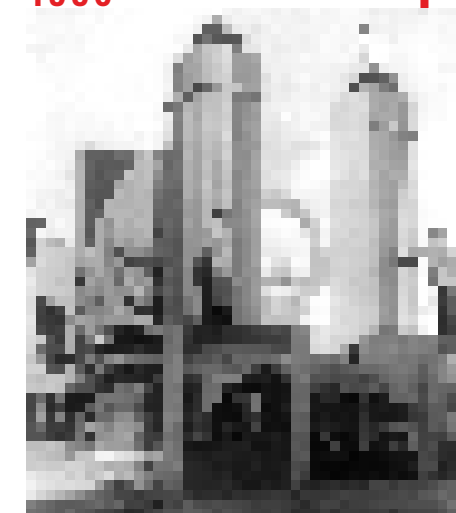
1933

“UNA DE LES CURIOSITATS MÉS
CARACTERÍSTIQUES ÉS QUE PLANTEN TRES
MONUMENTS: L'ADULT, INFANTIL I LA FOGUERA
DEL “PIPÓ”, QUE ESTÀ ESPECIALMENT
CONFECCIONADA PER ALS BEBÉS DE LA
COMISSIÓ...”

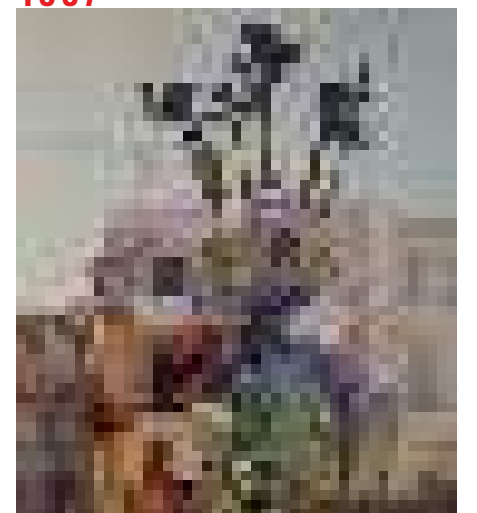
1932

1936

1997

1998

SAN ANTÓN ALTO

1933

Les antecessores a aquesta comissió podrien ser les comissions de Plaza del Hospital i Barrio de San Antón, aparegudes anys abans, encara que segons consta a l'Arxiu Municipal, el recorregut d'aquesta comissió començaria oficialment l'any 1933.

Antigament el monument s'ubicava al carrer de València, encara que amb el pas dels anys canviaria aquesta ubicació per causa de l'estretor de la via. A més, Sant Antoni va ser un barri amb un nombre important de fogueres, i també els districtes es presentaven molt fraccionats.

El seu primer president seria José Pérez Sarrió, el mateix que el de les dues comissions ja esmentades, el qual en un primer moment va pensar a fer ell mateix la primera foguera, ja que de professió era fuster, idea rebutjada en comprometre's amb altres qüestions personals.

Finalment, seria l'artesà Francisco Muñoz Gosálvez qui alçara el monument "Deu mos lliure de les males companyies", triomfant aquest any en la categoria B.

També aconseguirien que la seua primera bellea, Mercedes Pastor, fóra designada com a dama d'honor.

Durant els primers anys, i sobretot els posteriors a la guerra, com que tenia menys comissions de foguera al seu barri, aconseguirien tindre fins a un total de 3.500 cartilles, encara que en l'actualitat no arriben al centenar, per la qual cosa aquesta xicoteta comissió viu, essencialment, de les quotes dels seus comissionats.

Sempre s'han mogut en uns nivells mitjans o baixos, sense grans pretensions de figurar en les categories més elevades. A més, durant molt de temps, el nom de la comissió variaria a "San Antón Alto-Plaza de Toros", una nomenclatura rebutjada amb el temps que va tornar a la pròpia, la dels seus orígens.

Velles glòries atresoren en la seua història, com la d'haver tingut dues belles del foc en els anys 1946 i 1954, i a més, un primer premi de primera categoria allà pels anys quaranta, obra del famós artista Manuel Baeza.

Entre altres artistes, en el districte han plantat Agustín Pantoja, López Sarabia, Juan Capella, Pascual Domínguez, Asensi, Paco Mesado, Dauder i un llarg etcètera, entre els quals destaca Francisco Vázquez, en els anys noranta, amb dues obres en tercera, Francisco Dauder també en la mateixa categoria, José Muñoz Fructuoso, amb alguna obra menor, però de gran qualitat estètica i en l'actualitat, David Sánchez Llongo, amb qui estan triomfant en l'última categoria.

Encara que es tracte d'una agrupació familiar de festers, lluiten i treballen durant tot l'any, participant activament en una infinitat d'activitats i concursos, com els ninots de carrer i el certamen artístic.

També cuiden molt el tema cultural, ja que es tracta d'una de les poques comissions que conserva des de fa més de huitanta anys el seu banderí, a més d'apostar pel llibret des de fa més de quatre anys, on editen uns magnífics exemplars que obtenen molt bons premis.

1935

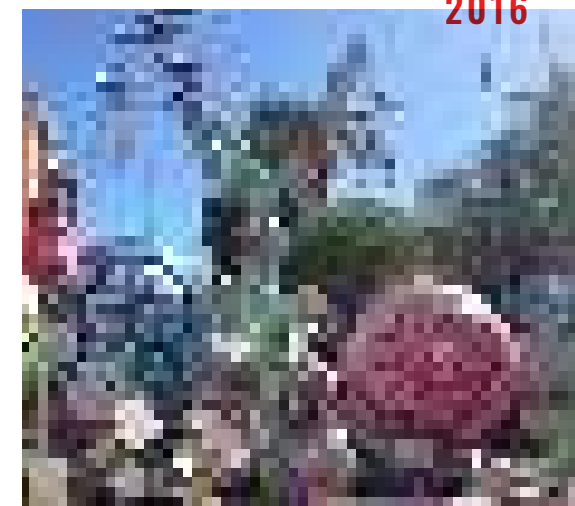
2001 >

1994

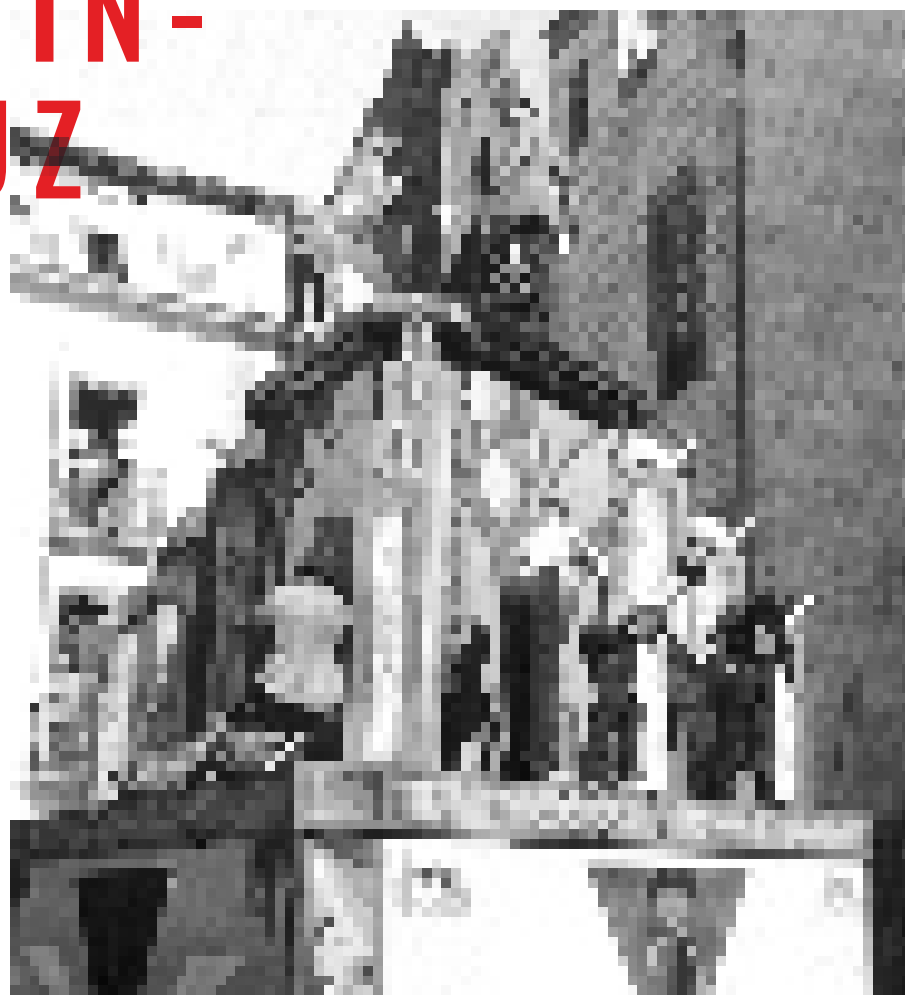
2016

CARMEN- SAN AGUSTÍN- SANTA CRUZ

(1933) ▾

1935

1968

(2002) ▾

Nascuda l'any 1933 sota la denominació de San Agustín y Carmen, res tindria a veure amb la de Santa Cruz, foguera veïna a què amb posterioritat absorbiria el districte i part del nom, passant a ser durant els anys cinquanta Carmen-San Agustín-Santa Cruz.

D'irregular trajectòria, perquè han sigut molts els anys en què no ha participat en la festa, amb sonades tornades, plantaria el seu primer monument a l'actual plaça del Carme, enfront de la desapareguda església que hi havia allí.

El seu lema seria "Tres enemics d'Alacant", i els artistes Fernando Guillot i Rafael Peral serien els encarregats de portar-lo a terme.

Amb el pas dels anys passaria a ser denominada Carmen-San Agustín, i serien molts els artistes que allí van plantar monument, com en els primers anys José Amat Martínez, Agustín Pantoja, Manuel Baeza o Francisco Ruiz, ja en els anys quaranta, quan solia descansar algun exercici, no obtenint aqueixos anys cap premi.

En els anys cinquanta seguirien els exercicis en blanc, encara que destaca el monument de 1952 plantat per Eduardo Fuentes, que obtindria, a la fi, el primer premi de la segona categoria.

Després d'un llarg parèntesi, reapareix el 1959 amb el nom que portaria fins a la seua completa desaparició, l'anteriorment mencionat després d'absorbir per complet el districte de l'extinta Santa Cruz i compartir la zona del nucli antic únicament amb la comissió del Puente-Villavieja.

Al començament dels anys seixanta viuria uns temps fluixos, plantant modestos monuments en les últimes categories, de mans d'artistes com Hernández Gallego, faltant novament durant molts exercicis fins que l'any 1968 l'artista Ángel Martín construiria la seua foguera en primera categoria vençant sense discussió, i a més, obtenint un premi a l'originalitat.

Això seria un fort impuls per a l'any següent concórrer per primera i única vegada en la categoria especial, de la mà del mateix artista que l'anterior any, encara que només obtindria com a recompensa el premi de la Comissió Municipal de Festes.

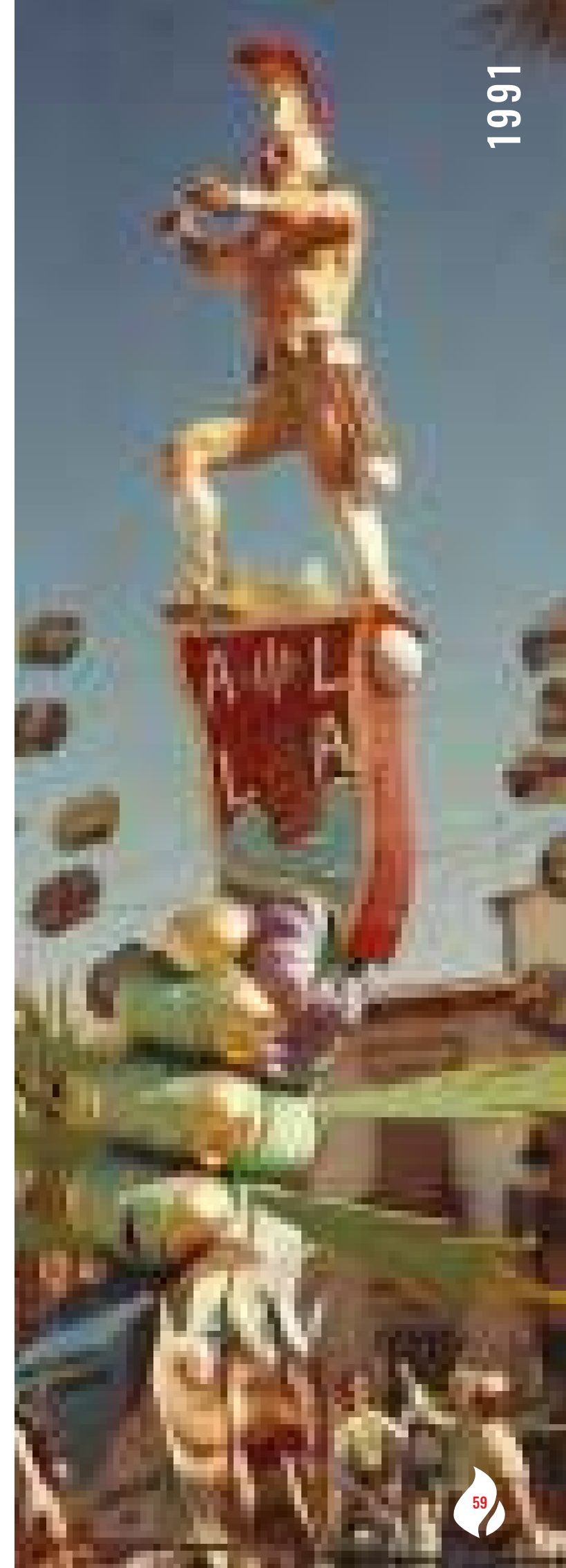
Tornaria la comissió a dissoldre's, no tornant a plantar foguera fins a l'any 1973, en el qual un genial Ramón Marco s'encarregaria de construir el monument "Bienvenidos", valorat en 200.000 pessetes i la categoria del qual, la primera, seria novament la de la fortuna, ja que obtindrien el primer premi.

Invertint més diners en la següent edició amb el mateix artista, no se'l ficarien a la butxaca, encara que l'interés té recompensa i el 1975 sí que ho tornarien a fer.

Després d'això, i com es veu que era habitual dins de la seua forma de treballar, desapareixeria la comissió durant algun exercici, tornaria i així successivament, fins a un últim retorn l'any 91 que vindria també amb esperances i il·lusions, ja que serien diversos els anys que van concórrer en la primera categoria, encara que després d'això baixarien fins a l'última.

Des d'aquest precís moment succeït en els anys 90, seria l'artista Pere Baenas l'encarregat de confeccionar tots els seus xicotets monuments amb una sèrie irregular quant a guardons.

Finalment, i després de contraure nombrosos deutes, desapareixeria l'any 2004 no tornant a reactivar-se fins a hui.

1991

»CARRER GENERAL VILLACAMPA

De nou, pareix impensable la quantitat de monuments plantats en un encreuament tan xicotet de carrers com és el barri de Sant Antoni, però l'any 1933 es crearia la comissió de General Villacampa, la vida de la qual transcorreria al llarg únicament de quatre anys.

Entre els carrers del Pou i General Villacampa, es va alçar per primera vegada l'any mencionat el seu primer monument confeccionat pels artistes Fernando Guillot i Rafael Peral, un tàndem d'artistes molt prolífic en l'època.

"Honor a Villacampa" seria la carta de presentació a aquesta comissió, que no obtindria guardó aquell primer any.

El seu primer president seria Rafael Fuertes, càrrec que ostentaria durant els anys de vida de l'efímera comissió.

La seua segona incursió dins de la festa vindria donada aquesta vegada només per l'artista Rafael Peral, separat ja del tàndem anterior amb Fernando Guillot. "La paz de las naciones" o "Volem la pau" seria el lema d'aquest monument enclavat en la categoria B, que no obtindria cap premi.

Segons les memòries presentades al registre, el monument s'explica d'aquesta manera:

"En la parte de delante se representa una reunión de representantes de diferentes naciones, en plena reunión de la conferencia de la Paz, que celebra la Sociedad de Naciones y cuyos representantes van "armados" para tratar el "desarme".

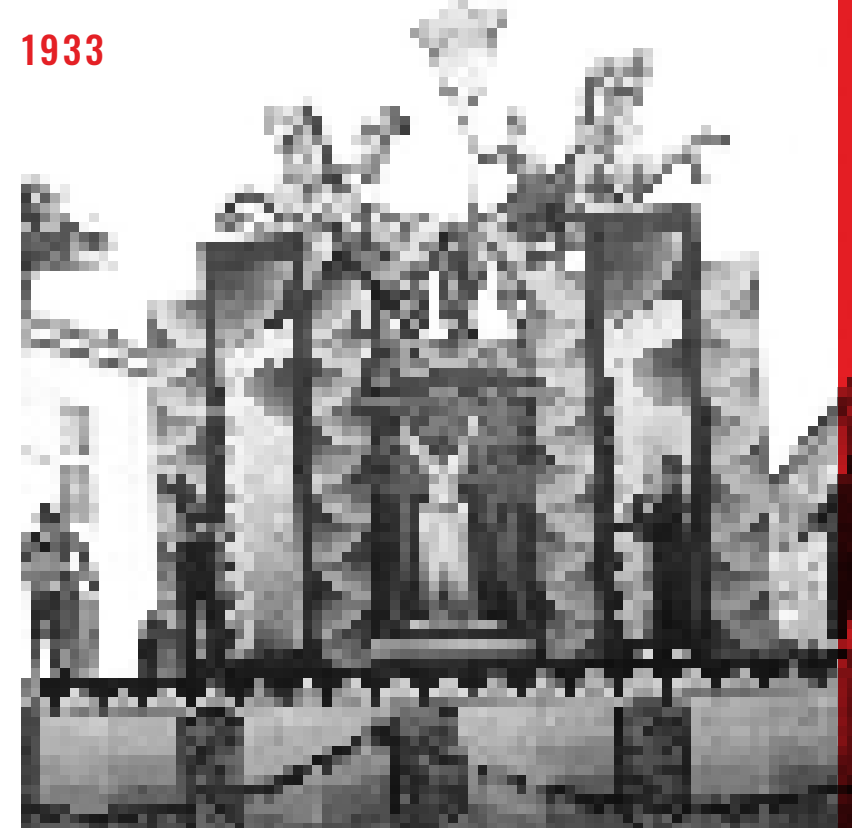
En la cara posterior, se representa la unión de un fragmento de un campo de batalla, después de la lucha sostenida en él, por los combatientes, casas destruidas por la artillería, campos talados, armas inutilizadas y abandonadas, cadáveres mutilados, aves de rapiña que acuden al magno banquete que le ofrece espléndidamente la bárbara civilización actual que discuten sus ambiciones a cañonazo limpio, único modo de conseguir la Paz?

La Paz de los muertos?"

Els germans Esteve serien els que confeccionaren el tercer monument de la comissió, també en la categoria B, amb el lema "La festa mes hermosa", que tampoc en aquesta ocasió rebria premi.

L'última foguera seria una obra original de Juan Esteve, que portaria el lema "I encara diuen qu'és car", també dins del grup B. Per desgràcia, aquest any 1936 tampoc s'emportarien cap premi, passant a ser una de les poques comissions que en la seua trajectòria no ha obtingut guardó, ja que després de la contesa no tornaria a la festa, sent absorbit el districte per les comissions veïnes.

1933

CARRER TRAFALGAR

Podria tractar-se de l'antecessora de la comissió de San Antón Bajo, ja que en el seu any fundacional, el de 1933, ubicaria el seu monument en la plaça de la Misericòrdia.

El seu primer president seria Francisco Murcia, i el primer monument plantat, "Atracció de forasters", dels artistes Fernando Guillot i Rafael Peral, que obtindria el premi de la Diputació Provincial, dotat amb 200 pessetes.

Tornen l'any següent a l'emplaçament mencionat plantant el monument de Rafael Peral "La mehua terreta", obtenint aquesta vegada el tercer premi de la categoria B.

La seua pròxima incursió en el món de la festa vindria donada l'any 1936, quan s'erigeix el monument de Rafael Peral "Cualquier tiempo pasado fue peor", enclavat en la categoria B i sense guardó.

Després de la finalització de la guerra, el 1940 tornen a plantar la seua foguera, sent aquesta vegada l'artista Pérez Jordá l'encarregat, dins de la secció B, d'alçar el monument "Desde que el mundo es mundo", sense premi en aquesta ocasió.

Seria l'últim monument en la seua història, si bé és sabut de la quantitat de fogueres que van poblar el barri de Sant Antoni; amb tota probabilitat, alguna de les que van arribar amb posterioritat absorbirien el districte sense prendre com a propis els pocs anys de vida de l'extinta comissió.

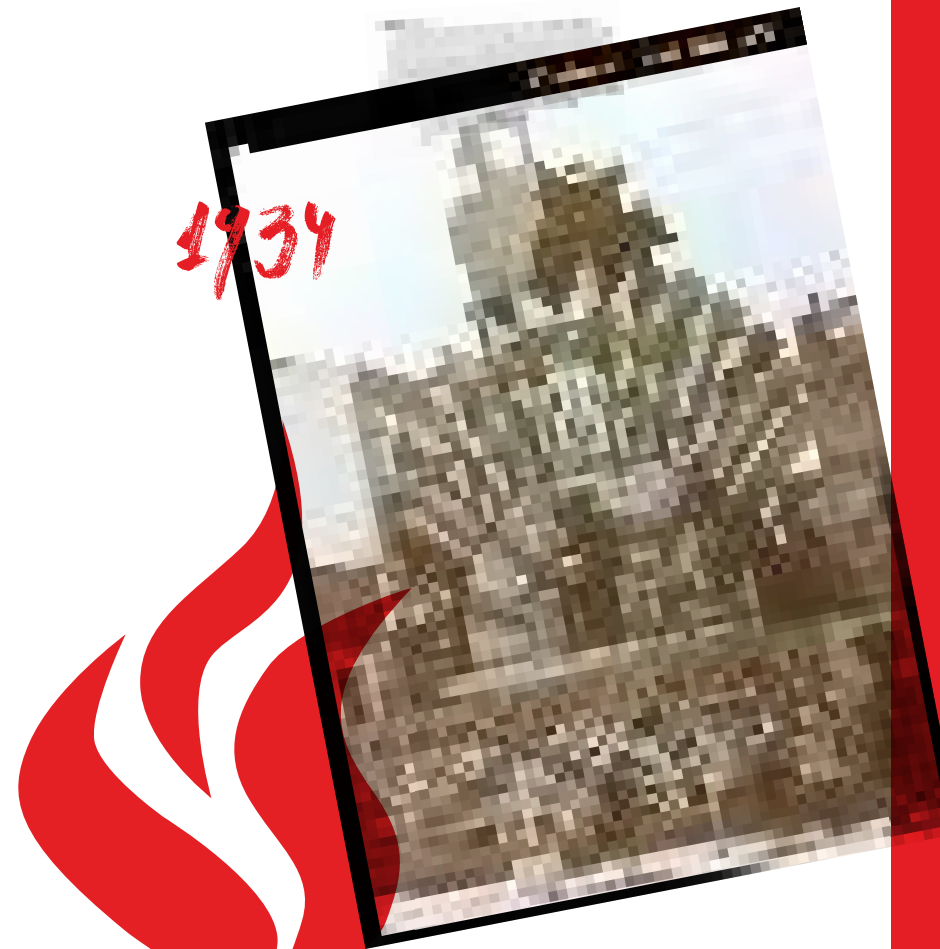
1935

1934

1934

» SANTA ISABEL

Amb només dotzes carrers de districte, la comissió de la foguera del Barrio de Santa Isabel, com llavors es deia, va veure la llum al juny de l'any 1933.

El primer president del districte, Francisco Compañ, juntament amb diverses persones més del barri de classe treballadora i obrera, mantenien reunions en el desaparegut bar "Desfile", on van perfilar la seua entrada en el món de la festa, després de veure com els seus veïns de Sant Ferran, Calderón o Benito Pérez Galdós, especialment, gaudien de la seua festa.

Així, al juny de l'esmentat any i de la mà de Juan Esteve es va erigir el primer monument titulat "Varias fases del amor", i que vindria inaugurada per la censura d'un dels seus ninots.

Des del seu començament, el monument estava plantat enfront de l'església dels Franciscans, encara que amb els anys es van acostar a dos grans confluències presents enfront de l'edifici dels Representants.

Amb humilitat i sense figurar molt van passar els seus primers anys, però per a ells l'any 1942 seria molt important per la contractació de Ramón Marco, ja que s'estrenava en els monuments adults (en construiria un total de tres), encara que sense obtindre premi el seu enginy va quedar patent.

I és que, anys més tard, l'any 1946, es crearia la categoria especial, i de la mà d'aquest artista serien els primers a inaugurar-la. "Tauromaquia" seria el lema d'aquell monument, summament recordat per la gràcia de les seues escenes. Aquest mateix triomf el repetirien el 1948, de la mà del mateix artista, amb la seua obra "Talía".

1994 >

Després d'aquests gloriosos moments, la comissió ha passat per forts alts i baixos en allò referit als seus components o els diners de què disposaven per a plantar monument. Així, artistes de la talla de Julio Esplá, Pedro Soriano o Manuel Algarra han sigut alguns dels artistes que, en categories inferiors, han portat la comissió a figurar entre els premiats de diferents edicions.

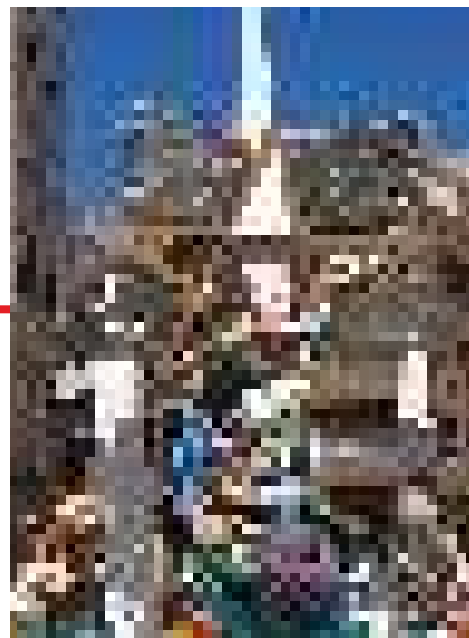
Però un fet canviaria el 1993, quan es van arriscar plantant en primera categoria. Anys abans, la comissió fins i tot es dissoldria, plantant el monument els barraquers del districte. Però en aquesta edició que ens afecta, el veí del districte, Pedro Soriano, seria l'encarregat de fer una de les millors fogueres que ha tingut la comissió, a més d'aconseguir el ninot indultat.

A partir de llavors, confiarien novament en l'artista per a plantar dins de la categoria de plata, no obtenint els mateixos resultats i minvant les expectatives en anys posteriors.

Tot això canviaria radicalment el 2001, quan van voler celebrar el 50 aniversari del seu premi especial en gran.

I és que el president del moment amb la seua filla com a bellea va voler que es plantara la millor foguera de l'any al seu districte. Davall els peus de l'edifici dels Representants es va alçar el monument "El fin mágico", obra dels germans Gómez Fonseca, que comptaria amb el major pressupost de la història fins al moment, un total de 17 milions de pessetes.

2016

CAMPOAMOR

Parlar d'una comissió com la de Campoamor és fer-ho amb nostàlgia, ja que moltes comissions de la ciutat anhelarien la història que porta al darrere, plena de grans moments i èxits amb els seus monuments, confeccionats durant molts anys pels artistes més prestigiosos del moment.

El naixement de l'entitat seria l'any 1933, pocs anys després de ser instaurada la festa, ja que la seua expansió arribaria fins al barri de Carolines i deixaria aquesta zona un poc desproveïda.

El primer president va ser Antonio Valls, qui el 31 de maig presentaria la sol·licitud de plantà d'un monument realitzat pels artistes Agustín Pantoja i Manuel Baeza en un any en què, a causa de la quantitat d'obres presentades a concurs, s'haurien de crear dues categories (la A i la B), figurant aquesta en la principal i obtenint el tercer premi.

Els anys següents, els mateixos artistes o Manuel Baeza en solitari serien els encarregats de dur a terme la realització del seu monument, amb sort dispar en la concessió de premis, i és en els anys 40 quan la comissió realitzaria diversos descansos que no es prolongarien per més de dos anys.

Després de faltar de la festa els dos últims exercicis d'aquesta etapa, és el 1950 quan la presidència és agafada per Manuel Pastor, qui contacta amb l'artista Ramón Marco per a executar el monument corresponent, tornant

L'èxit va ser rotund, i van guanyar el primer premi, competint molt per damunt de la resta.

L'any següent, van repetir experiència però quedarien els últims de la classificació, reduint les expectatives en anys posteriors sense renunciar a la qualitat, perquè les obres de Jesús Grao, Santiago Alzamora o la tornada dels germans Gómez Fonseca tindrien gran quantitat de guardons.

En els últims anys, comptant amb artistes com Federico Molinero o Paco Giner han trobat una posició molt còmoda en la tercera categoria, mentre que la infantil, el futur de la festa, es troba dins de les categories més elevades.

La continuïtat de la comissió està més que garantida, perquè la mitjana d'edat ronda els trenta anys, encara que aquests joves festers no obliden les seues arrels, en les quals, a més, han tingut àmplia representació de dones de foc, comptant amb dues bellees del foc adultes i diverses dames més, i també d'infantils.

a desaparèixer durant tres exercicis. A la tornada, i a causa de la 2n edició de l'Exposició Sindical d'Activitats Industrials duta a terme al passeig on es desenvolupen les seues activitats i que porta el seu nom, es planta una segona foguera realitzada per Julián López Bravo.

Irregular trajectòria també durant aquesta dècada, encara que aconsegueixen que el 1959 la bellea del districte siga proclamada com una de les dames d'honor de la Bellea del Foc.

Després d'assentar un poc més la foguera en el districte i consolidar-se la comissió amb l'ingrés de nous components, el 1969, decideixen fer el bot a especial, única vegada en què han concorregut, contractant l'artista Remigio Soler, que va donar com a resultat un segon premi.

Després del seu millor exercici fins al moment, baixen en pretensions i durant molts anys canvien d'artistes, passant pel passeig de Campoamor Pascual Domínguez, Sarabia, Juan Capella

< 1974

o Santiago Ferrer, concorrent en quasi la totalitat de les categories existents.

En els anys 80 tindran el problema d'haver de dividir el districte per la creació d'una nova comissió en la part alta, però això no seria impediment per a seguir en la bretxa de la festa.

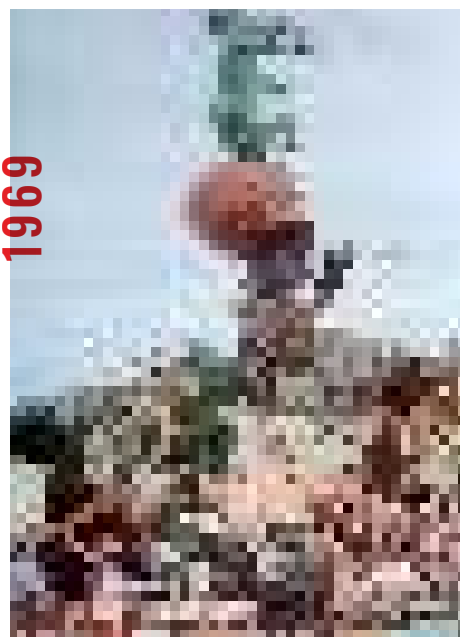
Amb el valencià José Luis Ferrer Vicent viurien molts anys infestats d'èxits. Encara plantant en les categories més inferiors, quasi tots els anys aconseguirien obtindre premi, fins a arribar a la fi dels 90 amb noves ganes renovadores i pujar alguna categoria amb l'alacantí Jesús Grao, a més de canviar la presidència.

Després de provar nous artistes innovadors (com l'esmentat Grao i Alzamora), tornen al classicisme amb Paco Granja, i en el 70 aniversari aconseguixen pujar escalons i arriben a la tercera categoria amb l'artista Manuel Àngel Capella.

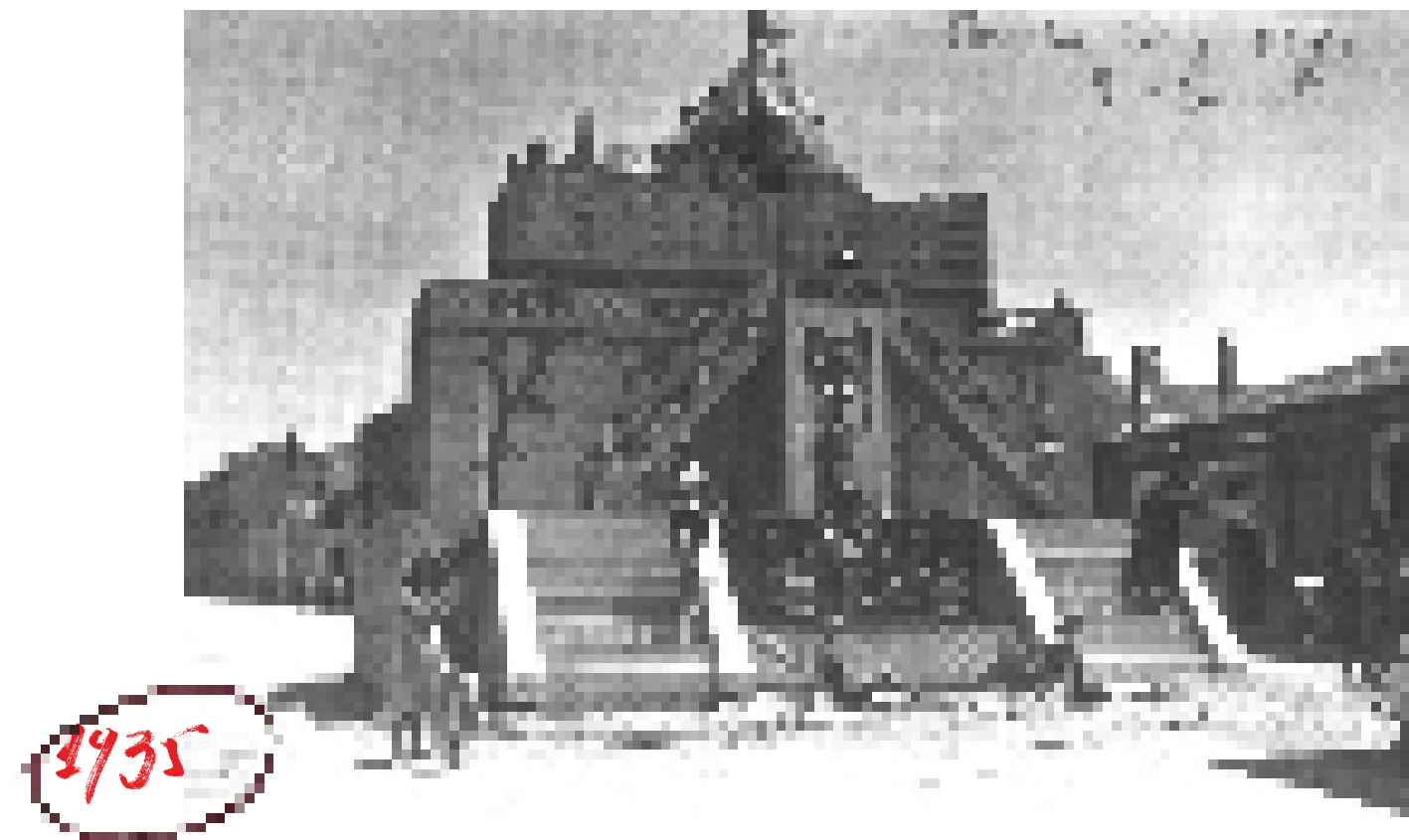
Després de baixar pretensions i tornar a categories més còmodes per a la comissió, l'artista Fran Santonja aterrarà al passeig de Campoamor sense obtindre grans resultats.

A causa de la construcció de l'auditori de la Diputació Provincial i el trasllat del mercat ambulant cap a la zona de Sant Blai, la festa cada juny es va veure traslladada per necessitat a l'aparcament posterior de l'edifici, perdent bastant visibilitat i importància. Les cartilles que antany superaven les 400 es van reduir dràsticament, i la festa es va veure retallada davant de la impossibilitat de poder posar a la venda més taules al racó.

A pesar d'això, van aconseguir novament plantar al passeig, i gràcies a l'artista Pachi cada any disposen d'un monument que, a pesar de figurar en categories inferiors, és visita obligada.

ARRABAL ROIG

Encara que hui en dia ens resulte impensable o molt estrany, el barri del Raval Roig tindria comissió, belleses i monuments durant diversos anys.

Aquesta singular comissió naixeria l'any 1933 amb irregular trajectòria. El seu president seria José Pérez Ruso, i el primer artista que va realitzar monument pertanyeria al col·lectiu valencià d'Unión Art, José Pérez, el qual va dur a terme la seua obra "Llevant lo vell per a posar lo nou" i que, segons l'expedient conservat, seria plantada la foguera a la plaça del Topete, comptant amb huit metres i mig d'alçària per sis de base. Simbolitzava ja en aquell moment el problema existent amb la destrucció del patrimoni de la ciutat, que era agranat per un gran home per a edificar noves construccions, precisament a manera de visió, la qual cosa arribaria a passar al mateix barri.

Després d'un parèntesi l'any 1934, reapareix al següent exercici amb energies renovades, seguint en el càrrec el president fundador.

Aquesta vegada, la construcció del monument vindria donada als germans Esteve, els quals van donar forma a la foguera titulada "Lo que puede ser", enclavada en la categoria B i que obtindria el tercer premi.

Curta trajectòria, perquè després de la cremà dels monuments de 1936 la guerra s'acostava, i ja quan va haver-hi pau a la ciutat i va començar de nou la celebració, aquesta comissió no va tornar mai més a la festa.

1933

ORÁN

Aquesta seria la primera aparició d'una comissió de foguera forana, que tindria una vida únicament de tres anys, ja que la contesa faria desaparèixer la festa durant uns anys de la ciutat i no tornaria després de la seua fi.

El seu president, Carlos Ramos Pinsa, alacantí que es dedicava a l'exportació de vins i fins llavors foguerer de la comissió de Benalua, constituïria una colònia d'alacantins i francesos que residien a Algèria per a dur a terme una campanya que canviara la percepció que es tenia del país.

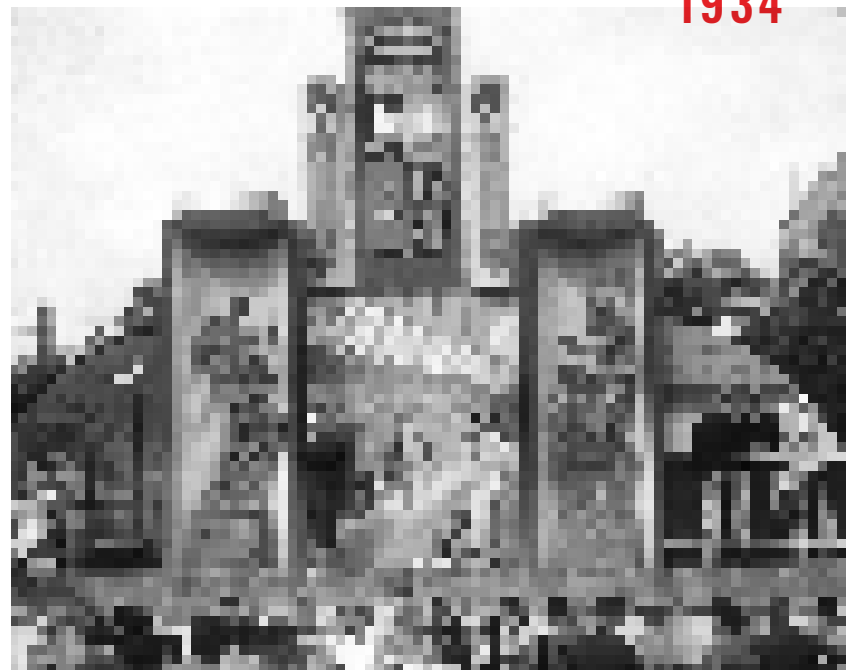
Com una cosa curiosa, l'elecció en terres africanes de la bellea del nou districte, acte al qual acudirien l'alcalde de la ciutat, Lorenzo Carbonell, la Bellea del Foc i l'acabada de crear Comissió Gestora.

El monument plantat al mes de juny estaria ubicat en la plaça de Joaquín Dicenta, actual plaça del Mar, on hui en dia s'ubica la foguera Esplanada.

El col·lectiu d'artistes Unión Arte serien els encarregats de realitzar una foguera que portava per títol "Tornem a lo de antes en el vestir", enclavada en la categoria A i que s'emportaria el premi de la Cambra de Comerç.

Al següent exercici, seria el famós i reconegut artista Gastón Castelló qui executara la seua foguera "Ofrenda", mereixedora del segon premi. No exempt de polèmica, aquest any es van premiar de manera clara fogueres foranes, la qual cosa suposaria un malestar general dins del col·lectiu fester.

1934

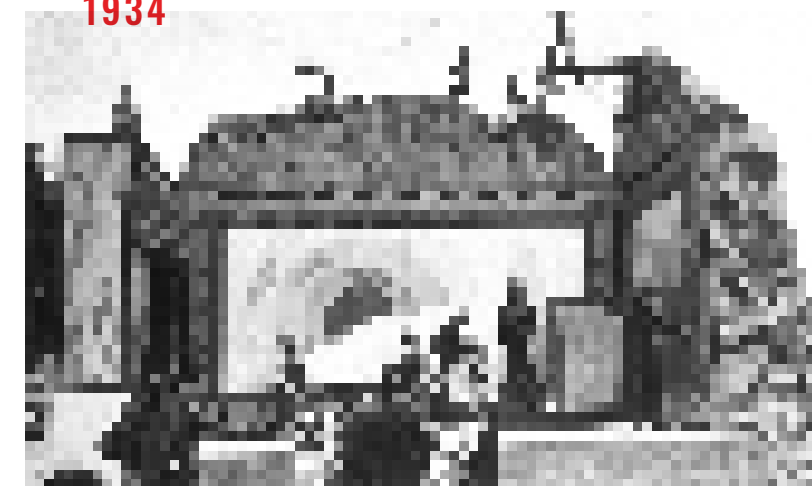

En el seu tercer exercici, canviarien novament d'artista, i Manuel Villalero plantaria la seua obra titulada "Piscina" a l'enclavament portuari, no obtenint cap premi.

L'última plantà es produïria el 1936, i davall els peus de l'edifici Carbonell s'alçaria la foguera "Dos chermanes", de l'artista Juan Such Roca, que obtindria el Premi de la Cambra de la Propietat Urbana però cap dins de la seua categoria, que era la A.

La foguera simbolitzava un dels avions que feia el recorregut entre ambdues ciutats germanes amb una sèrie de personatges característics. Cal ressenyar la instal·lació, a més, d'una barraca i un monument infantil.

1934

FLORIDA BAJA

Florida Baja o Portazgo, bé seria aquest un primer monument que la comissió de Florida-Portazgo vera plantat en la seua demarcació l'any 1934.

Oficialment se la coneixeria com a Baja perquè La Florida, districte aparegut el 1931 davall la singular denominació de La Florida-Portazgo, en aquest exercici seria coneguda com a Florida Alta.

La comissió que ens afecta estaria presidida per Rafael Lillo, el qual va presentar instància amb sol·licitud de plantà d'un monument ubicat en el primer tram de l'avinguda d'Oriola, el que hui seria el carrer Lira.

El monument plantat el confeccionaria l'artista Rafael Peral, i portaria com a lema "Lo bueno y lo malo" o "Lo nou y lo vell", dins de la categoria B.

1934

ALTO-SANO

En la part més alta de l'Avinguda del Comte Lumiares sorgiria la comissió d'Alto-Sano l'any 1934, fruit de portar la festa del foc a tots els racons e la ciutat. Enrique Perón García seria el president fundador, i el càrrec de bellea seria per a la senyoreta Victoria Pastor Sánchez.

El monument plantat, obra dels artistes José Tomás Blanes i Antonio Ferrari González portaria per lema "El cuento de la lechera" i concorreria en la categoria B, obtenint el seté premi de Turisme. No tindria continuïtat en el temps la comissió, ja que més avant apareixerien per la seua banda les fogueres dels Àngels i Altozano de manera independent.

No és mera casualitat mesclar els dos barris, ja que en l'anterior any va haver-hi un antecedent o primera pretensió de crear una nova comissió, la qual es va anomenar Los Angeles-Alto Sano, que va plantar monument però no va entrar a concurs, ja que es tractava d'una de les denominades en aquell moment "foguereta".

MADRID

L'aparició de la foguera Madrid seria un curiós cas dins del món de la festa. No es tracta de la primera comissió forana, però si l'única que ha tingut únicament un any de vida i, a més, aconseguiria el premi especial de fogueres.

Un desconegut artista Amalio Martínez Garí seria l'artífex del monument "Madrid por Alicante", plantat al solar resultant després de l'enderrocament del convent de les Caputxines d'Alacant, a l'altura del Banco de España situat a la Rambla.

El seu president seria Pedro Rico, i el premi obtingut, anteriorment mencionat, seria atorgat per interessos polítics, ja que la simplicitat del monument per les seues línies planes i poc artístic sobre les moltes, bones i molt variades obres que es van presentar al concurs, van suscitar el clamor popular.

1935 >

CAROLINAS BAJAS-ESTE

L'any 1936, la comissió de Carolinas Bajas es dividiria en dues, sent l'originària i primera a aparéixer la que es coneixeria aquest any com Carolinas Bajas-Oeste.

Aquesta nova escissió, que tindria caràcter efímer, donaria lloc a la plantà d'un monument a l'avinguda de la Llibertat, actual Poeta Zorrilla, per la qual cosa pot tractar-se d'una predecessora del districte de Pius XII.

"JOSÉ SIERRA SERIA L'ARTISTA CONSTRUCTOR DEL MONUMENT "AL PAS QUE ANEM MAI U VOREM", QUE NO OBTINDRIA CAP PREMI."

ALGER

Amb la presidència del Sr. Morali dins de la comissió d'Alger (Algél), acabada de crear, eren dues ciutats germanes les que en el mateix any van plantar monument, si a aquesta, li sumem la d'Orà, ubicada al final del passeig dels Màrtirs, actual Esplanada.

L'emplaçament vindria donat per la desaparició de la comissió de Madrid, extinta en el seu primer any d'història, i dins del solar resultant després de l'enderrocament del convent de les Caputxines, l'artista García Escribá alçaria el monument "Alger a Alicante", firmant la sol·licitud de plantà del mateix José Romeu Zarandíeta, president de la pròxima comissió de Méndez Núñez i de la Gestora, qui actuava, a més, com a representant i delegat d'aquesta comissió Algeriana.

» LOS ÁNGELES

La comissió dels Àngels va tindre un precedent en els anys trenta quan es va plantar un monument pertanyent a “Los Ángeles-Alto-Sano” durant diversos anys, sense major continuïtat en la festa.

Per tant, seria 1940 com l'any fundacional de l'actual comissió, la qual va ser presidida per Luis Sirvent. El primer monument estaria confeccionat per Manuel Baeza i Agustín Pantoja davall el lema “Los ángeles en la tierra”, repetint en el següent exercici i plantant al carrer Escoto.

En successius anys, l'encarregat de realitzar el monument seria Francisco Ruiz, però aquesta vegada la foguera es mouria cap a l'avinguda de Novelda, a l'altura dels números 43-45.

Amb algun descans que passaria de forma fugaç, tornarien el 1946 amb l'artista Moreno Baza, qui els plantaria la foguera enclavada en la categoria B sense obtindre cap premi.

Des de 1947 fins a l'any 1962 la comissió romandria inactiva, fins que tres amics del barri que eren Ramón Escoda, Elías Gomis i Luis Jover es van interessar novament a tornar l'alegria al barri.

Per a poder iniciar l'exercici van haver de demanar ajuda a la pròxima foguera del districte Felipe Bergé, a les festes patronals i a la Cultural del barri.

En les següents dècades, l'activitat s'estabilitzaria, plantant durant tots els exercicis en categories més aïna modestes, amb artistes com Juan Capella, Asensi, entre altres pocs.

En commemoració del seu 50 aniversari que arribaria l'any 1990, confiarien en el ja veterà de la comissió Juan Capella per a la realització d'un monument en primera categoria, obtenint molt bon premi, encara que l'alegria seria momentània, ja que a poques hores de la plantà el monument se'n va vindre al terra pel complet.

No desil·lusionats per a posteriors edicions, mantindrien un nivell acceptable en categories intermèdies, amb artistes com Juan Carlos Asensi, fins que el 1999 tindrien ja seriosos problemes econòmics derivats d'una mala gestió, cosa que els ocasionaria no plantar l'any 2000.

Poc va durar la parada festiva, perquè el 2001 una comissió nova prendria les regnes del timó. Contractant l'artista Juan Carlos Coronado, arribarien l'any citat a la tercera categoria, escalant posicions fins a la primera, amb uns monuments bastants toscos que, no obstant això, obtindrien premi. També passaria per la demarcació Miguel Santaaulalia, famós artista faller que plantaria dos monuments que no serien molt del grat de la comissió. Posteriorment, en unes latituds un poc més baixes, van seguir el curs dels esdeveniments amb Jorge García o Asensi, fins que un nou dèficit que superava els 12.000 euros els va fer plantar-se novament en la festa.

Per això, decidirien començar de zero, pagar les factures i plantar amb el mínim amb l'artista Fran Santonja, artista aquest que crearia una de les seues millors produccions en aquest districte, des de fogueres de sisena fins a arribar a la tercera, obtenint, a més, un primer premi.

Després d'ell arribaria David Sánchez Llongo, i en latituds molt baixes el genial Manolo Algarra, el qual venia de plantar en l'extinta Plaça d'Alger.

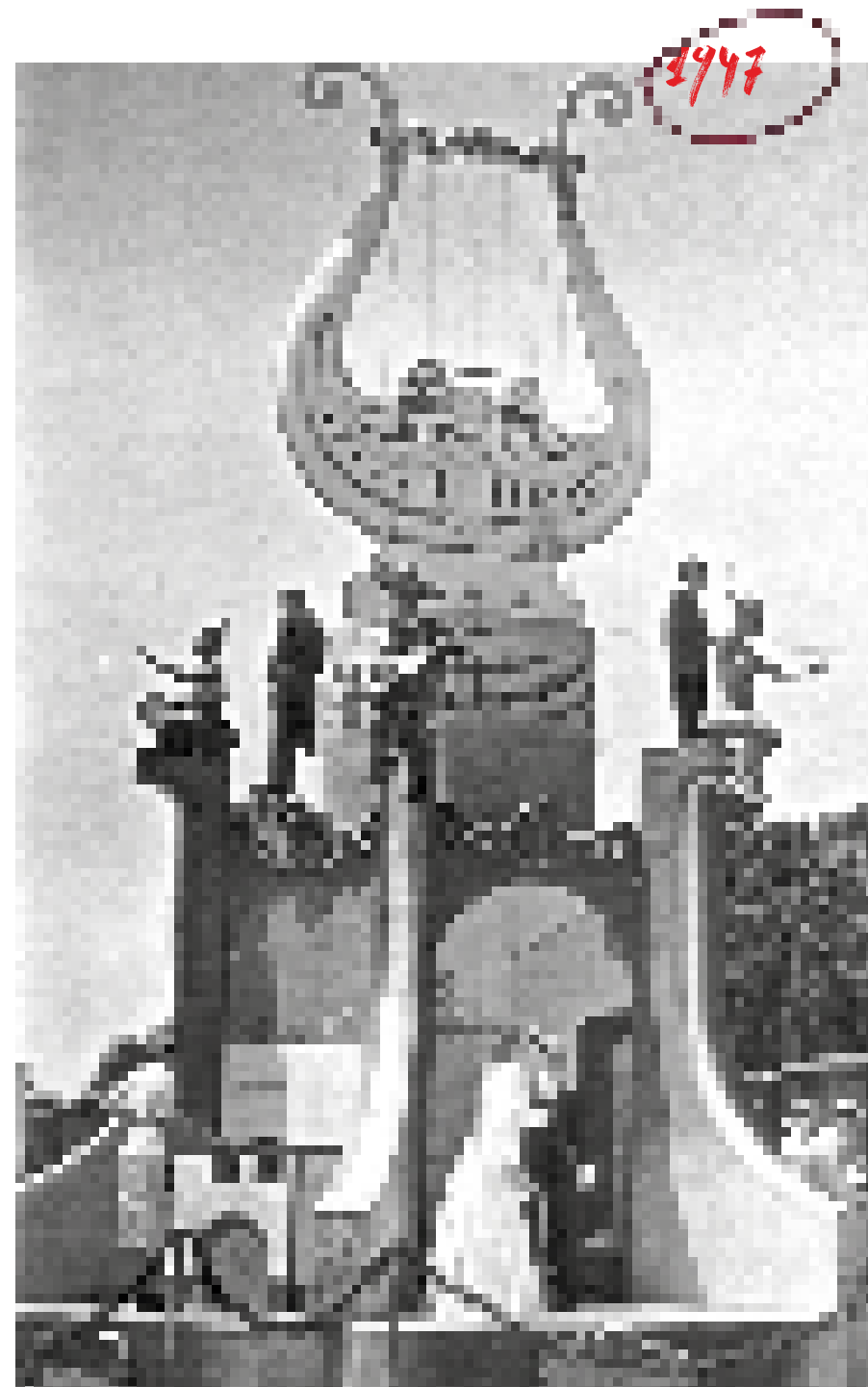
Com es pot comprovar, la línia irregular és la tònica constant d'aquesta comissió, que es nodreix especialment de les quotes dels comissionats, ja que el barri no respon com caldria amb les cartilles.

Són gent jove, dinàmica i orgullosa de la seua comissió, la qual s'involucra en gran quantitat d'actes i concursos, com l'artístic, on sempre competeixen per guanyar.

Amb molt orgull presumeixen de tindre dues bellees del foc infantils en tan sols tres anys, perquè les representants de 2007 i 2013 han eixit de la seua foguera.

2013 >

PUERTO

La comissió del Puerto plantaria el seu primer monument al barri d'Heliodoro Madrona l'any 1945, encara que cal retrocedir uns mesos arrere per a conèixer de millor manera la seua fundació.

A l'estiu de 1944, les cases dels treballadors del port situades al veïnat anteriorment citat es van veure ampliades en 18 noves concessions d'obra nova, ja que les existents eren d'una modèstia destacada. En entregar-se'n a finals d'aquest mateix any unes altres 18 d'obra nova, van quedar dues zones acabades, no completant-se les cinc que en un primer moment s'havien projectat, segons el director de la Junta de Obras del Puerto de Alicante, Luis de Ansorena y Sáez. Així, amb un xicotet barri de 36 vivendes unifamiliars portuàries, van decidir crear una comissió i plantar monument per a dotar la zona de la festa del foc, veient la llum el projecte al gener de 1945, quan un grup de veïns inscriuria la comissió de Puerto o “Canyaeta Peixet” en la Comissió Gestora.

El primer president seria José Garrido Ródenas, treballador portuari, i la primera bellea que exerciria el càrrec va ser la senyoreta Maruja Martínez Telesforo, sent triada com a dama d'honor de la Bellea del Foc d'aquell any.

Quant al seu primer monument, s'alçaria el 22 de juny prop del Moll de Ponent “Canyaeta Peixet”, obra de Vicente Morera, empleat del port, qui posteriorment ingressaria en el Gremi d'Arts Plàstiques, obtenint el tercer premi de segona categoria.

Amb Julián López Bravo plantarien monument amb major o menor fortuna quant a premis, destacant a més els anys de descans en la festa que es prendrien els comissionats, ja que en els exercicis de 1951, 1952, 1954 i 1955 no tindrien festa al barri.

“REALIDADES Y LEYENDAS DEL MAR”, MONUMENT PLANTAT EL 1956 DE L'ARTISTA HERNÁNDEZ GALLEGO I QUE NO OBTINDRIA PREMI, SERIA L'ÚLTIM DEL DISTRICTE, NO TORNANT A LA FESTA MAI MÉS, ENCARA QUE CAL DESTACAR QUE LA HISTÒRIA D'AQUESTA COMISSIÓ SERIA LA LLAVOR PER A LA CREACIÓ, EL 1987, DE LA FOGUERA DEL PORT D'ALACANT.

Una altra dada curiosa i anecdòtica és que, a pesar d'estar present durant molt pocs anys en la festa, aquesta comissió, quasi totes les seues bellees de districte han sigut triades com a dames d'honor de la Bellea del Foc.

2014

» SAN ANTÓN BAJO

El barri de Sant Antoni ha estat infestat de fogueres des del naixement mateix de la festa, ja que han sigut més de cinc comissions distintes les que han habitat als seus carrers durant diferents èpoques del segle XX.

Com a antecedent de la Comisión de San Antón Bajo estaria la foguera del Carrer Trafalgar, que plantaria on ara mateix estan ubicats, a la plaça de la Misericòrdia durant els anys 30.

Aquesta comissió naixeria com a tal l'any 1945, sent el seu primer president Salvador Beviá Ripoll i la seua primera representant femenina Aurelia Busquier.

El famós artista Agustín Pantoja seria l'artífex del seu monument que portava per lema "Los cinco sentidos", obtenint el segon premi de la categoria B. Cal assenyalar aquest any fundacional la proximitat de les comissions de San Antón Alto, Pozo-Díaz Moreu, Calderón de la Barca i Carrer Sant Vicent, conformant un potent nucli fester en un any que es van plantar únicament poc més de 20 monuments.

Certament, la comissió apostaria pel monument, i artistes de la talla de Fernando Guillot o Francisco Granja Velázquez, el qual debutaria en aquesta comissió el 1957, serien els encarregats de confeccionar les fogueres. També Pedro Soriano, Juan Capella o Ángel Martín passarien pel districte, encara que la relació que més s'ha mantingut en el temps ha sigut amb Granja, qui plantaria durant molts anys, sobretot en els 80 i 90 el seu monument.

Després d'alguns anys de descans, parèntesis que abans eren certament regulars en quasi totes les comissions, la humilitat ha estat sempre del seu costat, ja que la concurrència en les categories més inferiors ha sigut un fet característic en ells.

< 1972

1957 >

En els anys 90, després de la marxa de Granja, la creació dels monuments, tant adult com infantil vindria de la mà de Mauricio Vázquez, el qual, a més, faria el seu especial infantil de 1997.

Fran Santonja debutaria el 1998, repetint molts anys després com a artista consolidat, però la irrupció del valencià Dauder els donaria un triomf en la sisena categoria que els serviria com a esperó per a seguir en la bretxa.

Després d'anys en categories baixes i mitjanes, ja que fins i tot pujarien fins a la quarta durant diversos exercicis amb molt bona sort, decidirien moure el seu lloc natural de plantà per problemes a la plaça, ubicant-se a la zona del barri més pròxima a la prolongació d'Alfons el Savi, on estarien durant molts anys.

Allí, la visibilitat dels seus monuments es faria molt notable, encara que quedarien molt apartats del barri, xicotet però que col·labora poc o gens amb la foguera del seu districte.

Tornarien als seus orígens amb escassetat de mitjans, ja que el llast que van acumular en forma de dèficit el pagarien durant molts exercicis.

Una de les peculiaritats que des del començament han portat a bon terme amb tenacitat i treball ha sigut l'abillament dels seus carrers, activitat aquesta que sempre han cuidat de molt bona manera per a oferir a la ciutat durant els dies de festa una sèrie d'autèntiques tematitzacions que s'han emportat molts i molt bons premis.

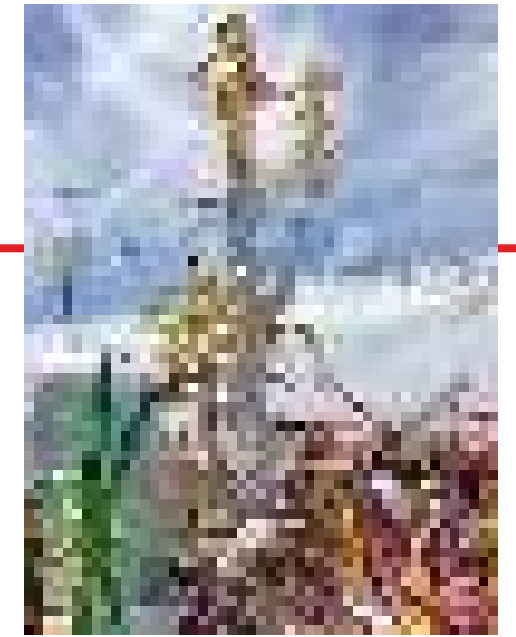

1985

El càrrec de foc obtingut l'any 2001 gràcies a la xiqueta Encarni de Castro, Bellea del Foc Infantil, és un orgull que encara hui recorden, ja que de moment no n'han tingut més en una xicoteta i familiar comissió que somia de créixer per a no desaparèixer.

2013

I com que els somnis es fan realitat, després de passar uns anys durs però amb recompensa en els seus monuments, aquest exercici s'ha omplert de gent jove disposada a tirar endavant el treball de tot un any, contractant uns molt encertats artistes i recolzant la causa cultural sense oblidar les seues arrels.

CICLISTAS ALICANTINOS

1949

Curiosament, l'any 1949, apareixeria en el món de la festa la foguera "Ciclistas Alicantinos", en una època precisament que no era molt propícia per a això, ja que la fam canina encara afectava la població, i era estrany que es creara una foguera de tipus privat.

Aquesta comissió tindria seu a la Unión Ciclo Moto Club ubicada al bar Cocodrilo, del carrer de Castaños, encara que la plantà del seu monument seria autoritzada per l'Ajuntament a l'Esplanada en la confluència amb el carrer de Valdés. El monument, de segona categoria, estaria realitzat per Jaime Giner i portaria per lema "Esplendor y decadencia en el deporte alicantino", sent-ne el president José Valero Aldea. Com a dada a destacar entre els festejos anunciats, la d'una volta ciclista per tota la província d'Alacant, arribant a recórrer una mitjana de quilòmetres per etapa pròxima als 200.

En el seu segon i últim any de vida, Francisco Ruiz Soler seria l'artista que alçara al mateix emplaçament que l'any anterior el monument que portava per lema "Ay si hubieran carreteras...", participant en la tercera categoria, representant la necessitat dels ciclistes d'unes carreteres en condicions per a poder exercir de millor manera el seu esport.

JOSÉ MARÍA PY

Són només set els carrers que conformen el districte d'una comissió que veuria la llum l'any 1950 amb el nom del fundador, José María Py, a mitjan camí entre el barri de Sant Blai i la zona centre.

El motiu per a crear aquesta entitat festera no va ser cap altre que el feliç esdeveniment de retolar uns dels carrers amb el seu nom, celebrant d'aquesta manera tal esdeveniment.

El primer president que van tindre va ser José Luri, comissari del Cos Superior de la Policia Nacional, i la seua primera bellea seria la senyoreta Chelo Monzó.

Per a portar a terme la que seria primera foguera del barri, l'artista Antonio Hernández Gallego alçaria el monument "Historias", valorat en unes 12.000 de les antigues pessetes, no obtenint premi.

Després d'aquesta primera presa de contacte amb el món de la festa, la comissió desapareixeria fins al 1957, quan van tornar novament i van tornar a confiar en l'artista del primer monument, qui els va plantar una foguera que s'emportaria el primer premi de tercera categoria.

De trajectòria irregular, els seus carrers es veurien guarnits amb obres dels artistes Julio Esplá sobretot o Pascual Domínguez fins a patir una profunda crisi en els anys 80 que quasi els faria desaparèixer, plantant amb modèstia en categories inferiors.

Com que aquesta comissió, de la mateixa manera que les més humils, es nodria sobretot de famílies festeres que en feien possible la continuïtat, van perseverar fins a pagar tot el deute contret, i encara que amb escassetat de mitjans, seguir en la breixa.

Plantarien algun any ells mateixos la seua foguera amb ajuda d'algun artista en la típica plaça del General Macha, tenint algun any problemes amb els Moros i Cristians del barri, ja que antany havien de compartir l'espai amb ells, els quals muntaven el seu castell al mateix lloc, esmenant-se amb el temps aquesta sèrie de contratemps.

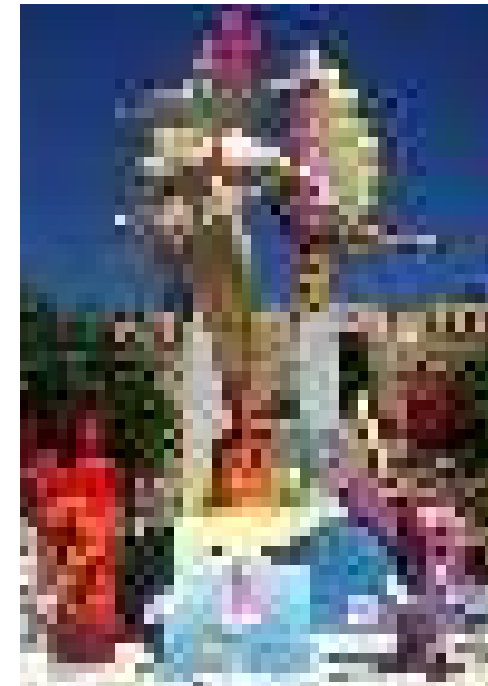
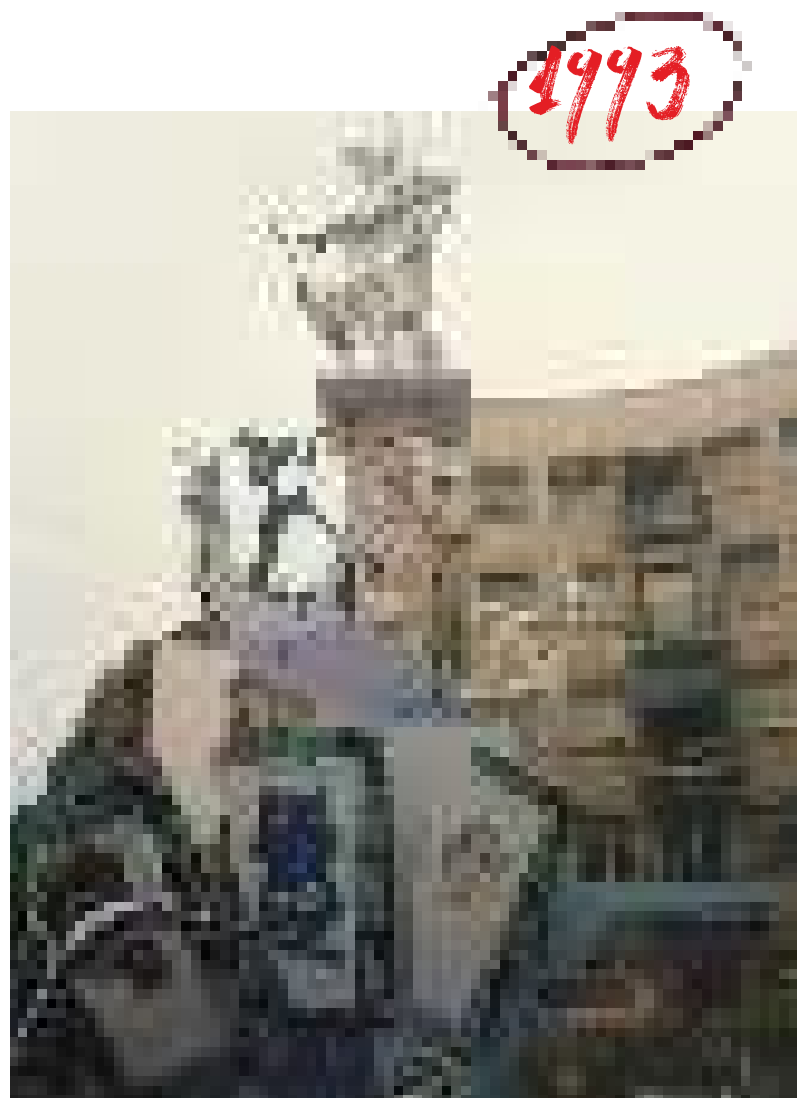
A mitjan anys 90, Juan Carlos Asensi els donaria premi en el monument, i Pedro Espadero començaria ací un camí que els

portaria a diversos canvis d'ubicació: primer al carrer que porta el nom de la comissió durant dos anys i més tard fins a l'actual, les escales de l'Institut Jorge Juan, on amb estretors però amb seguretat alcen cada juny el monument.

Els premis més importants, encara que de categories inferiors, vindrien donats a partir de 1998, quan van triomfar en la sisena categoria. Pedro Espadero seria l'autor d'una sèrie de recordats monuments durant més de tres lustres, plantant, a més, un monument de primera categoria en commemoració del 35 aniversari.

Després d'aquesta pujada, van tornar a uns terrenys més còmodes dins de les categories inferiors, i en l'actualitat és Alejandro Cano qui debutaria en adultes amb èxit, l'artista que els està tornant els premis obtinguts antany, amb una sèrie de magnífiques creacions de gran càrrega social.

Aquesta xicoteta comissió té l'honor d'haver tret una Bellea del Foc el 1977, la senyoreta Consuelo González, un dels records que amb major il·lusió guarden, desitjant repetir la il·lusió del moment ja que fins a l'actualitat han tret alguna dama únicament.

PLAZA DE LA MISERICORDIA

Poques són les dades obtingudes per a poder contar la història d'aquesta comissió que plantaria foguera l'any 1950. Si bé atenem els carrers alacantins, la plaça de la Misericòrdia es troba ubicada al barri de Sant Antoni, i allí plantaria des de feia cinc anys la comissió de San Antón Bajo.

El que sí que es conserva és l'esbós del monument que confeccionaria Juan Capella davall el lema "Contrastes", el cost del qual ascendiria a les 8.000 pessetes i que no obtindria premi.

El president seria José Gosálbez i la seua bellea, la senyoreta Carmencita Sirvent.

PALMA DE MALLORCA

El nom oficial d'aquesta comissió forana seria el de Casa de Alicante en Palma de Mallorca, sent concebuda com a tal l'any 1952, plantant monument a l'Esplanada, on anteriorment ho havia fet la comissió d'Orà.

La primera foguera que va veure la llum seria la construïda per Antonio Hernández Gallego amb un import de 15.000 pessetes davall el lema "Por las rutas del mar", obtenint el segon premi.

El president efectiu d'aquesta foguera patrocinada seria Juan Sanguino Porcel i dins de la junta directiva figurarien els noms de José Sánchez, Vicente Llobregat, Rafael Carmona i Alfredo Bernabeu.

El següent any de vida dins de la festa, pujarien fins a la primera categoria invertint un import de 17.000 pessetes, obtenint un segon premi gràcies a l'artista Eduardo Fuentes i la seua creació "Hermandat", monument del qual es conserven bastants imatges. A més, muntarien una barraca al final de la Rambla de la qual es conserva l'esbós.

El seu últim any, contracten l'artista Andrés Forner, qui repeteix el lema de l'any anterior i obté un premi de Turisme pel monument en què es van invertir 13.000 pessetes, donant per conclòsa la intervenció efímera d'aquesta germandat entre ciutats espanyoles.

1985 >

BARRIO JOSÉ ANTONIO

El barri de José Antonio seria alçat en els anys 50 per a ser referent de vivenda social, de la mateixa manera que va albergar funcionaris de diferent tipus, com militars o empleats de correus.

El 1956, la primera comissió de foguera faria la seua aparició, presidida per Juan Marco, plantant en primera categoria amb l'artista Eduardo Fuentes i aconseguint un rotund primer premi.

Dos anys més tard, tindrien un breu parèntesi, no arribant a plantar monument, però la comissió infantil sí que seguiria constituïda. Aquesta seria la tònica habitual durant tres dècades, en les quals artistes de la talla de Francisco Granja o Mauricio Gómez serien els encarregats de construir els seus monuments.

Una molt bona època vindria en els anys 80, quan Pedro Soriano va confeccionar alguns dels seus monuments en categories elevades, obtenint diversos guardons, encara que a això se li intercalaven anys de més carestia en què els comissionats mateixos s'elaboraven la seua pròpia foguera.

A més, el 1981, la representant del districte, Pilar Valencia, seria designada com a Bellea del Foc i el 1984, la infantil, Susana Vicent seria la màxima representant dels xiquets, a més d'obtenir el premi especial de fogueres infantils.

Després d'aquesta època plena d'alts i baixos, els anys 90 serien els pitjors de la comissió, ja que els parèntesis es prolongarien, portant a molts anys d'inactivitat. El cansament dels comissionats i la falta de col·laboració del barri dinamitarien les esperances i les il·lusions de molts d'ells, fins que el 1997 es va constituir una nova comissió que, fins a hui, i dins de les seues limitacions, no ha faltat de la festa.

Amb poc pressupost però moltes ganes, plantarien aquest any de la tornada els seus monuments en sisena categoria amb l'artista Mauricio Vázquez, per a després tornar amb Pedro Soriano en uns nivells elevats, encara que la incursió en categories superiors duraria poc es refermaria el projecte.

Al començament del nou segle la comissió contractaria el valencià Dauder que no va oferir molta innovació ni qualitat, però sí quantitat. Posteriorment, Francisco Granja, Asensi, Joaquín Rubio i Carlos Sampedro serien els artífexs dels monuments durant diversos anys, demostrant que la qualitat no està renyida amb l'import.

El monument de 2009 seria un dels més valorats per la comissió, igual que el seu immediat posterior, perquè els dissenys de Morán Berrutti obtindrien molt bons resultats i premis.

La ubicació de tota la vida, la plaça de la División Azul i el racó del carrer de Sant Maria Mazzarello serien reubicats en un entorn pròxim però un poc allunyat del barri, a causa de problemes de convivència, passant la festa als voltants del Palau de Justícia.

Des d'ací, amb idees renovades i nous projectes, els monuments alçats per Federico Molinero o Carlos Sampedro han obtingut variats i bons resultats.

L'activitat cultural també és una característica important i a destacar, ja que han sigut molts els anys en què la seua incursió en el concurs de ninots de carrer ha comportat multitud de premis en les diferents categories.

També és important per a ells el llibret. Des dels anys 80 han cultivat aquesta tradició, i en aquells anys els primers premis es van fer patents amb xicotetes grans obres d'art transcrits a mà. Ara ho fan dins de la modernitat del moment, i els seus monogràfics sobre fogueres resulten molt interessants per a tot estudiós de la festa.

DIPUTACIÓ RENFE

Amb el nom de General Mola-Renfe veuria la llum el districte que posteriorment es denominaria General Mola-Diputación-Renfe, fins que amb la democràcia el nom de l'avinguda on plantava canviaria el nom i el 1987 estrenaria la seua nomenclatura actual de Diputación-Renfe.

En el seu començament, el monument i la festa estaven ubicats prop de l'estació de ferrocarril, la qual era molt activa dins de la comissió i els seus treballadors solien ser càrrecs d'honor de la foguera.

Les regnes d'aquesta nova aventura les prendria a l'inici Ramón Codina, empresari de Puertas Codina, dins d'una època en què les empreses van començar a interessar-se per establir els seus negocis en la creixent i cèntrica zona.

Amb molts alts i baixos la comissió faria festa durant tots els anys, i destaquen els monuments inicials d'Antonio Gallego, Julio Esplá, Abad o Pedro Soriano en la dècada dels 70.

Sempre s'han caracteritzat per una crítica local molt àcida en els seus monuments, i això vindria donat per la contractació dels Granja, especialment Ricardo, el qual va alçar una sèrie de monuments memorables per la seua càrrega local, com l'any en què tots els ninots representaven l'alcalde del moment, Lassaletta, en un monument que contava la seua vida.

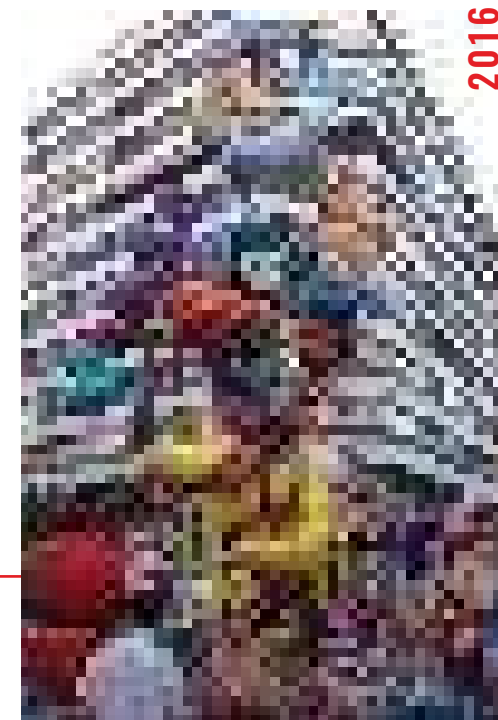
També va contribuir a això el valencià Vicente Almela, constructor que més anys consecutius ha estat en la comissió.

Tots els monuments que comprenen bona part dels 90 i la dècada següent eixits del seu taller han tocat espinosos temes d'àmbit local, autonòmic o del país.

Monuments al·lusius a Terra Mítica, la col·lecció CAPA, les eleccions locals i les obres de la ciutat, els caps valencians que manen sobre Alacant, papers ocults i algun homenatge al clima alacantí s'han deixat veure per l'avinguda de l'Estació durant molts anys.

Amb posterioritat, deixarien les categories intermèdies on es trobaven molt a gust per a llançar-se cap a categories molt elevades, com la primera o la segona.

En aquesta etapa canviarien d'artista ben sovint, i serien Pedro Espadero, Paco Juan, Fran Esplá, Javier Igualada o Santaaulalia alguns dels artífexs.

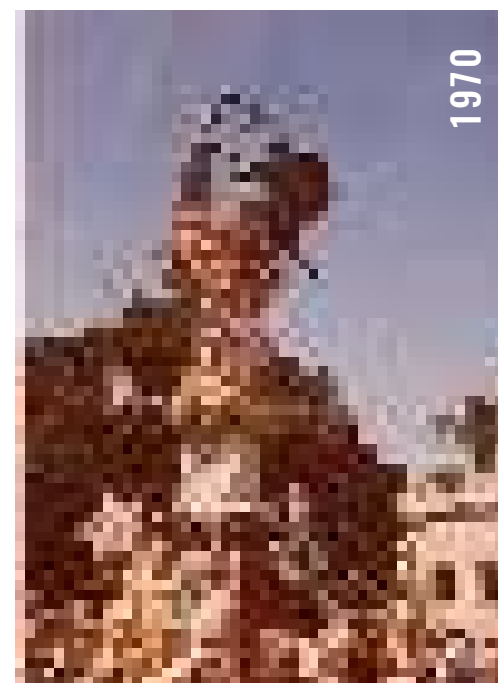
La cèntrica comissió, que ha canviat fins a cinc vegades de lloc de plantà, ha vist incrementat en els últims anys el seu cens foguerer. No és gens estrany que la proximitat amb la mascletà i els privilegis de l'entorn siguen els factors que hagen propiciat aquest fet.

Després de plantar el seu primer monument infantil en especial, pujar a primera categoria i contractar el valencià Vicente Martínez amb gran èxit durant diversos anys, no és tampoc estrany que el juny passat donaren la campanada quan la notícia del seu ascens a especial es va fer efectiva.

Un genial monument confeccionat pel valencià amb crítica àcida, marca ja de la casa, que quedaria en una quarta posició després de la renyida pugna.

Per a ells, tots els aspectes de la festa són molt importants, però haver tingut Bellea del Foc l'any 2012 els va omplir de satisfacció, ja que fins al moment havien tingut diverses dames adultes i infantils.

Les més de 100 persones que componen la comissió, especialment integrada per juvenils, cuiden de tots i cadascun dels actes a què acudeixen o organitzen, a més de participar molt activament dins dels concursos convocats per la Federació de Fogueres.

CIUDAD DE ASÍS

1965

Fundada l'any 1959, Ciudad de Asís és una de les comissions que més primers premis d'especial posseeix a la ciutat, juntament amb el seu inseparable rival Benalua.

Nascuda en un barri de classe humil i obrera, impulsat pel pare Àngel de Carcaixent, el primer president que va haver-hi en l'entitat va ser José Francisco Tello, fruit de la necessitat de tindre una festa representativa als seus carrers, ja que els Moros i Cristians havien desaparegut.

Un grup de treballadors del port, de Tabacalera, de la fàbrica de sacs del barri de Bayer de la fàbrica d'alumini i d'una antiga factoria de motors eren amb poques paraules els seus comissionats.

L'any fundacional van contractar l'artista Julián López Bravo, amb el qual van voler fer la seua primera aparició en gran, en especial, aconseguint un segon premi amb la foguera que portava per títol "Obras son amores".

Però el millor estava encara per arribar, perquè la contractació del mestre Ramón Marco, a partir de 1960, comportaria un total de deu primers premis aconseguits fins al 1970, exceptuant el 1966, que no plantaria monument, sempre en dura pugna amb el barri de Benalua.

A més de monuments i festa, els carrers dels seus barris apareixerien adornats durant tots els dies de fogueres, rebent per part de les institucions oficials molts reconeixements per això.

En l'època, quasi tot el barri es bolcava amb la seua festa gran, que eren les fogueres, i dedicaven molt interès, esforç i diners per tindre sempre la millor comissió de la ciutat.

En la dècada dels setanta es mourien dins d'altres categories, com la primera, contractant nous artistes com Juan Capella o Pascual Domínguez, fent alguna incursió en l'especial però sense obtindre l'anhelat premi. Regnarien, per tant, altres comissions, com les de la ja esmentada Benalua, Alfons el Savi o Mercat Central.

Tornaria Ramón Marco l'any 1980, realitzant diversos dels seus monuments en la màxima categoria, quedant quasi sempre per darrere del seu avantatjat deixeble Pedro Soriano.

Arribaria Àngel Martín el 1984 per a realitzar el monument del 25 aniversari, quedant en segona posició. En intentar el triomf l'any següent, l'aconseguiria, quedant-se amb la favorita de l'edició que era Sagrada Família.

Posteriorment, després d'un any de crisi profunda, retornen a l'especial amb Ramón Marco sense obtindre novament el triomf.

Començaria la dècada dels 90 amb la contractació de Pedro Espadero, jove artista que s'enfrontava a la primera categoria. Després de quedar deserts els premis de la secció d'or, el monument seria el millor de l'edició en vèncer en la categoria.

Després d'aquestes bones notícies, retornen novament a les altes esferes, triomfant el primer any, quedant segons el 1992 i tercers l'any següent. Després d'acumular un dèficit, la comissió torna a la primera categoria durant molts anys, intercalant alguna aparició en segona.

Els artistes que per allí passen van ser, entre d'altres, Luis Pastor, Pedro Soriano, Juan Capella o Alejandro Orenes.

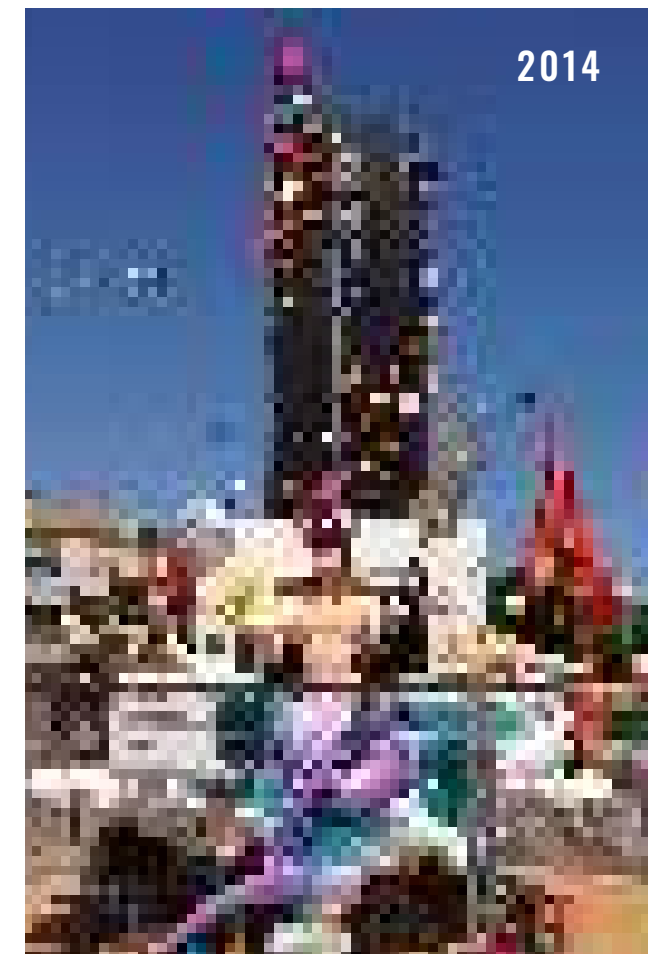
Començat el nou segle, mantenen els nivells fins al 2007, quan la comissió es desfà i corre perill de no plantar, fins que un grup d'antics festers n'agafen les regnes. Es troben aquests amb un barri molt canviat ja: encara que conserven un nombre important de cartilles, l'ajuda no és suficient per a seguir en el més alt, per la qual cosa la comissió en pocs anys descendeix fins a la sisena categoria.

Així es mantenen en l'actualitat, en categories intermèdies i lluitant per aconseguir glòries passades, en les quals també destaquen la multitud de ninots indultats que aconsegueixen, pocs d'ells en el Museu de Fogueres.

1987 >

2014

1962

1980

PLAZA DE PÍO XII

1983

2001

1984 ▾

Moltes vegades costa creure en la desaparició d'una entitat fester a amb tanta i tan bona història al seu darrere, encara que els més jòvens de la festa recordaran la comissió de Pío XII com una foguera humil que últimament travessava seriosos problemes econòmics i que no tenia quasi comissionats.

Però el 1959, any en què apareixeria en el món de la festa patrocinada pels comerciants del mercat de Carolines i fundada per la persona d'Agustín Segura, bé per les ganes de crear una nova comissió i facilitat això pel seu amic Tomás Valcárcel, en el seu primer any, i quasi per sorpresa, la seua bellea, la senyoreta Margarita Ferrándiz no sols representaria el barri l'any fundador, sinó tots els alacantins en ser designada com a Bellea del Foc d'Alacant, fet inaudit hui en dia.

La primera nomenclatura de la comissió seria la de Pío XII-Mercadillo, que seria canviada entorn dels anys setanta, i plantaria durant molts anys en les categories intermèdies, amb obres dels artistes López Sarabia, Francisco Granja Velázquez (el qual els donaria nombrosos i molt bons premis en diferents categories) o Tomás Gosálvez, entre altres.

El millor any de la seua història seria el de 1983, quan van commemorar les seues bodes de plata. Per a això, aquesta comissió capitanejada per Ramón Ibarra passaria d'un pressupost de 800.000 pessetes els exercicis anteriors a uns 6 milions de pessetes, entre els quals 3.250.000 anirien destinats al monument

de categoria especial realitzat per Pedro Soriano (que venia de triomfar en Benalua), 150.000 per al transport, 150.000 més per a la infantil i la resta per a activitats commemoratives. Cal destacar la intensa labor realitzada per tots i cadascun dels comissionats per a recaptar semblant quantitat, ja que la venda de loteries, rifes i activitats culturals van fer possible que el monument commemoratiu aconseguira alçar-se amb el primer premi especial, alhora que la votació popular salvaria de les flames el grup presentat a l'exposició del ninot, en homenatge al famós artista Oti.

"De espaldas a la luz", que així es deia l'obra d'un Soriano en el seu millor moment, deixaria un molt dolç sabor de boca, per la qual cosa intentarien al següent any repetir gesta, aquesta vegada amb l'artista Javier Mayor León. L'obra plantada quedaria relegada al tercer lloc, guanyant novament Soriano i fent doblat amb el ninot indultat.

Un fet important en la història de la festa i en la de la comissió mateixa, casualitats de la vida, és quan el 1981 es va crear la categoria especial de fogueres infantils. Els concorrerien amb un monument de José Muñoz Fructuoso, i igual que amb la primera bellea del districte, s'estrenarien i guanyarien el premi.

Els anys 80 van ser molt tranquils, movent-se per categories intermèdies i aconseguint gran quantitat de premis, fins a arribar als 90, on l'artista nouvingut de València, Pere Baenas, els faria el monument durant molts anys en categories més baixes.

El 1998, contractarien l'innovador Santiago Alzamora per a la realització de les dues fogueres, la infantil en la categoria especial, obtenint amb ella el sisé premi.

En el nou segle, quasi tots els anys contractarien novament Baenas, que feia monuments en categories intermèdies i baixes, sobretot en l'última etapa en què van ocasionar un dèficit anual que els llastava sempre per a l'any següent.

Aquest fet, unit als poc més de 20 comissionats, propiciaria que el 2015 un grup d'artistes reunits plantaren la que va ser l'última foguera del barri.

Dins de tota aquesta interessant història infestada d'èxits i amargures, també cal fer una menció especial a les seues representants femenines, perquè quasi 20 dones, entre adultes i infantils, han exercit el càrrec de dames d'honor de la Bellea del Foc, càrrec que ha recaigut en Pius XII en dues ocasions.

SAGRADA FAMILIA

La barriada de la Sagrada Familia començaria a plantejar-se l'any 1952, quan la Caja de Ahorros del Sureste de España i l'entitat Constructora Benéfica del Sureste es reuniren al Palau Episcopal d'Oriola per a informar els membres del patronat l'aprovació per part del Ministeri d'Hisenda i l'Institut Nacional de la Vivenda la construcció de 599 vivendes i 40 locals comercials en una zona coneguda com a Pla del Bon Repòs, incrementant-se fins a les 665 vivendes finalment.

La primera pedra seria posada l'11 de gener de 1953, i la inauguració oficial del barri es va produir el 1958.

Quan les primeres famílies provinents d'altres barris van començar a poblar les vivendes, de seguida es van plantejar portar la festa fins als seus nous carrers i places. En una reunió oberta a tots els veïns al Club Atlètic Montemar al juliol de 1959, acudirien unes 1000 persones per a conèixer el projecte, recolzar-lo o formar part d'aquesta nova comissió.

El resultat de la reunió seria la creació de la foguera Sagrada Familia, integrada per 45 comissionats, i el primer president recauria en la figura de Manuel Garre Giménez, el qual, el 1960, contractaria per a la realització del seu primer monument l'artista Julio Esplá amb el pressupost més car, obtenint diferents premis. Per aquesta gran entrada al món de la festa, se la coneixeria com "La Milionària".

1960

L'any següent, l'artista contractat seria Remigio Soler, qui, de nou, faria el monument especial titulat "La medicina" que obtindria el segon premi especial.

1962 quedaria en blanc per a la comissió, perquè no va haver-hi foguera, encara que va ressorgir amb forces renovades, plantant en especial i aconseguint un segon premi.

Els anys següents, amb un altre parèntesi el 1965, continuarien competint amb els grans, i ja fóra en primera categoria o en especial rebrien multitud de premis al llarg d'aquesta dècada.

En els anys 70, seria Juan Capella qui els elaborara els monuments en primera categoria, amb la decepció de veure el monument de 1973 per terra, ja que l'indi que coronava la rematada va caure al poc de temps de ser plantat.

Passarien novament anys en què es prendrien descansos que no van durar més d'un exercici, i ja per fi, el 1979, després d'anys de sequera, rebrien el primer premi de la primera categoria per un monument realitzat per Tomás Gosálvez titulat "El arte".

Després de plantar durant diversos anys amb l'artista, amb una sort més o menys acceptable en els premis, s'enfrontarien al 25 aniversari amb noves il·lusions, i és que s'embarcarien a celebrar-ho en gran, plantant en categoria especial amb l'artista Pedro Soriano, el qual volia repetir el triomf dels anys anteriors.

La primera alegria vindria amb el ninot indultat que representava Tomás Valcárcel que, curiosament, va haver de ser "decapitat" durant els dies de fogueres per a evitar actes vandàlics.

"Un sueño" fet cartó pedra que no aconseguiria ser la millor foguera d'Alacant, perquè Ciudad de Asís li arrabassaria el triomf amb l'artista Àngel Martín.

La desil·lusió s'estendria entre els comissionats, baixant dràsticament el pressupost l'any següent i plantant en segona categoria amb el mateix artista, movent-se en anys successius sobre aquestes latituds.

En els anys 90, contractarien José Muñoz Fructuoso, Asensi i Francisco Granja en categories intermèdies, amb els quals aconseguirien quasi tots els anys premi.

1996 seria un any d'inflexió, perquè dedicarien fins a dia de hui la partida pressupostària més gran al monument, plantant de manera ininterrompuda en la primera categoria amb Xavier Herrero, Carlos Simón Rondón, Paco Juan o Pere Baenas, obtenint quasi tots els anys molt bons resultats.

Tornarien novament a l'especial el 2015 amb els artistes valencians Palau i Serra, canviant a més l'emplaçament dels monuments a un espai molt més diàfan i vistós.

Els monuments infantils també serien una part important de la festa, ja que al començament de la seua història van estar molts anys sense comissió infantil, cosa que van anar fomentant en

els anys 80 fins a plantar en especial, igual que en el moment actual, perquè els comissionats infantils són nombrosos i fan possible la continuïtat de la comissió.

En els últims anys, Sagrada Familia no ha parat de créixer en nombre, sobretot han sigut els joves els que han volgut seguir la seua trajectòria festera des de la típica plaça de Manila. Més de 100 persones els van espentar a arribar al punt més alt, i no sols en els monuments, sinó en totes les activitats i concursos anuals.

Són autèntics artistes en cada cavalcada del ninot, obtenint molt bons premis per les seues disfresses i cadafals, molt treballats, que elaboren ells mateixos, igual que en el certamen artístic, on cada any escalen fins a les principals posicions.

Són seixanta anys els que compliran en breu, i el moment actual és el millor en tota la seua història, perquè els "sagradets" són constants i lluitadors en el món de la festa.

< 2018

1966

1985

FRANCISCO FRANCO-LA PAZ

La primera comissió apareguda en el sector nord de la ciutat seria la de Ciudad de Francisco Franco, actualment desapareguda fa just 30 anys, i dins de la seua dilatada trajectòria destacaria per plantar diverses vegades en la categoria especial, igual que les seues immediates comissions veïnes de Virgen del Remedio-La Paz y Virgen del Remedio-Oeste.

L'any 1961, aquesta comissió presidida per Gabriel Bohigues Catalá la ubicació de la qual era el barri del mateix nom, posteriorment les Mil Vivendes, plantaria el seu primer monument de la mà de Juan Capella amb el lema "Casos y cosas del barrio", l'import del qual ascendia a les 30.000 pessetes i obtindria el segon premi de la segona categoria.

En els anys posteriors, mantindrien uns nivells elevats de pressupost, la qual cosa els permetria pujar l'import dels seus monuments, a pesar d'estar inactiva diversos anys.

El 1969, plantarien per primera vegada en categoria especial de la mà de Mauricio Gómez, encara que no obtindria premi l'obra de Mauricio Gómez valorada en 300.000 pessetes.

El mateix artista seria qui fera el monument de l'any següent, ja en primera categoria i sense premi.

Els anys posteriors es desenvoluparien de la mateixa manera, mantenint molt bons nivells quant als seus monuments i oferint unes molt bones festes al barri, ja que les diverses activitats gratuïtes que cada dia es desenvolupaven la feien una comissió molt integrada al seu barri.

1974

En aquests anys canviaria de nom en diverses ocasions, passant a denominar-se primerament Ciudad de Francisco Franco-La Paz i més tard Francisco Franco-La Paz, nomenclatura vigent fins a la seua desaparició.

José Abad i Juan Capella s'encarregarien dels diversos monuments plantats en la primera part de la dècada dels 70, obtingut per fi triomf en la segona categoria l'any 1974.

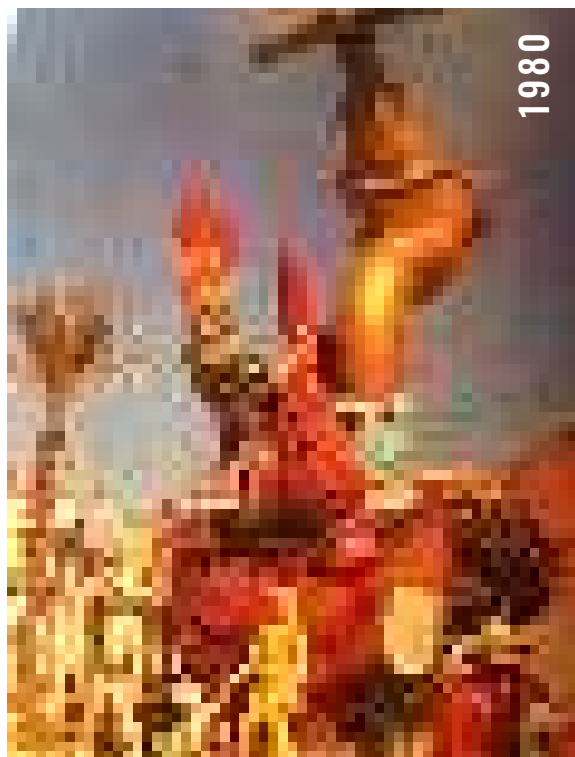
Els anys 80 vindrien carregats de més humilitat que mai; el cens de comissions a la zona havia crescut exponencialment mentre que el barri s'havia degradat a passos engegants, la qual cosa va portar una forta baixada d'ingressos per a la comissió.

L'any 1984 i per primera vegada, no il·luminarien el barri per festes, a causa dels actes vandàlics que havien patit en anys precedents, encara que no deixarien d'organitzar actes oberts al públic, com fins a la data havien fet.

L'any següent, els comissionats mateixos durien a terme la construcció del monument, per al qual van desembossar una forta quantitat perquè concursara en la categoria especial, quedant finalment en l'última posició.

Després d'aquesta última incursió dins de les categories més elevades, el fi de la seua història s'acostava, sent l'any 1989 l'últim exercici en actiu, plantant una foguera valorada en 350.000 pessetes, l'importa més baix, construïda per l'artesà Julio Esplá.

A pesar de la seua curta trajectòria dins del col·lectiu fester, han tingut, a més, quatre dames del foc adultes, en una època en què, a pesar de ser moltes menys comissions que les actuals, el nombre de dames era de quatre i la màxima representant de l'any 1980 també eixiria d'aquesta comissió.

“EL 1969, PLANTARIEN PER PRIMERA VEGADA EN CATEGORIA ESPECIAL DE LA MÀ DE MAURICIO GÓMEZ, ENCARA QUE NO OBTINDRIA PREMI L'OBRA DE MAURICIO GÓMEZ VALORADA EN 300.000 PESSETES.”

ÁNGELES-FELIPE BERGÉ

La formació d'aquesta comissió té un origen molt curiós, ja que dins de la celebració de les festes patronals del barri dels Àngels, un grup de quatre festers van decidir crear una nova comissió dins de la zona de cases protegides de Felipe Bergé, prop també de les ja desaparegudes cases del “Montoto”.

Aquests quatre festers (Pepito Valls, Rafael Jordá, José Torregrosa i Laureano Llorens) aconseguirien reunir un grup de persones important per a formar la que seria la primera comissió, la qual, davall el nom de Grupo Felipe Bergé, plantaria el seu primer monument l'any 1962, el constructor del qual va ser Juan Capella i concorreria en primera categoria, no obtenint premi, però triomfant l'any següent amb el mateix autor.

Els primers anys van ser molt bons per a la comissió; van plantar diverses vegades més en la categoria de plata i van obtindre diversos premis.

Però com solia ocórrer antany en la història de la festa, aquesta comissió també va tindre una etapa en blanc, perquè deixaria de plantar entre els anys 1967 i 1972, any aquest en què es formaria la primera comissió formada íntegrament per dones. La segona parada es produiria el 1987 i duraria només un any.

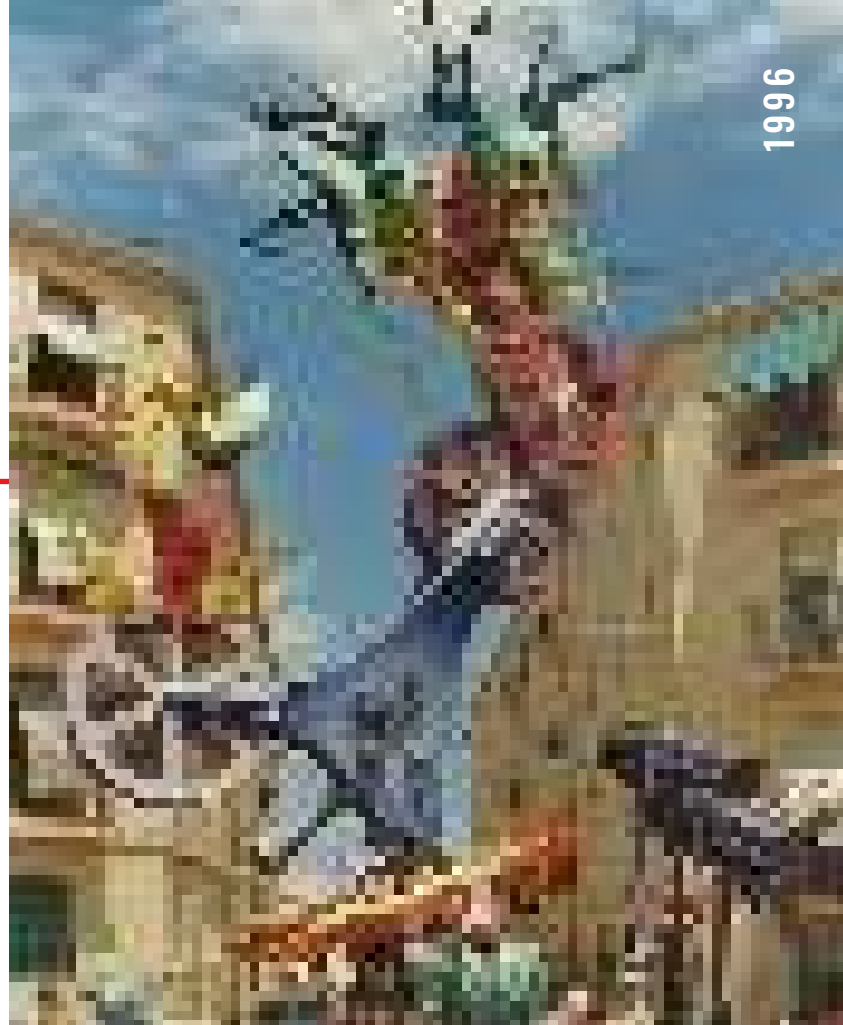
L'artista que més vegades ha plantat en la demarcació ha sigut Juan Capella, amb 14 monuments en total, l'últim el 1990, una foguera enclavada en l'última categoria i que no obtindria premi, a pesar de ser una de les clares favorites per al guardó.

Els anys 90 vindrien un poc moguts per a aquests comissionats, ja que alternarien quasi cada any de categoria. La primera etapa vindria marcada per les obres de Javier Capella amb el seu particular segell, encara que la major part d'aquestes no obtindrien premi a pesar de ser de les millors de la seua categoria.

El primer gran descens d'aquesta etapa vindria el 1995, quan va ser la comissió que menys va invertir en el seu monument que, a més, seria confeccionat pels comissionats mateixos.

Però com a AU Fènix, el 1996, contractarien l'artista de moda Javier Gómez Morollón, que venia de plantar especial sense èxit, duent a terme un magnífic monument de segona categoria ambientat en el cine que s'emportaria bon premi, repetint experiència l'any següent però sense la mateixa sort.

El 1998 baixarien en pretensions, i el monument principal seria de sisena categoria, no així la infantil, perquè concorreria per primera vegada en tota la seua història, aconseguint dos importants guardons: el premi especial de fogueres i el ninot indultat infantil.

Després d'això, s'obriria una etapa marcada per la crisi, la senzillesa i la humilitat.

Dins de les categories inferiors, l'artista Carlos Vilanova seria el triat per la comissió per a portar a terme els seus monuments, adult i infantil, amb disparitat de sort quant als premis obtinguts.

Però amb l'ingrés de comissionats nous, molts d'ells jòvens, la renovada comissió d'Ángeles-Felipe Bergé s'envolaria de manera exponencial fins quasi el punt més alt l'any 2011, quan el seu monument principal va concórrer en primera categoria, obtenint el triomf i ninot indultat.

Amb el pas dels anys, l'artista Fran Santonja seria l'encarregat de dur a terme les seues fogueres amb molt bons resultats, a més d'aconseguir l'indult diverses vegades més, posant a la comissió en el mapa fester de nou.

A això se li hauria d'afegir la part cultural i artística, perquè molts dels espectacles presentats pels jòvens de la comissió en el concurs artístic han sigut dels millors de cada edició. I és des de 2011 també quan el llibret ha crescut de manera exponencial, apostant per la cultura amb claredat. Des d'aquest any fins a la data actual, els monogràfics presentats dins de la seua publicació festiva han obtingut molt bons premis dins dels concursos que se celebren.

Un aspecte també important sempre ha sigut i és el del paper de la dona en la festa, i més concretament la bellea i les dames del districte. Com a nota curiosa que els ompli molt d'orgull hi ha el fet de tindre la primera Bellea del Foc Infantil triada per un jurat, fet que es va produir l'any 2010 i el títol de la qual va recaure en la xiqueta Chloe Stephant. També tenen una altra màxima representant infantil triada el 1981 i diverses dames adultes i infantils.

VIRGEN DEL REMEDIO- LA PAZ

El populós antany barri de la Mare de Déu del Remei tindria la seua segona incursió en el món de la festa amb la comissió de Colonia Virgen del Remedio, posteriorment denominada Colonia Virgen del Remedio-Grupo La Paz i en l'actualitat coneguda per Virgen del Remedio-La Paz.

Apareixeria, per tant, la primitiva comissió l'any 1963 sota la direcció de Ramón Aragonés, el seu primer president.

La primera incursió en el món de la festa comportaria un monument de l'artista Mauricio Gómez Martínez, en el qual la comissió invertiria 45.000 pessetes, sent per tant de primera categoria.

Al següent exercici, serien 60.000 les pessetes invertides en el monument creat pel mestre Ramón Marco, qui els donaria per fi el triomf en la primera categoria.

En successives edicions, i sempre militant en aquestes seccions, es deixarien veure els artistes José Abad, Agustín Pantoja o Ángel Azpeitia, canviant a finals d'aquesta dècada el seu nom.

Entrant en els anys setanta, l'artista José Abad seria el més prolífic en la comissió, estant quasi la totalitat de la dècada. Rebria, entre altres premis, una menció honorífica en primera categoria, dos tercers premis en segona categoria, o un tercer premi en tercera categoria, la qual cosa evidenciaria el descens de categories segons passen els anys. Mentrestant, les comissions veïnes de Virgen del Remedio-Oeste i Francisco Franco-La Paz, gaudirien de molt bona salut, plantant ambdós en primera categoria i fins i tot en l'especial.

Amb menys pretensions encararien els anys 80, i García Parra seria l'artista més prolífic en la comissió, confeccionant monuments de categories intermèdies o baixes que alguna vegada obtenien guardó.

La degradació a finals de la dècada es faria patent, i algunes comissions van desaparèixer, encara que no per això els districtes absorbits farien que la col·laboració augmentara.

Entrant en els anys 90, la comissió tindria en el seu barri unes quantes barraques que ambientarien molt els carrers els dies grans, encara que ells intentarien mantindre's a mitjan de la taula.

Amb artistes com Juan Capella van mantindre el nivell, i la posterior arribada de Pachi o Javier Capella posaria en alça el nom de la comissió, ja que la qualitat dels monuments plantats els feia indispensable en tota ruta "foguerera".

Després d'algun parèntesi molt puntual, a poc a poc es recompondrien per a seguir en la festa, però ja en nivells molt inferiors, contractant les expertes mans de Paco Granja que faria les últimes fogueres de la comissió, fins que finalitzant l'exercici de 2012 desapareguera definitivament.

Molts anys després, el 2016, i gràcies a les noves tecnologies, aconseguirien reunir un nombrós grup de festers del barri que es van enrolar novament en l'aventura de rescatar una de les comissions més antigues de la zona nord d'Alacant. Amb gran modèstia i pocs recursos econòmics, ja que del barri poc o res poden obtindre, han aconseguit en uns pocs anys elevar la qualitat dels seus monuments.

Una comissió com aquesta, amb tants anys d'història, també ha donat a la cultura de la festa grans llibrets, com l'editat l'any 1997 dedicat a la música o el de 1994, en el qual feien un repàs a la carrera en el seu monogràfic de l'artista Pedro Soriano, que aquest any els construïria el monument infantil.

RAMIRO-PLAYA

FRANCISCO ALBERT

A penes cremades les fogueres de l'edició de 1963, un grup de veïns i festers del barri de Francisco Albert, creat diversos anys abans, es van disposar a fer arribar la festa fins al seu veïnat, posant en marxa el projecte per a donar encara més vida als seus carrers.

D'aquesta manera, el 1964, veuria la llum un monument de l'artista Julio Esplá titulat "Alicante y su provincia", comptant amb un gran pressupost, i en el qual l'artista demostraria la seua tècnica i imaginari de la millor manera possible, ja que fent un profund èmfasi sobre les virtuts de la província i de la festa de fogueres mitjançant plans superposats crearia la seua més completa obra per a aquest districte, que, a més, concorreria en la categoria especial, sent-ne sis en aquell exercici, sense obtindre premi.

Un districte en què antany també estaven integrats el camp de futbol de Bardín i el quarter de San Fernando, desapareguts fa unes dècades, que delimitaven la zona de manera clara, ja que l'expansió del districte és impossible, però que comptava amb gran quantitat de cartilles veïnals que ajudaven a sufragar despeses, cosa hui en dia molt esporàdica.

Aconseguirien un ninot indultat que es troba desaparegut, però curiosament no es tractaria d'un de base, sinó que el construït per Sarabia per a coronar la foguera de 1966 "Hasta la sopa" tindria aquest honor.

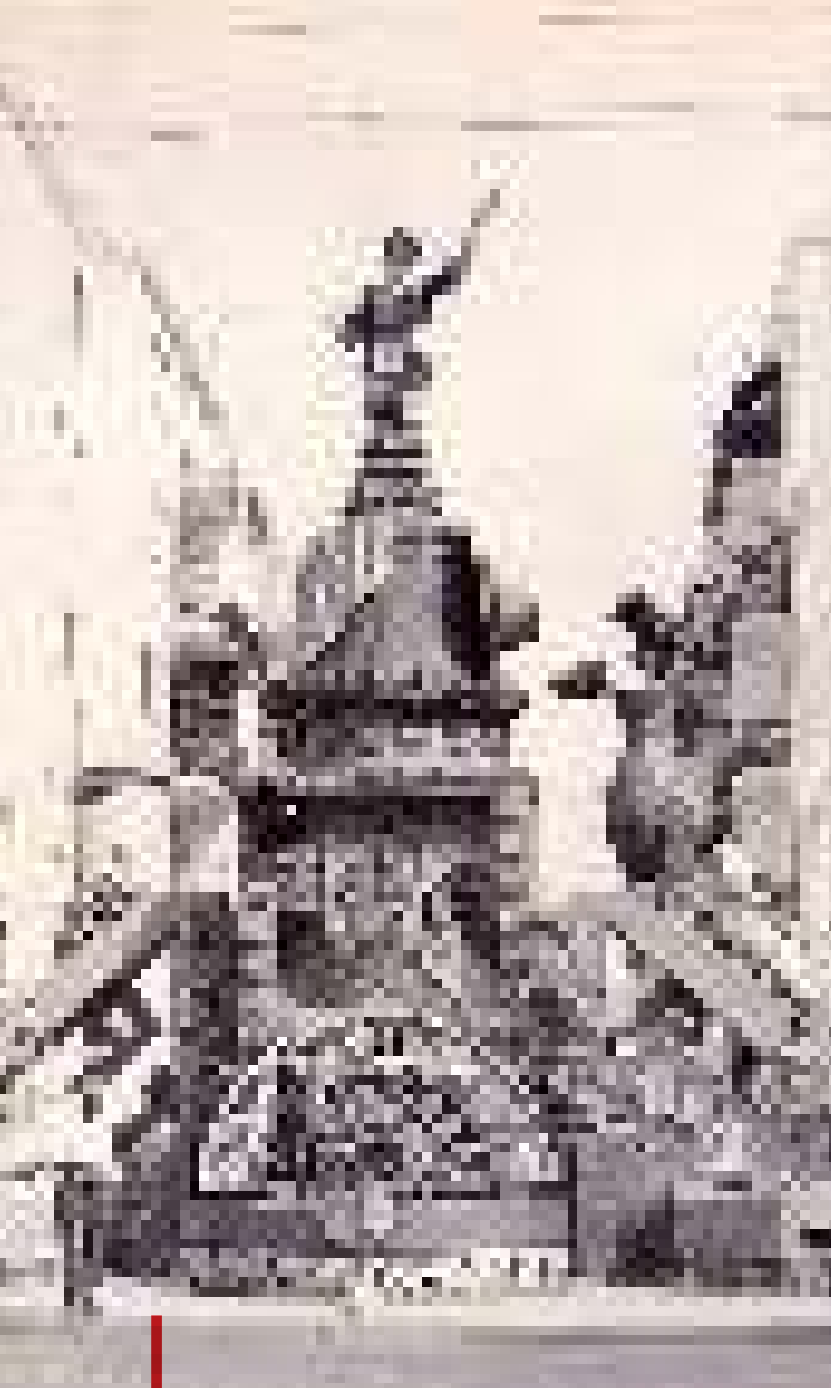
Durant molts anys s'han mogut amb total naturalitat per categories intermèdies, i fins i tot han realitzat diversos descansos de la festa, però que han durat només un exercici.

Poques són les dades que facen llum sobre la fugaç incorporació a la festa de la comissió de Ramiro-Playa. Si bé el 1963 seria creada patrocinada per una barraca, "El seguro en la fiesta", resultava en aquell moment un poc estrany, encara que veient amb posterioritat el naixement d'altres comissions no es tractaria d'un cas únic.

Els seus presidents fundadors serien els senyors José Cartagena Sempere i Sebastián Gas Tomás, comptant amb l'artista Juan Capella com a constructor del monument "El diestro y el siniestro" i la bellea del districte seria Asunción Herrero Antón.

Per la nomenclatura, és possible que plantara prop de l'actual districte del Passeig de Gómiz, encara que no se'n té constància.

Artistes com Francisco Granja, Mauricio Gómez Martínez o els seus fills han sigut els artífexs de la majoria dels seus monuments i han obtingut nombrosos premis.

Després de créixer en comissionats exponencialment, aquests van començar a militar en categories més elevades, arribant fins i tot a la segona, i els monuments plantats pel valencià Vicent Albert obtindrien guardó quasi tots els anys. Entre mitges, un esglai que acabaria amb les seues il·lusions, ja que el monument commemoratiu del seu 40 aniversari se'n vindria a terra tot just ser plantat, cosa que d'altra banda no impediria que la festa continuara.

Un aspecte que en els primers anys del nou segle va destacar molt va ser el de la il·luminació artística, ja que la gran quantitat d'arcs de llums que es van arribar a posar serien mereixedors d'importants premis en aquest apartat.

Tot açò queda un poc llunyà, ja que la crisi i l'eixida de comissionats ha tocat molt aquesta comissió. Van deixar de plantar en les categories intermèdies per a fer-ho en les més humils, a més d'haver de traslladar el seu lloc natural de plantà (l'encreuament dels carrers Princesa Mercedes i Esportista Manuel Suárez) fins al descampat i el pàrquing resultant des de la demolició de l'antic quarter, una zona tancada que els rodejava i delimitava encara que van guanyar en vistositat per la proximitat de l'avinguda d'Aguilera. Allí, l'artista Toni Sansano alçaria amb senzillesa diversos monuments, i fins i tot s'estrenarien en la categoria especial infantil, tornant anys després al seu lloc d'origen.

Les presentacions de les seues bellees s'han dut a terme al barri, bé al jardí botànic o on planten el monument, perquè tot el veïnat coneguera de primera mà els que anaven a representar-los. Han tocat el foc diverses vegades, ja que diverses representants infantils i una adulta van resultar ser triades com a dames, i l'any 2000, la xiqueta Beatriz Edo resultaria triada com a Bellea del Foc Infantil, cosa que fins a dia de hui no han tornat a repetir.

1968 >

PORTUARIOS- PLA DEL BON REPÓS

1993

La xicoteta comissió enclavada al barri del Bon Repòs veuria la llum l'any 1963, quan els estibadors del port que residien en les vivendes que per a ells es van alçar van decidir portar a aquest xicotet racó de la ciutat la festa del foc.

Amb 28 comissionats començarien a funcionar, sota la denominació de Grupo Portuarios-Bon Repòs, plantant el 1964 el monument "Carrera de los alimentos".

Quelcom característic dins d'aquest trosset de la ciutat era el plantar monuments de qualitat, arribant a la primera categoria durant diversos anys i normalment la seua zona de confort era la segona.

Artistes com un incipient Pedro Soriano, els anys 60 i 70, demostrarien en la demarcació el seu saber fer, obtenint molt bons resultats, i Sarabia i Abad els donaria el primer premi en la categoria de plata. Després d'ells, els succeïrien els artistes Antonio Asensi, Francisco Granja, el qual seria molt prolífic durant els 80 i els 90, aconseguint excel·lents resultats, Javier Mayor, Juan Capella, Pachi o Jesús Grao, qui durant molts anys plantaria per als festers excel·lents monuments de categories que van de la tercera a la cinquena, els quals van quedar molt ben classificats quasi tots els anys.

Però una forta crisi va començar a planejar sobre els festers en el nou segle, i els deutes que van començar a acumular es van convertir en diversos dèficits amb proveïdors que quasi els va fer desaparèixer.

TABARCA

Per primera i única vegada en la història, l'illa de Nova Tabarca plantaria monument l'any 1965 de manera oficial. Sent un barri més del municipi d'Alacant, les primeres notícies de tal naixement apareixerien al març d'aquest any en el diari Información, amb el titular "Decidido, una hoguera más, la de Tabarca", en la notícia del qual apareixeria l'esbós del monument i el seu pressupost.

La situació social d'aquesta comissió estaria situada en la denominada per aquells anys plaça del Pòsit, sent el seu president vicente García Ruso, alcalde pedani de l'illa, i en els projectes inicials es contemplava plantar el seu monument a la contornada del Portal d'Eix, finalitzant la Rambla, ja que el transport de la foguera en si ocasionava una certa complexitat, encara que la tenacitat de Rodolfo Marchori, regidor de l'Ajuntament, qui presumiblement finançaria els costos, va fer possible que es disposaren dues barcasses per al trasllat del monument.

L'autor seria Eduardo Marchori, parent probablement del regidor mencionat, encara que també altres artistes aportarien el seu saber fer, ja que la diferència d'estils en el conjunt es feia palpable. Amb el lema "Lo que todos soñamos", set metres d'alçària per cinc de

Amb aquesta situació, continuarien plantant monument, però aquesta vegada confeccionat pels comissionats mateixos de la millor manera possible, i durant algun temps sense entrar a concurs, a pesar que aquesta situació molt pocs l'hagueren aguantat.

Passats els mals moments, i amb una economia plenament sanejada, s'embarquen novament en l'aventura de contractar nou artista, i és Enrique Burriel, qui comença durant uns pocs anys a fer-los el monument, obtenint un primer premi en la sisena categoria.

Paco Granja seria un altre dels artistes que han passat en l'etapa del ressorgir, les crítiques de tema local del qual han agradat molt als comissionats.

Amb la mateixa essència, Paco Juan s'atreveix amb un monument de cinquena categoria que queda en segon lloc, una recompensa per a tota la comissió, i posteriorment és Xavier Herrero l'artista triat, guanyant molts premis per la crítica mordaç sobre temes locals i nacionals.

Els monuments infantils també són des de la seua fundació molt importants per a ells, i han aconseguit estar en primera categoria en diverses ocasions. En aquest sentit, han tingut molta més sort amb els guardons infantils que amb els adults, ja que quasi cada any les mans d'Antonio Maestre o Toño Savall, entre d'altres, ho han fet possible.

base i un pressupost de 40.000 pessetes, obtindria una Menció Honorífica del jurat, un fet estrany, ja que aquest mai va arribar a visitar-la.

A més, la representant de la comissió, Vicentina Parodi Ruso, seria nomenada dama d'honor de la Bellea del Foc.

Els titulars en premsa dels dies de festa van ser d'allò més sucós en aquest exercici, ja que no tindrien els veïns de Tabarca cap visita oficial per part de les institucions alacantines fins ben passada la cremà: com que es tractava d'un districte amb càrrec de foc, la visita era obligada, però això no es produiria fins quasi arribat el dia de Sant Pere, com així succeiria amb la cremà del monument, ja que no cremaria durant la nit de Sant Joan, presumiblement, perquè no podrien viatjar els bombers fins allí.

FLORIDA-PORTAZGO

Els antecedents d'aquesta comissió es remuntarien cap a l'any 1934, quan una comissió amb el nom de Florida Baja o Portazgo va plantar monument a l'avinguda d'Oriola en confluència amb el carrer Lira.

Però no seria fins als anys seixanta quan el barri va començar a créixer i expandir-se, deixant arrere les típiques cases de planta baixa. Concretament, el 1964, es finalitzaria la construcció de dues primeres fases de la Cooperativa de Santa Faç i el bloc Urbaco, a les vivendes del qual accedirien famílies del barri de la Florida.

Entre els seus veïns es va gestant la idea de crear una comissió de foguera, ja que la veïna barriada de Ciudad de Asís tenia la seua des de feia pocs anys i l'avinguda d'Oriola servia com a frontera per a no gaudir de l'ambient que es vivia a la Florida.

Reunits una trentena de festers, es decideix que José Pina Mas s'encarregue de les tasques de representar l'entitat com a president fundador, ja que tenia experiència reconeguda en fogueres.

Trien, mitjançant el coneixement de la història del lloc que habiten posar-li el nom de Florida-Portazgo, nom pel qual es coneixeria el barri posteriorment.

L'any 1966 s'alçaria el primer monument, obra del famós artista Ramón Marco, el qual concorreria en categoria especial. Plantat al carrer de Lira enfront del descampat de l'església en construcció, la foguera costaria 250.000 pessetes i s'emportaria el segon premi.

Un fet insòlit es produiria en aquest primer any, ja que l'escriptor de fama internacional Camilo José Cela, sabedor de que seria representat com a ninot en el monument, viatja fins a la foguera per

No queda del tot clar, segons fonts consultades, el destí que tindria la foguera, encara que es pot pensar que cremaria per fi el 29 de juny.

No tornant a compondre's cap comissió efectiva fins hui, l'any 2009 la Federació de Fogueres Especials, a manera d'homenatge i a través de diferents patrocinis, aconseguirien plantar una reproducció del monument, obra de l'artista Pascual Domínguez.

La seua plantà es duria a terme el 26 de juny de l'esmentat any, passada ja l'edició de Fogueres, sent pastura de les flames uns dies després.

a admirar la seua reproducció, quedant-se els dies grans en tots els actes programats.

L'any següent naixeria la comissió infantil, i a més es produiria la cessió d'uns quants carrers del districte de la Florida per a quedar-se'ls la part de Portatge, com eren els que conformaven les plantes baixes que arribaven fins a Ciutat d'Assís.

De nou, tornen a l'especial de mans del mateix artista, qui planta un monument que no desperta les simpaties de la comissió, i que, a més, no obté premi.

Seria ja el 1968 quan començaren la seua relació amb l'artista Pascual Domínguez, un jove de 19 format al taller de Remigio Soler, qui els plantaria dues fogueres en primera categoria que aconseguirien el primer premi en la primera categoria.

Després d'un breu parèntesi d'un any, retornen a la festa en primera categoria, aquesta vegada amb Àngel Martín, el qual crea el monument "Este payaso mundo" valorat en 200.000 pessetes i que aconsegueix el segon lloc.

Des del 1972, confiarien de nou en Pascual Domínguez durant quasi 35 anys, encara que no consecutius, ja que artistes com Mauricio Gómez Martínez i Javier Mayor León en diferents anys s'encarregarien de construir el monument.

Dins d'aquesta dilatada relació, serien molts els premis obtinguts en primera categoria i especial, a la qual van tornar en diverses ocasions durant els anys 80 i 90, tornant-hi definitivament i de manera ininterrompuda fins a l'actualitat el 2004.

Des del 2007, Pascual Domínguez deixaria de construir-los la foguera, passant per Vicente Martínez, el qual els donaria tres primers premis especials i dos segons. A partir de llavors, artistes com José Lafarga, Jiménez Zafrilla o Fran Santonja han sigut els artistes que la comissió ha cregut oportú contractar.

Amb més de 100 comissionats i comissionades, suposen tot un referent en el món de la festa. Tenen l'honor d'haver concorregut en tota la seua història únicament en dues categories, les més altes, i el nombre de bellees i dames del foc que han aconseguit al llarg de la seua història és del tot encomiable, ja que quasi cada any han tocat foc amb representant adulta o infantil.

Cuiden molt tots els aspectes de la festa, des de la presentació de bellees al barri (sol ser l'última del calendari festiu) passant pels ninots de carrer, l'ofrena floral, que cada any se supera en nombre i qualitat o el certamen artístic, en el qual concorren en les diferents modalitats.

Amb tants anys d'història, posseeixen diversos ninots indultats i diversos premis especials en el monument infantil.

2010 >

SAN GABRIEL

Per a conèixer millor la història de l'antecedent que va haver-hi en l'actual foguera que planta al barri de Sant Gabriel, encara que a la zona de nova construcció, hem de traslladar-nos fins a l'any 1966, quan, per primera vegada, es va alçar un monument foguerer.

El president fundador seria Antonio Lledó López, i el títol de bellea del districte recauria en la senyoreta Marisa Ferrero Palacios.

Segons les dades extretes del llibret de Nou Alacant 2011, que són les més precises i exactes, ja que l'artista del monument Francisco Granja dona llum d'allò succeït, literalment s'hi referia així:

“EL PRESIDENT NO TENIA UNA PERRA. S’HO HAVIA GASTAT TOT EN DOS O TRES VIATGES QUE HAVIA FET A MADRID. UN DÍA LI VAIG DIR QUE SI NO EM PAGAVA NO SEGUÍA (CON LA CONSTRUCCIÓN DEL MONUMENTO) I VA ARRIBAR AMB UNA VIDRIOLA QUE L’ÚNICA COSA QUE TENIA ERA MENUTS. EM VA DIR: VES COMPTANT EL QUE HI HA ACÍ. ALLÍ NO HI HAVIA RES I EM VA SOLTAR: BÉ, JO NO PUC PAGAR-TE! HO VAIG COMENTAR AMB EL SENYOR TOMÁS VALCÁRCEL QUE EM VA DIR QUE CALIA PAGAR-LA ENTRE TOTS I VA FER UNA COL·LECTA ENTRE TOTES LES FOGUERES PERQUÈ S’HAVIA FET FOGUERER MAJOR D’EIXA COMISSIÓ UN PERSONATGE IMPORTANT”.

1966

El que diu l'artista és que el seu monument "La mujer es un demonio" estava contractat des de l'inici de l'exercici i els diners que la comissió havia recaptat en el barri se'ls havia gastat per complet el president, deixant sense pagar, entre altres coses, el monument de Granja. És per això que, probablement, mai més apareguera en el món de la festa aquesta comissió.

RABASSA

Un barri de plantes baixes disseminades en una xicoteta illa al nord de la ciutat, ara convertit en oasi de tranquil·litat però que antany no gaudia ni d'asfaltat als carrers, veuria nàixer en els anys del desenvolupisme una nova comissió, la del barri de treballadors de Rabassa.

L'arrancada produïda el 1966, capitanejada pel seu president, Fernando Ruiz Santos, donaria lloc a una trajectòria en el món de la festa molt irregular. Artistes de la talla de Juan Capella o Francisco Granja plantarien monument als seus carrers, o millor dit, solars, ja que abundaven en aquells temps al barri, fins que el 1983 es decideix dissoldre la foguera, prenent major impuls els festejos populars.

La flama que encara romaniva viva entre els seus veïns es va veure encesa novament quan el 1999 una veïna del barri, Alicia Rosique, va ser designada com a dama d'honor de la Bellea del Foc en la foguera de la Marina; en aquell moment, els jòvens integrants de les festes patronals es van ajuntar amb els més veterans per refundar la comissió i plantar foguera el 2000.

Així seria, amb una modèstia en mitjans però amb gran il·lusió veuria la llum el seu projecte batejat amb el nom de Rabassa, en valencià, nova comissió però que es nodreix de la seua història.

Parlar d'aquesta comissió és parlar de grans ofrenes de flors a la Mare de Déu del Remei, perquè des del seu inici han destacat els seus cadafals amb formes increïbles, canviant des de llavors el concepte que teníem d'aquesta desfilada, ja que ha guanyat gran protagonisme i vistositat. Igual que això, la cavalcada del ninot, que gràcies a aquesta comissió ha adquirit una magnitud molt notable, vencent molts anys en aquest certamen.

El monument sempre ha sigut una cosa primordial per a ells, i l'artista Jorge García Navarro, constructor durant molts anys d'aquesta comissió, també n'era membre, regalant-nos grans obres de dimensió reduïda però gran prestància.

De tot això, se'n conserva quasi la totalitat, encara que en edificar-se i reorganitzar-se les parcel·les existents han guanyat molt a l'hora de muntar el racó i plantar els seus monuments, ja que ho fan en una gran plaça amb la tranquil·litat de trobar-se quasi en un xicotet poble.

Cal destacar també els seus càrrecs de foc que, encara que mai han tingut una màxima representant de foc, sí que han aconseguit quatre dames d'honor, totes elles jòvens del barri que han exercit el seu càrrec en els respectius anys portant en la banda el seu orgull de pertinença a Rabassa.

VIRGEN DEL REMEDIO-OESTE

Poques eren les comissions que llavors hi havia a la zona nord, ja que es tractava d'un territori en via d'expansió, bé pels emigrants que van vindre a la nostra ciutat en busca d'un futur millor i que van trobar la seua llar al barri de la Mare de Déu del Remei. Quasi enfront de la comissió de Colonia Virgen del Remedio (posteriorment, La Paz), apareixia, el 1969, la que representava la part oest.

El seu primer president va ser Rafael Carrasco Torres, qui contractaria l'artista Àngel Martín el seu monument fundacional, que portava per lema "El arte de...", el qual, amb un cost de 100.000 pessetes s'alçaria amb el triomf de la segona categoria.

Poc després, decidiren pujar en pretensions donats els bons resultats, plantant la foguera de 1970 en primera categoria, augmentant en quasi el doble el pressupost, encara que sense obtindre els resultats esperats.

Decidiren, per tant, agafar-se un respir i en poc de temps un gran impuls, ja que el 1973 plantarien en la categoria especial de la mà del famós artista Agustín Pantoja, que va idear una obra que portava per lema "Hágase la luz" i que va costar en aquell moment 400.000 pessetes, sent un dels més cars de l'edició, obtenint únicament el premi de la Comissió Municipal de Festes.

L'any següent repetirien experiència, mateix artista i mateix pressupost, però no arribarien a figurar entre les favorites.

D'aquesta manera, i amb el pas dels anys, la comissió decidiria apostar per categories d'inferior nivell, situant-se enmig de la taula quasi sense obtindre grans reconeixements.

Artistes com Francisco Granja Velázquez o Mauricio Gómez serien els encarregats de portar a terme els seus monuments, encara que viurien amb especial il·lusió les innovacions que va comportar Francisco Vázquez, el qual, tot i que no era nou en l'ofici, encara no havia deixat veure la seua personal empremta, que començaria a destacar en la demarcació.

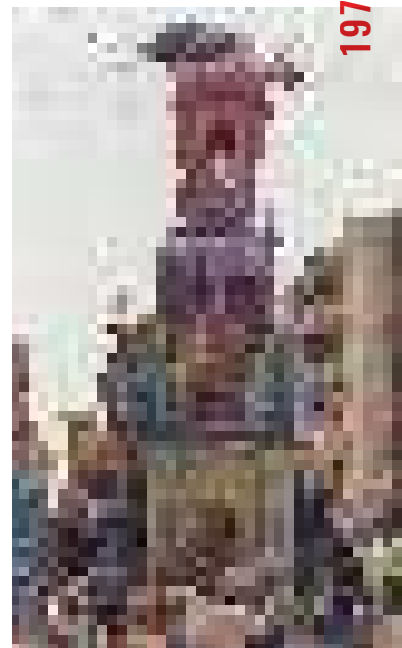
Van ser diversos els anys en què construiria els monuments obtenint notable èxit, fins que van arribar altres artistes com Paco Granja, que els tornaria a aspectes més normals i formals.

El valencià Santiago Ferrer seria el nou artista que va portar el segle XXI a la comissió, qui, a base de refregits valencians disposats de tal manera per a conformar una altra composició diferent de l'originària, obtinguera gran reconeixement en els premis.

Un dels majors mals que afligia aquesta comissió seria la falta de comissionats i d'ajuda per part del veïnat, cas que es repeteix cada any més a la zona nord.

Després d'una magnífica trajectòria i un comiat més que digne del món de la festa, l'any 2004 s'acomiadarien d'aquesta, amb notables intents de recuperar-la però sense arribar a bon port aquesta iniciativa.

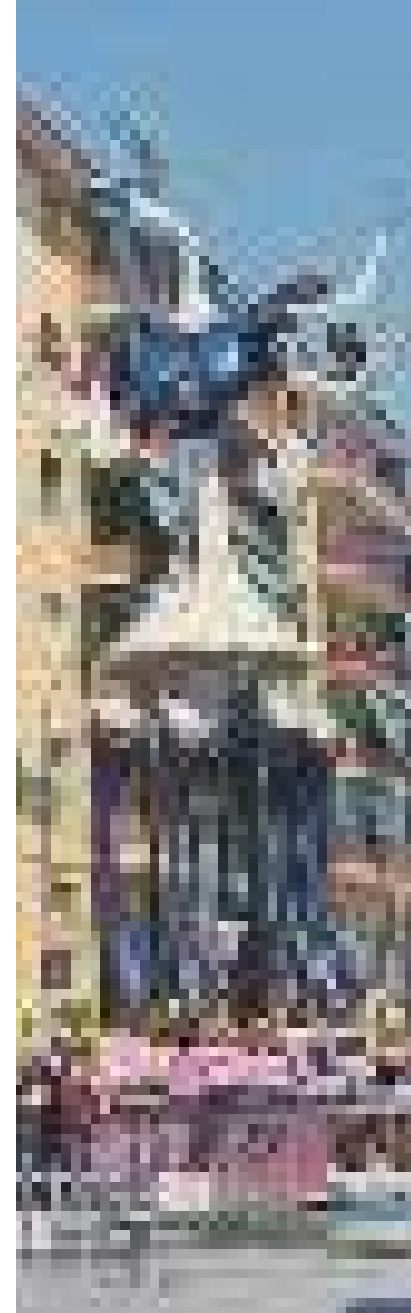
1973

1974

1997 >

2016

PLAZA DE ARGEL

Naixeria aquesta comissió festera l'any 1971 per iniciativa de Tomás Valcárcel, el qual va convèncer un amic seu resident en el districte per a portar el foc a aquesta part de la zona nord.

Amb el primer nom de Virgen del Remedio-Plaza de Argel es donarien a conèixer en la festa, la qual era molt atractiva i nombrosa al barri de la Verge del Remei, ja que, a més d'ells, tenien com a veïns els comissionats de Francisco Franco-La Paz (antiga Ciudad de Francisco Franco), Virgen del Remedio-La Paz (llavors Colonia Virgen del Remedio i Virgen del Remedio-Oeste. Algunes d'aquestes comissions plantarien monuments en la categoria especial durant anys puntuals, per la qual cosa està demostrat que en aquesta zona d'Alacant, les fogueres eren part essencial de la seua vida, encara que la majoria dels veïns foren emigrants d'altres parts d'Espanya, sobretot de la província d'Albacete.

El primer monument plantat seria encarregat a Juan Capella, en segona categoria, encara que amb el pas dels anys es mouria molt millor en categories inferiors.

I així ho demostra la quantitat de premis obtinguts en els anys 80, amb artistes com Arsenio Carrasco o Sarabia, encara que seria el 1997 l'any més important per a la seua història.

En aqueix moment, la contractació del valencià Manuel Algarra els portaria a triomfar en la cinquena categoria, suposant la renovació segura de l'artista per al següent exercici. A més, serien designats com a Comissió Exemplar en el segon any que els presidents de les diferents comissions votaven per triar el guanyador del títol.

Després del grat record, repetirien el triomf amb el seu monument, i d'aquesta manera es mourien entre les categories baixes amb total desimboltura.

La capacitat del genial artista Algarra faria que, després de 20 anys de treball amb el districte, quasi la totalitat dels seus monuments s'emportaren premi, i a més, el primer en molt comptades ocasions, sent aquesta una de les relacions més longeves en el món de la festa.

La llengua valenciana, la seua promoció i cura seria un fet característic dels seus comissionats, ja que en els diferents actes públics, llibrets i cartel·les dels monuments la utilitzarien per a la seua major promoció i difusió.

Quant al tema cultural, els seus llibrets no han sigut molt voluminosos i grans normalment, encara que en confeccionar-los amb dedicació cada any i promocionant les nostres tradicions i cultura, han obtingut en reiterades ocasions recompensa en forma de premis en les diferents modalitats de concurs.

Amb el pas dels anys, i donada la degradació de la zona, el nombre de comissionats descendia, igual que la col·laboració veïnal. Són els jubilats els que tradicionalment pagaven fins a última hora les cartilles, ja que els forans no entenien la festa i tampoc volien col·laborar-hi.

El districte tindria un ampli racó obert al públic, en el qual arribarien a llogar fins a un total de 150 taules, però amb la crisi econòmica se'n veuria reduït el nombre a menys de la mitat.

Sense cap deute, aquesta comissió familiar quedaria quasi al descobert després de finalitzar la festa el 2017, ja que la fuga de comissionats va provocar un futur incert que acabaria per desfer-se com a entitat, malgrat tenir una seu social al mercat de la plaça en propietat i cap compte pendent.

És sorprenent com a poc a poc les comissions del sector nord van desapareixent davant de la falta no sols de suport veïnal, sinó de l'ingrés de comissionats, els quals prefereixen no estar en una part de la ciutat que pressuposen com a conflictiva.

2014

NOU ALACANT

Quasi 50 anys són els que porta en actiu la comissió de Nou Alacant, que contra vent i marea segueix en la festa a pesar de tindre pocs comissionats i escassa ajuda veïnal.

L'any 1971 es crearia la comissió, sent el seu primer president José Taza Pastor i el monument que inauguraria la història d'aquest barri vindria de la mà de Francisco Granja amb un import de 100.000 pessetes.

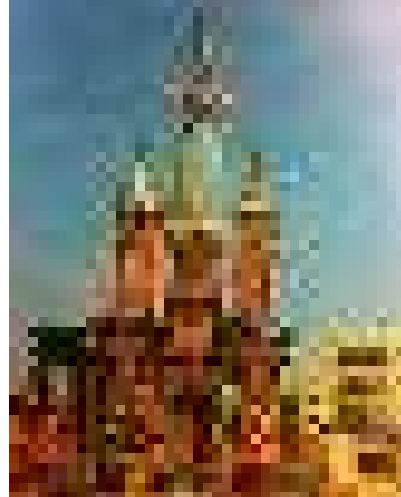
Curiosa la història d'aquesta entitat i els seus monuments, ja que la mala sort, com ells mateixos ho van descriure en el seu llibret de 2013, s'encebaria durant anys amb l'element essencial de la festa. Molts artistes consagrats han deixat la seua empremta en aquest racó de la ciutat, com Pascual Domínguez (la major part de les seues obres serien premiades), Mauricio Gómez Martínez, Asensi pare i fill, Arsenio Carrasco o els Germans Gómez Fonseca.

Començant aquesta mala ratxa, el 1976 bufaria fortament el vent, l'estabilitat del monument estaria compromesa durant els dies de festa, hauria de ser desmuntat totalment i de nou plantat després del final del temporal. Quasi pareguda sort correrien les fogueres de 1981 i 1991, pel fet que en el lloc de plantà es formaven forts remolins. En els 80, la rematada se'n vindria a terra, i finalitzant aquesta dècada, un fort ruixat destrossaria les bases de la seua foguera confeccionada per Juan José Baldó. Concloent, el 1994, el seu artista Mauricio Gómez Fonseca patiria un accident abans de poder acabar el monument, per la qual cosa el Gremi d'Artistes s'encarregaria d'acabar-lo per a poder tindre una foguera digna la nit de la plantà.

En els anys 90, ja més tranquils i satisfets amb els premis obtinguts, contractarien els serveis de Pachi, Francisco Granja o Juan Capella, entre d'altres, i l'estrena del concurs de fogueres innovadores els donaria un premi amb el monument presentat per Fran Santonja.

Anys després, Federico Molinero elevaria bastant el nivell i la categoria de la comissió, que hauria de reubicar el seu racó a causa de les obres del tramvia.

A pesar de ser una comissió molt familiar amb pocs membres, l'any 1983 serien quasi un centenar els comissionats infantils, per la qual cosa van decidir crear una altra comissió amb el nom de Nou Alacant-Finestrat, la representant infantil de la

< 1976

qual seria designada com la Bellea del Foc dels més xicotets. Sempre han tingut sort amb el sorteig de la boleta, ja que les representants de foc que han tingut han sigut nombroses, però sempre xiquetes fins que el passat any la seua bellea va ser designada com a dama d'honor de la Bellea del Foc.

També han sigut molt innovadors i la cultura ha sigut essencial en el seu recorregut.

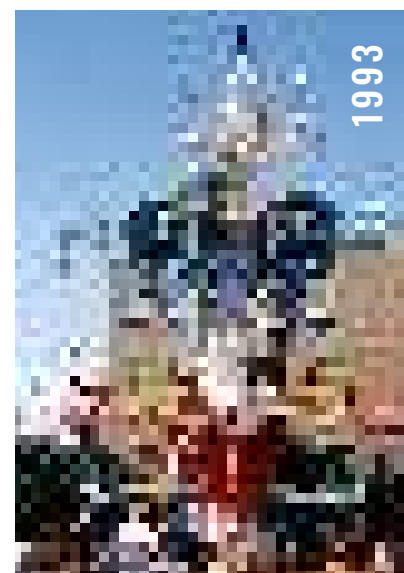
El 2008, van ser els primers a traure al carrer un calendari amb fins benèfics en les pàgines del qual es mostraven molt artísticament els comissionats mateixos amb indumentària festera, però de manera eròtica i suggeridora, sense pretendre ofendre ningú i de manera molt elegant, un fet que no passaria desapercebut en el món fester i que seria imitat posteriorment fins a la sacietat.

Víctor López els donaria moltes alegries en l'àmbit cultural, ja que durant diversos anys seria l'encarregat de confeccionar el seu llibret amb multitud de temes de gran interès (com la història de la patrona d'Alacant, la família Granja i la seua història en el món de les fogueres) obtenint grans premis en els diferents concursos convocats, una cosa que estan en procés de recuperació durant el present exercici, gràcies al seu president Coco Saura que no decau en l'interès.

2001 >

1975 >

SAN BLAS ALTO

L'any 1972, i de la mà de Miguel Mompó veuria la llum la nova comissió del barri, la de San Blas Alto. Després de l'entrega de les vivendes de la cooperativa, Pacorro i Sant Pere, en les quals habitarien persones de classe obrera i festera, es decidirien a crear la segona foguera del barri, molt pròxima en distància a la de Sant Blai, ja que els Moros i Cristians del barri no arribaven fins a les seues cases, celebrant les seues festes un poc allunyats d'aquesta zona.

Pascual Domínguez seria l'autor del seu primer monument davall el lema "Contamos contigo", el qual tindria un cost de 110.000 pessetes i concursaria en segona categoria, encara que no obtindria premi.

La seua primera etapa dins del món de la festa acabaria el 1979, ja que com era habitual llavors, es van prendre un temps de descans, desfent-se la comissió i no plantant monument.

Després d'aquest parèntesi, l'any 1980, tornarien novament a la càrrega, i fundarien, a més, la comissió infantil, la qual en els seus primers anys comptaria amb més de cent xiquets i xiquetes.

Julio Esplá, García Parra o Juan Capella serien els encarregats de construir els seus monuments anys rere any sense molta sort en els premis, encara que ells es movien per categories intermèdies, com la segona o la quarta.

En els anys noranta, el major dels germans Gómez Fonseca, Mauricio, seria l'encarregat de fer-los durant diversos exercicis la foguera en tercera categoria, uns monuments molt recordats pel seu valor artístic, plantats al costat d'un solar que en aquell moment servia com a camp de futbol als més xicotets del barri.

També el valencià Enrique Burriel va fer el mateix amb un poc més de sort, ja que quasi la totalitat de la seua producció obtindria guardó any rere any.

Després de provar més bona sort amb artistes com el valencià Paco Mesado o Manuel Ángel Capella, tocarien el fons l'any 2001 quan el poc pressupost els faria descendir estrepitosament de categories, plantant en la sisena durant dos anys. Per a celebrar el seu 30 aniversari, Pascual Domínguez, el qual fera el seu primer monument, seria contractat a fi de portar un poc més d'il·lusió davant d'aquesta celebració que va saber a poc, encara que la celebració va ser per partida doble, ja que després de triomfar amb un flamant primer premi, inèdit per a ells fins al moment, la seua bellea de 2002 i candidata 2003 (aquest va ser l'any del canvi) Vanesa Sánchez, va ser proclamada nova Bellea del Foc.

En agafar les regnes de la comissió, Alberto Gascó, va pensar molt en el que havia succeït i en el futur que desitjaven tindre. Per això, després de pujar el monument tres categories de colp l'any següent, es va disposar a fer el definitiu bot qualitatiu que tanta falta els feia.

La necessitada reforma de l'antic solar on ubicaven el seu cor fester es faria realitat: una nova plaça batejada amb el nom del Pare Fontova apareixia amb zones enjardinades, parc infantil i una font amb cascada. Amb aquest marc idoni, les presentacions de les seues bellees en aquest entorn es van fer realitat, acte que a hores d'ara conserven en aquest mateix lloc, i a més, sol·licitarien permís per a poder traslladar dins d'aquest el seu primer monument en la màxima categoria, el qual s'encarregaria a l'artista valencià Paco López Albert, dedicat a la naturalesa.

L'any següent, i buscant un estil un poc més de la Terreta, el disseny aniria a càrrec de Paco Gisbert, i obtindrien un molt merescut quart lloc.

Tot aquest esforç es va veure des del món de la festa com un miracle, ja que amb poc més de quaranta comissionats van aconseguir traure el treball cap avant.

Manolo García, Sergio Edo o José Lafarga han sigut els artistes que han recalat en aquest districte amb millor o pitjor fortuna, fins que un fatal incident va fer que la festa haguera de ser traslladada de lloc, i l'avinguda del Doctor Rico seria sa casa durant uns quants anys. Allí van baixar ja en pretensions, i els seus monuments van figurar entre la segona i tercera categoria.

Després de la tornada a un dels llocs de plantà inicials, els artistes Fandós serien els que elaboraren els seus monuments que obtindrien quasi premi quasi tots els anys. A més, la infantil pujaria a especial de la mà dels Germans Gómez Fonseca.

Aquest últim any seria un dels més durs, ja que part de la comissió decidiria anar per un altre camí, deixant molt pocs comissionats actius que han pogut plantar amb molt esforç i tenacitat el seu monument en sisena, sense descuidar, com és obvi en això, els seus representants i la cultura de què sempre han fet gala en tots els seus actes i llibrets, tema aquest últim que continuen potenciant.

Envejable també és el seu palmarés de representants amb foc, perquè després de dues bellees i nombroses dames adultes i infantils, San Blas Alto és tot un planter de senyoretes i xiquetes dignes representants de la festa alacantina allà on van.

» JUAN XXIII

La zona nord de la ciutat sempre ha gaudit de gran caràcter fester, ja que quasi tots els districtes que la componen han tingut una comissió de foguera.

El barri de Joan XXIII comptaria amb tres, i la primera a aparéixer tristament també deixaria de fer-ho, però l'última de totes.

Amb la denominació de Juan XXIII 2º Sector (posteriorment van haver-hi 1r i 3r sectors), arribava al món fester l'any 1973, de la mà d'un nombrós grup de gent amb ganes de tindre la seua foguera al barri, capitanejats per Manuel Baeza Cortés.

La primera foguera plantada la duria a terme Mauricio Gómez davall el lema "Museos", amb un import de 130.000 pessetes i no obtindria premi.

Francisco Almiñana seria l'encarregat de construir els monuments següents, i el succeïrien amb el pas dels anys artistes com Javier Capella, Arsenio Carrasco o Pascual Domínguez, artista amb què viurien una meravellosa etapa des de 1992, ja que els monuments plantats pel llavors president del Gremi d'Artistes obtindrien grans resultats en categories que van de la cinquena fins a la tercera, una fita aquesta que es produiria el 1997, sent l'obra, per tant, visita obligada.

Amb l'arribada del nou segle la contractació de Juan Carlos Asensi portaria a aquesta comissió a cotes més baixes, ja que la progressiva degradació del barri faria que la participació i col·laboració amb aquesta comissió disminuïra dràsticament.

No sent motiu per deixar-ho córrer, van seguir en la bretxa amb l'esperança de recuperar esplendors anteriors, quan comptaven amb més de 500 cartilles, encara que el futur incert els oferiria seguir en suspens cada exercici.

Sempre posant tot l'esforç a realçar els seus monuments, serien els últims anys els dels canvis més importants, ja que per la seua demarcació passarien artistes de la talla de Jesús Grao, Carlos Albaladejo, Pablo González i per última vegada, el valencià José Luis Platero, amb qui plantarien l'últim monument l'any 2015, després de la falta de comissionats i suport veïnal, després de baixar dràsticament el nombre de cartilles que fins feia no pocs anys superava el centenar, a pesar de no acumular cap deute en relació a altres exercicis i disposar de racó propi en dependències municipals.

El comiat deixa diverses dames del foc infantils en la història, que van lluir orgulloses la seua banda amb el nom d'aquest trosset de la ciutat situat al balcó d'Alacant.

COLONIA REQUENA

Diverses són les comissions que van ingressar en el món de la festa l'any 1973, i també són diverses les creades a la zona nord, un lloc on durant molts anys han viscut la festa de manera molt intensa amb una infinitat de fogueres i barraques, de les quals en l'actualitat en queden menys de la mitat.

La zona coneguda com a Colònia Requena començaria a gaudir de la festa, com els seus barris veïns, gràcies a la creació d'aquesta entitat que estaria activa quasi trenta anys.

A pesar de ser ara una zona relativament conflictiva, aquesta comissió ha gaudit de molt bona salut i ha plantat monuments que, des de la carestia de recursos en els seus primers anys, ha remuntat fins a arribar a tindre monuments de segona categoria, gràcies també a l'artista valencià Santiago Ferrer, el qual n'ha fet molts d'ells amb premis quasi anuals. Els seus infants han tingut gran importància en la comissió, i es recorden amb afecte les xicotetes obres d'Alejandro Orenes, sobretot.

Els carrers adornats sempre han sigut un punt fort dins del seu quefer anual, i sempre han sigut diversos els que s'han adornat amb molta sort en els premis, ja que quasi amb assiduitat se n'emportaven algun.

En els anys 90 van plantar en tercera categoria i quarta, sobretot amb l'artista Pedro Espadero, qui els donaria més d'un premi, passant després per Juan Carlos Asensi, el qual seria constructor dels últims monuments, en quarta categoria i sisena.

Fins i tot amb dificultats per a continuar, l'escassa col·laboració i els pocs comissionats feien possible tindre la festa a les portes de sa casa, i plantar el 2001 en l'última categoria no faria presagiar la seua fi, produïda per l'envelliment del barri i l'entrada d'immigrants que poc o gens han col·laborat amb la nostra festa, en no comprendre'n el funcionament.

COOPERATIVA DEL METAL-INMACULADA DEL PLA

Una altra de les comissions creades l'any 1973 seria la de la Cooperativa del Metal-Inmaculada del Pla, situada molt prop de les cases portuàries del Pla, el límit de districte de la qual el marca el centre d'esports Montemar.

No s'ha de confondre amb l'actual Pla-Metall, perquè aquesta seria la llavor de l'actual comissió, no la mateixa.

EL COMENÇAMENT EN AQUEST BARRI DE TREBALLADORS DEL METALL VA SER UN POC COMPLICAT, JA QUE BÉ SE SAP QUE COSTA ARRANCAR DES DE ZERO, PERÒ LA COMISSIÓ DE LA QUAL ERA PRESIDENT JOSÉ RABADÁN GONZÁLEZ COMENÇARIA EN LA FESTA CONTRACTANT L'ARTISTA JOSÉ MUÑOZ FRUCTUOSO, QUI COMENÇAVA A FER ELS SEUS PRIMERS MONUMENTS ADULTS.

En l'artista van confiar quasi tots els anys de la seua existència, plantant generalment en la segona categoria encara que no aconseguiren premi dins de la seua incursió en el món fester.

La comissió estava formada quasi en la seua totalitat per treballadors de l'alumini de l'antiga factoria Inespal, hui coneguda com Alcoa.

Tindrien la sort i l'honor de, l'any 1975, proclamar la seua bellea com la representant de tots els alacantins, càrrec recaigut en la figura d'Eva María Martínez Martí.

Fins i tot amb la festa anual i les estretores del moment, van anar acumulant un deute que acabaria per finalitzar el seu camí l'any 1979, quan van canviar d'artista i van contractar Juan Carrasco com a artista, invertint un total de 375.000 pessetes que no obtindria el resultat esperat, en no aconseguir premi.

En successius anys el barri no tindria festa, i en el moment d'aparèixer una nova comissió no agafaria la història ni el nom d'aquesta, ja que haurien de fer front a tot el que es trobava pendent.

1973

1978

ALTOZANO

Quaranta-cinc són els anys que el passat 2018 va complir aquesta comissió, fundada el 1973 però que té el seu primer antecedent el 1934, quan la comissió “Alto-Sano”, corresponent a aquest barri i al dels Àngels, apareguera en l'esmentada edició de fogueres sense major trajectòria, per la qual cosa aquesta història no la sentirien com a pròpia.

Antonio Larrosa, veí de de Sant Blai que es traslladaria fins als carrers del barri d'Altozano, es proposaria crear novament la foguera i els Moros i Cristians, portant ambdues festes a l'uníson fins que l'any 1979 se separarien definitivament.

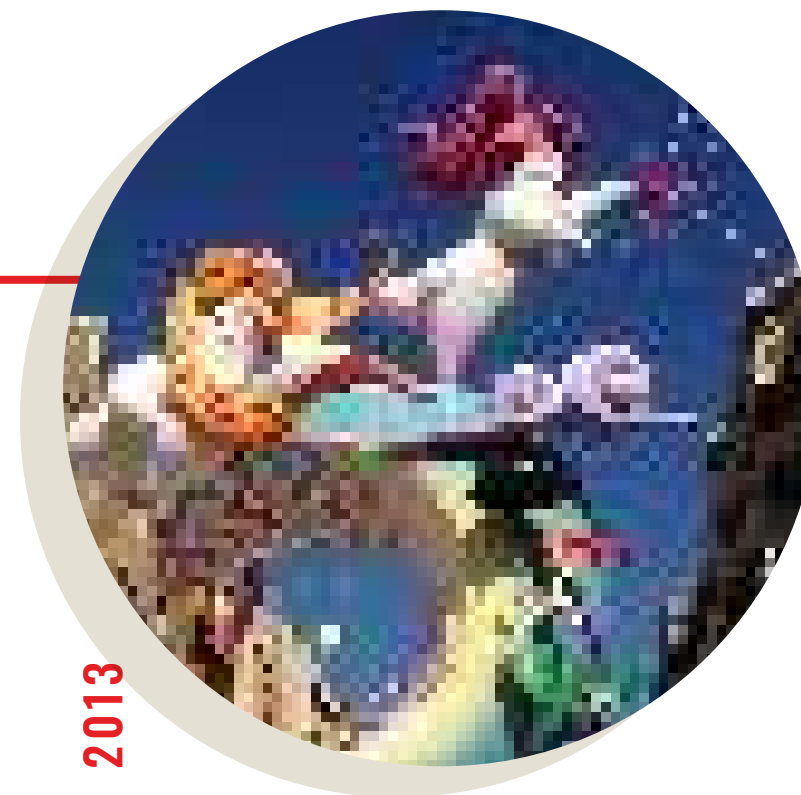
L'escut original seria obra del gran artista Otilio Serrano, de la mateixa manera que el primer monument plantat al barri, rodejat de cases de planta baixa que portaria per lema “Arrimamos el músculo” i que costaria 136.000 pessetes.

Durant els primers anys plantarien fidelment el seu monument amb l'artista Oti, fins que a mitat dels anys 80 es van quedar molt pocs festers, per la qual cosa la comissió es dissoldria durant pocs exercicis, ja que, de nou, l'any 1986, un grup de dones es van posar com a meta rellotar el que tants anys arrere havia costat executar. A poc a poc però amb pas ferm, van arribar a consolidar el projecte, i l'artista Juan Capella va ser l'encarregat en gran part dels anys 90 d'alçar el monument principal, que quasi sempre estava en tercera categoria, ubicat en una xicoteta glorieta de l'avinguda del Comte Lumiares confluència amb l'avinguda de Novelda, un lloc molt vistós però que molts anys els ha acotat la grandària del monument, el qual, el 1998, quan van celebrar el seu 25 aniversari, van plantar en primera categoria.

Amb el nou segle, continuarien participant en les seccions més elevades, en segona durant diversos anys amb l'artista Pedro Espadero, obtenint quantitat de premis però algun disgust, com quan al monument infantil uns vándals li van calar foc.

Les fogueres infantils d'aquesta comissió van adquirir gran importància, i, després de plantar en primera i obtenir el ninot indultat, van decidir apostar fort i pujar-la fins a l'especial amb els artistes Joan Blanch, Sergio Amar o Ceballos i Sanabria, aconseguint nombrosos premis, entre ells diverses vegades el primer.

Durant molts anys van decidir apostar per la monumentalitat i el seu somni de plantar en especial el complirien el 2004, per al qual van contractar l'artista Pedro Soriano, que no firmava últimament fogueres a causa dels contratemps succeïts amb el monument oficial de 2002, que es va desplomar i va acabar al sòl els dies de festa.

PARQUE-PLAZA GALICIA

El promotor immobiliari gallec Enrique Penedo, constructor de la urbanització de la plaça de Galicia, tindria la feliç idea d'impulsar una foguera a la zona, ja que fins al moment el districte romanía alié a la festa.

Els pioners i primers comissionats eren de classe mitjana alta però jóvens amb moltes ganes de festa, i el somni es faria realitat l'any 1974, quan van plantar el seu primer monument “Confraternidad”, de l'artista Juan Capella, sent-ne el president fundador Federico Paños.

Però poc duraria l'entusiasme, ja que en l'edició de 1976, i després de plantar Mauricio Gómez Martínez la seua foguera “El destape”, molt recordada per veïns i comissionats antics, bé per cansament o falta d'interés es dissoldria la comissió.

Hauríem d'esperar fins al 1983 per a veure, de nou, una foguera a la cèntrica zona, sent Antonio López qui en portara les regnes fins a pocs mesos abans de la plantà, deixant-los en l'estacada.

Sobreposant-se davant de la circumstància, la festa continuaria, i començaria per a ells una etapa infestada d'èxits, ja que la

L'oportunitat brindada quedaria convertida en malson, ja que les dificultats plantejades per a poder col·locar la rematada de la foguera “Sal de mi tierra” es van veure incrementades per la inclinació de la calçada, l'estructura de la base de la foguera i la grandària de la rematada, de manera que va quedar sense acabar en els horaris establits.

Oblidant aquesta fatalitat, confiarien en l'artista Joaquín Rubio per a alçar els seus següents especials, donant pas amb els anys a Vicente Llácer, Paco López Albert o Vicente Martínez, amb qui quedarien entre els tres primers.

Després d'una dècada situada entre les millors, il·luminant gran part del districte amb espectaculars arcs que van ser premiats i alguna que altra desil·lusió, com la succeïda el 2010 amb el monument de Fran Esplá, que quedaria l'últim en els premis per criteris un poc difusos del jurat, haurien de baixar pretensions i passar de l'especial fins a la segona, ja que la col·laboració menor i la fuga de comissionats els va fer impossible estar en aqueixes latituds, encara que el monument infantil continuaria sent especial fins a l'any passat, que van baixar a primera.

Ja un poc alliberats de les pressions que suposava el fet d'incrementar cada any més el pressupost per a obtenir un bon premi, es mouen per categories més intermèdies, somiant de poder ressorgir amb més ímpetu que mai per a tornar a estar en l'elit de les comissions.

contractació de l'artista José Muñoz Fructuoso durant molts anys portaria a aquesta zona molts i molt importants premis de monument, que quasi sempre es trobaven en les categories més inferiors.

Una altra etapa que es recorda especialment amb afecte per la qualitat de les obres presentades comença en els 90, quan aterra fins a la plaça de Galícia l'artista Manolo Algarra.

El valencià, molt compromés amb l'estètica de la festa Santjoanera va crear una sèrie de fogueres que quasi tots els anys s'emportaven el premi principal en les categories tercera o quarta, fins que el 2000 decidiren pujar a segona i canviar l'emplaçament dels monuments, ja que les dimensions que havien pres no s'ajustaven a l'ample i llarg de la plaça de sempre. Triomfarien en la segona i tercera categoria durant diversos anys més, arribant a plantar en primera el 2002 i guanyant per molt a la resta de les habituals de la categoria, aquesta vegada més còmodes a l'avinguda d'Eusebio Sempere.

Els desitjos de participar en especial van anar augmentant aquests anys, i el 2004 van plantar el seu primer en especial, confeccionat íntegrament per ells, encara que van rebre l'ajuda d'algun professional per a no comprometre's amb el tema de la seguretat. En quedar l'última classificada, la indignació no es faria esperar, però pitjor seria que l'Ajuntament i el Gremi d'Artistes prohibiren des de llavors que una comissió es construís el seu monument adult.

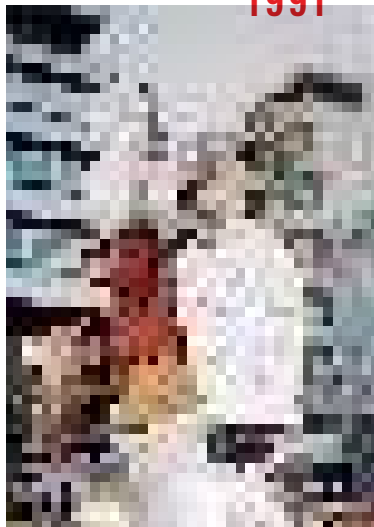
L'any següent contractarien Daniel Jiménez Zafrilla per a continuar el seu camí en aquestes latituds, encara que amb poc èxit. És per això que tornarien a unes seccions que els eren més còmodes, encara que amb resultats diversos.

Concorrerien de nou amb el valencià Domingo Blesa durant diversos anys més, però com que no estaven d'acord amb les qualificacions dels jurats, i encara que tenint un superàvit molt voluminós per a una comissió de pocs membres, van decidir baixar fins a la quarta en mode de protesta.

No sols es coneix aquesta comissió pels seus monuments, ja que les ofrenes florals en els anys 80 i 90, que preparaven els comissionats mateixos bé els van valdre una infinitat de premis, atesa la seua originalitat i espectacularitat.

A més, en les seues tradicionals presentacions de belleses, s'estrenarien diverses obres de teatre d'Arturo Tresàncoras, i es convertirien durant anys en un referent a què acudir.

1991

1987 >

2003

TERCERA EDAD

Els jubilats i pensionistes de la ciutat van decidir, des de les llars de Pius XII i la plaça de Galícia impulsar la creació d'una comissió de foguera on ells tingueren cabuda i en foren els comissionats.

Així, l'any 1975, veuria la llum la singular iniciativa, i els comissionats mateixos, que sobrepassaven els 60 anys van ser els que, mitjançant la venda de rifes i loteries van portar cada any la festa anual, en la qual plantaven un monument que alternava ubicació i nom de la comissió, passant a ser Plaza Galicia, uns anys, i Pío XII, uns altres, encara que es donaria la circumstància en alguna ocasió que es plantaren els dos alhora en un mateix any, com bé va passar en els 80.

Un esglai als pocs anys de naixement seria una de les notes més discordants, perquè el 1977 uns vándals destrossarien i calarien foc al monument per una simple aposta entre jóvens inconscients, no detenint això la festa en cap moment, encara que el gust de boca que els va quedar seria molt amarg.

Les representants conformaven un curiós ramell, si bé la bellea era sempre una senyoreta de poca edat, les seues dames eren diverses de les integrants de la Llar del Pensionista.

Gràcies també a les ajudes estatals aconseguien cada any poder plantar monument, amb artistes com Asensi, Carrasco, Granja o Esplá, entre altres molts, amb molta sort en la concessió de premis quasi tots els anys.

Recordades també són les seues publicacions anuals, els llibrets, en els quals arreplegaven totes les activitats que duïen a terme al llarg de l'any, a més de magnífiques col·laboracions literàries que moltes vegades els feien mereixedors de premis, com el de l'any 1990, un dels millors que han eixit de la seua seu.

L'any 1993, i dins del districte de Plaza Galicia, plantarien la seua última foguera de mans de Julio Esplá, veterà artista, deixant la seua bellea sense comiat, per la qual cosa a dia de hui continua sent la representant de l'extint districte que, si es tornara a formar, hauria de comptar en el seu acte amb la senyoreta.

1980

1993

OBRA SOCIAL DEL HOGAR

1975

1998

2002

La iniciativa del foguerer José Ángel Guirao, juntament amb Francisco Compañ, va ser decisiva per a poder crear el 1974 la comissió d'Obra Sindical del Hogar, primer nom que va tindre la hui coneguda com a Obra Social del Hogar.

El segon anteriorment anomenat compliria les funcions de president fundador, i el primer monument va ser contractat a l'artista Julio Esplá.

Després d'aquest, arribarien a aquesta demarcació Javier Mayor León, amb notable èxit, i Asensi, entre d'altres.

La humilitat sempre ha sigut una característica essencial en la seua forma d'actuar i de seguir en la festa, i és que en un xicotet districte, el de les 400 vivendes, rodejats antany per moltes fogueres (Virgen del Remedio-La Paz, Francisco Franco-La Paz, Colonia Requena, Virgen del Remedio-Oeste) els resultava molt costós poder costejar-se la festa cada mes de juny, encara que a base de loteries i rifes van poder celebrar en gran el seu 25 aniversari l'any 1999, en el qual els germans Gómez Fonseca els construirien un monument en tercera categoria, a més d'inaugurar un racó, encara que l'actual es troba en les dependències de l'antic col·legi Puig Campana.

Actius sempre en totes les activitats, ja que concursen en totes les que poden, xicotets en comissionats però grans per a dur a terme la seua tradició anual, sempre han cuidat molt el monument, dedicant-li gran part del pressupost.

En els anys 90, després d'aconseguir premis en categories inferiors, contracten l'artista Juan Carlos Asensi, el qual estaria amb ells diversos anys, arribant fins i tot a plantar en quarta categoria. Més tard, els Fonseca serien els que van continuar amb la tradició, encara que també el poc prolífic Fran Esplá els construiria, el 2002, una magnífica foguera. Des d'aquest any i fins a l'actualitat, els germans artistes són els que s'han encarregat de portar cada any la il·lusió fins als seus carrers, sempre en l'última categoria.

Encara que en algun moment van sentir que havien d'abandonar per la falta de comissionats i suport, el fet d'haver obtingut una dama del foc adulta els espentaria a seguir endavant.

Una de les anècdotes més comentades i més estimades que té aquesta comissió és haver inventat la "banyà", ja que antigament, els jòvens que presenciaven l'acte llançaven objectes als bombers per a cridar la seua atenció, i aquests responien banyant-los, de manera que des de llavors es va instaurar aquesta tradició tan nostra.

» ALIPARK

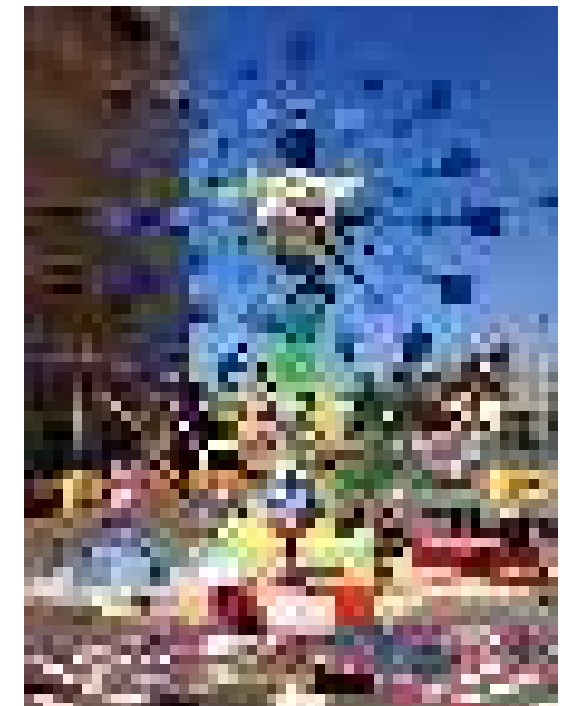
Al començament dels anys 70, el complex residencial d'Alipark s'anunciava a so de bombo i platerets en totes les publicacions de la ciutat, incloent-hi les festeres. Una moderna edificació que comprenia unes quantes torres de vivendes que conformaven una urbanització en obert, amb piscina, jardins i zones comunes, tot això enclavat en un singular i pintoresc lloc pròxim a les vies del tren, flanquejat per l'antic quarter militar, fins fa relativament pocs anys.

L'any 1976, quan es van crear un bon nombre de comissions noves i es va batre el rècord amb un total de 53, Alipark donava la benvinguda a la festa, de la mà d'Alberto Montoya Pérez, el seu president.

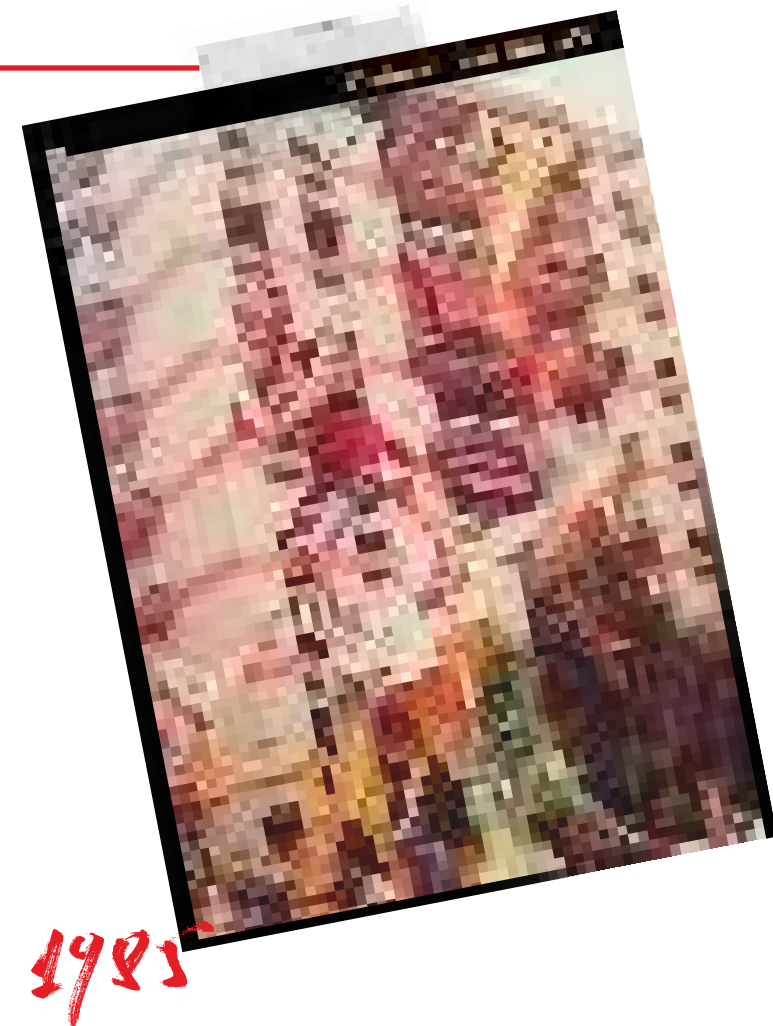
Per a la confecció del que seria el seu primer monument, comptarien amb l'artista Julián López Bravo, qui va omplir els carrers de festa i colorit amb la seua obra "Las dos caras de la fiesta".

En successius anys, seria Julio Esplá l'encarregat o Santiago Leal, que en categories inferiors aconseguiria per a la comissió premis importants, com el de "Millor Foguera d'Alacant" en l'edició de 1985, premi que duraria pocs anys però que tenen l'orgull d'haver posseït.

Amb el pas dels anys, aquesta xicoteta família dedicaria gran part del pressupost per als seus monuments, dels quals, en comptades ocasions, es faria càrrec Francisco Granja Velázquez, tot un expert en enginy i gràcia en les categories inferiors.

2015

1985

A poc a poc, van anar guanyant en pretensions, i Mauricio Gómez Martínez recalcaria fins aquí, no exempt de polèmica un any, ja que el monument plantat no s'ajustava al que s'havia acordat en el contracte, per la qual cosa l'any següent va haver de fer-lo obligat i sense cobrar.

Després de l'esglai, Francisco García Parra es deixaria veure el 1995, i el 1996, Paco Granja faria el que fins al moment era el monument més costós de la comissió, una foguera de tercera categoria que canviaria la ubicació original, ja que molts anys havien tingut problemes amb el trànsit i els veïns, pel fet que només hi havia en aquell moment una entrada i una eixida del barri.

Els últims anys d'aquesta dècada estarien copats de premis, com el segon de tercera categoria, el 1997, el primer en quarta del 1998, el segon de quarta el 1999 i ja el 2000, en sisena categoria, obtindrien el primer.

A causa de problemes interns de la comissió i la falta de confiança del barri, aquest seria l'últim exercici en què plantara la foguera, una comissió que ha destacat durant molts anys per la qualitat dels seus llibrets, que quasi sempre s'han emportat premis, i la seua incursió en el certamen de nades, quedant-se durant diverses edicions en el primer lloc.

Quan a finals de 2004 un grup de festers van voler reflotar la foguera del barri, renunciarien a fer-ho amb la història de la comissió, denominant-se, per tant, Nou Alipark.

VIRGEN DEL REMEDIO-LA CRUZ

La Inmobiliaria de Construcciones Benacantil seria la principal impulsora del barri, i la disposició de les vivendes sense orde ni concert, a falta de dotacions públiques, donaria problemes tot just les famílies hagueren habitat les cases. Però dins de tot això, la festa continuaria en el sector més al nord de la ciutat, i 1976 seria l'any fundacional de la comissió Virgen del Remedio-La Cruz.

El president fundacional recauria en la figura de Juan Antonio Samper Asensi, i en la seua junta directiva figurarien Francisco Javier García Borrell, Juan Giménez Conejo i Antonio Pardillo.

El primer monument el plantaria José Abad Martínez, davall el lema "La dona es bona, si la bolsa sona".

TÓMBOLA

El barri de Tómbola, el primer nom del qual va ser el de Pius XII, va ser fundat per Càritas, qui a través d'una tómbola instal·lada al Postiguat a fi de recaptar fons per a les cases, es quedaria amb aquest nom. Aquest fet ocorreria en els anys 50, però no seria fins a molts anys més tard quan veïns i festers es van decidir a crear una nova comissió de foguera.

El foc els rodejava, perquè els veïns de Rabassa i els Àngels tenien sengles comissions, i ja el 1976 es posarien a treballar en la seua pròpia. José Hernández Jodar, primer president, aconseguiria un nombrós grup de persones per a portar endavant el projecte, culminat per la plantà del seu primer monument "Historias para no dormir", de l'artista Juan Capella.

El primer nom de la foguera no seria l'actual, ja que passaria per distintes fases, com a "Barrio La Tómbola" o "Barrio Tómbola", fins a deixar únicament a seques la nomenclatura actual.

D'origen molt modest, com quasi totes les comissions que es planten a les zones més allunyades de la ciutat, el barri comptava amb nombroses plantes baixes a què després es van afegir edificacions de tres altures, la qual cosa provocaria l'augment de col·laboradors i socis.

El pressupost anual amb què compten és d'unes 650.000 pessetes, si bé únicament arriben a les 260 cartilles de les 800 vivendes amb les quals compta el districte.

L'any 1979 deixarien de plantar monument, i la festa romandria adormida fins al 1988, any aquest en què un grup de veïns van reprendre l'activitat, sent Antonio Vicedo, el president. La major part de la comissió que va entrar en aquest moment es troba en l'actual del districte.

El primer any en què van tornar a la festa, comptaven amb més de 90 comissionats adults i altres tants infantils. El racó l'instal·laven a la plaça del Doctor Gascuñana, i es convertiria en un dels més grans en donar cabuda a unes 3.000 persones en els millors moments, la qual cosa corresponia a més de 200 taules disseminades per aquest espai. També van tindre vaquetes a les seues instal·lacions, on les mesures de seguretat precàries donarien algun esglai.

Quant als seus monuments, van gaudir de grans moments gràcies a artistes com Asensi o Santiago Leal, els quals van plantar monuments en segona categoria i també van fer alguna incursió en la primera, amb notable èxit. Fins i tot havien de contractar diverses bandes de música perquè l'extensa comissió desfilara pel centre d'Alacant, cosa que hui en dia anhelan poder repetir, ja que la fuga de comissionats i els canvis produïts al barri han fet descendir la col·laboració veïnal i el descens de la qualitat dels monuments.

Durant molts anys, artistes com a Espadero, Granja o els germans Gómez Fonseca han sigut els artífexs de la seua foguera anual, amb majors o menors resultats, encara que segueixen al peu del canó elaborant, com antany, les seues disfresses per a la cavalcada del ninot i diversos actes al llarg de l'any.

1995 >

1997 >

2004 >

Després de militar en les categories més senzilles amb artistes com Juan Capella (que els donaria bastants premis), arriben a un 1995 on els comissionats mateixos fan el seu monument, plantant-lo en primera categoria per un import de més de 2 milions de pessetes.

Els resultats obtinguts no són els esperats, ja que no arriben a premiar la seua obra, caracteritzada per la realització de més de 100 gossos d'àlmeta en referència a la coneguda pel·lícula.

Continuen provant sort en les altes esferes, i l'any següent és Roberto Martínez, molt poc conegut i poc prolífic en l'art efímer, qui els construeix el monument en segona categoria. Després d'una accidentada plantà, la magnífica obra es desploma i deixa les il·lusions de l'any per terra, ja que no aconseguiria entrar en concurs.

Veient els esdeveniments, Enrique Burriel és l'artista triat per als anys següents en categories més modestes, obtenint varietat de resultats, passant per Pedro Espadero i Juan Carlos Coronado, monument creat pel valencià que també es desplomaria a les poques hores d'alçar-ne la rematada.

Tot canvia iniciat el segle XXI, quan el barri creix per la Via Parc i l'avinguda paral·lela a la Universitat. Noves persones es fan càrrec de la comissió el 2005 i aconseguixen portar-la fins a la primera categoria, primer amb l'artista Fran Santonja i més tard amb els germans Gómez Fonseca, sense obtindre els resultats esperats.

VAN BAIXAR DE PRETENSIONS, DESTINANT UNS POCS MENYS DE DINERS AL MONUMENT, PERÒ AQUESTA VEGADA AMB L'ARTISTA PACO ROCA, QUE SÍ QUE ACONSEGUEIX EL TAN ANHELAT PRIMER LLOC, AQUESTA VEGADA EN SEGONA CATEGORIA.

Després d'anys en aquests nivells, una forta crisi econòmica sacsa el si de la festa, deixant un dèficit que arrossegarien els posteriors festers que van decidir seguir en la comissió.

Amb Paco Granja i Juan Carlos Asensi començarien novament a ressorgir, incrementant molt a poc a poc el pressupost destinat als monuments però sense oblidar les activitats dels més xicotets, perquè en tenen un nombrós grup que assegura el futur de la festa.

Molts dels elements són essencials en la festa, i el llibret n'és un, per la qual cosa des de fa pocs anys han intentat millorar-lo per a oferir a les més de 100 cartilles que els queden al barri el millor d'ells.

FOGUERER-CAROLINAS

Molts anys haurien de passar perquè les fogueres de Carolinas Altas i Carolinas Bajas tingueren nous veïns, perquè aquestes dos, fundades en el mateix any quasi al començament de la festa, gaudien de tranquil·litat en un populós barri el districte del qual no s'havia escindit massa.

Al carrer dedicat a la persona essencial de la festa per a portar-la endavant, com és el Foguerer, un grup de xiquets a l'estiu de 1974 van decidir crear un monument infantil, plantar-lo i cremar-lo al carrer. Davant d'aquest esdeveniment, van ser els majors del barri, d'edificis d'escassa antiguitat rodejats de planta baixa, els que van decidir, el 1976, formar una comissió de foguera adulta, tots ells ja veterans en la festa, com el seu primer president Miguel San Juan, a proposta de Tomás Valcárcel, el qual havia passat breument per la presidència e Carolinas Altas.

I és un cas curiós de com una comissió infantil es gesta abans que una adulta, però en aquest cas, la comissió de Foguerer-Carolinas, acabada de crear, així ho testifica.

Els seus primers monuments van estar fets pels artistes Pedro Soriano i Paco Juan, adult i infantil respectivament. Aquest últim artista estaria treballant per a la comissió durant molts anys, donant-los victòries i ninots indultats.

Com un fet lloable, anecdòtic, curiós i estrany, cas que els més jòvens de la festa potser desconexerán, és que el monument infantil de la comissió sempre ha concorregut en la categoria especial. És digne d'elogiar com han sabut gestionar durant més de quaranta anys la comissió infantil per a aconseguir tan meritori títol, perquè cap altra en la ciutat pot dir el mateix.

Els monuments adults han estat confeccionats al llarg dels anys per artistes com Juan Capella, Paco Granja o Javier Capella, entre d'altres, i sempre en categories elevades.

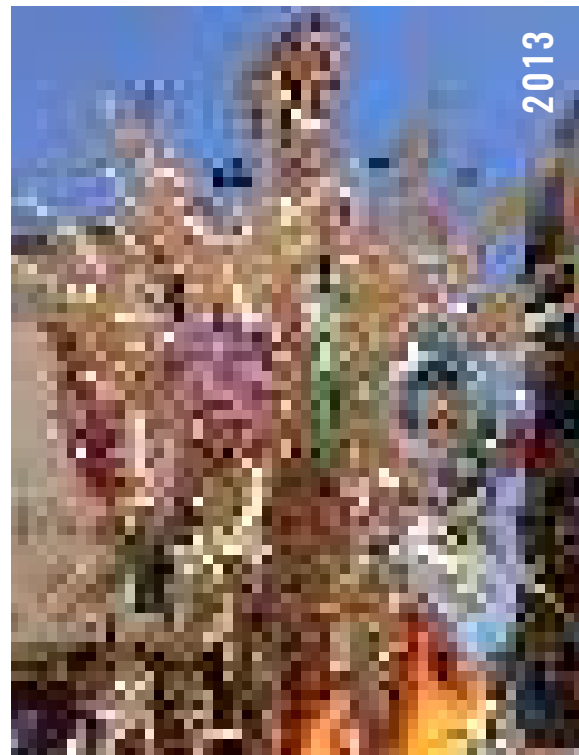
El gran bot a especial es produiria el 1995 de la mà de l'últim artista citat, i no sense polèmica, perquè a pesar d'invertir el pressupost més elevat de la categoria (uns 8 milions de pessetes), l'artista i la comissió no van voler que concorreguera als premis per problemes amb els jurats designats. Finalment, sí que obtindria guardó, el cinqué i últim, un monument que era visitable en el seu interior, amb el lema "Artistes por la dignidad" i que reunia una exposició de quadres i escultures de diferents artistes.

Després de la mala experiència, van decidir sanejar comptes i baixar pretensions, plantant en la cinquena categoria la de l'any següent, no sense problemes amb l'artista Capella.

Amb posterioritat, es van sentir com a casa en la primera categoria, per la qual passarien els artistes Jesús Grao, Pedro Soriano (amb primer premi inclòs) o Pedro Abad, qui també els va donar guardó el 2001.

2016

“ELS MONUMENTS ADULTS HAN ESTAT CONFECCIONATS AL LLARG DELS ANYS PER ARTISTES COM JUAN CAPELLA, PACO GRANJA O JAVIER CAPELLA, ENTRE D’ALTRES, I SEMPRE EN CATEGORIES ELEVADES.”

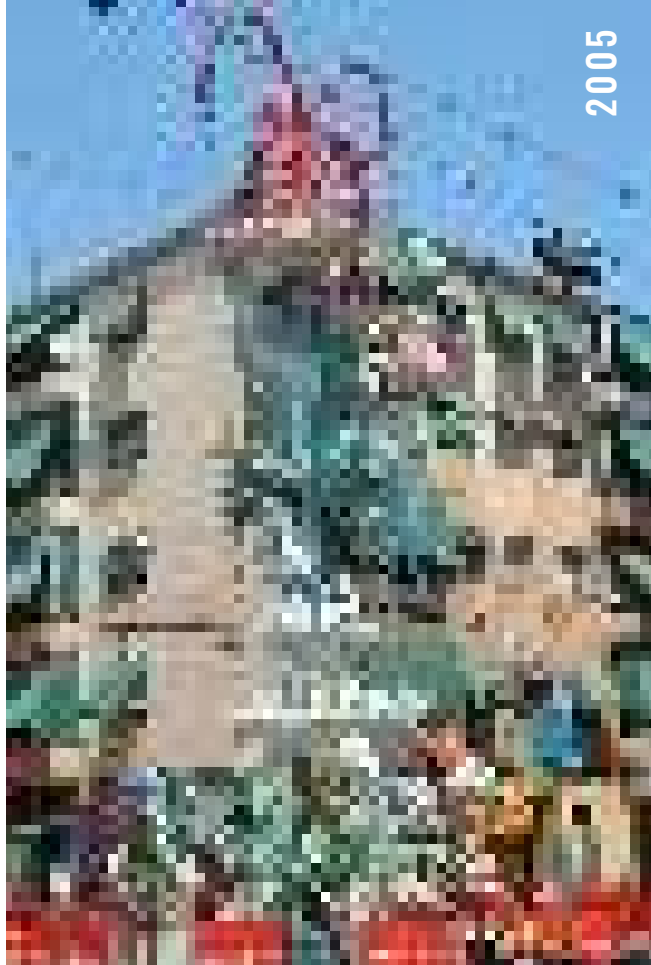
Després del pas del valencià Pere Baenas pel veí barri de Sagrada Família en primera categoria i davant de la impossibilitat de fer el monument d'especial que aquests tenien plantejat, van oferir a l'artista la realització, de nou, d'una foguera de primera, triomfant tots els anys que deixa veure la seua obra al districte.

La jove comissió sempre ha sigut molt activa en el món de la festa, i un dels seus punts forts sempre és l'artístic, ja que les seues incursions en les diferents modalitats del certamen artístic obtenen molt bon premi.

Santiago Alzamora crearia el monument “Noche de brujas”, el 2000, que passaria a la història com el vencedor en la primera edició de fogueres innovadores.

En posteriors anys, els valencians Paco López o Fede Ferrer serien els artistes que van confeccionar les seues obres principals, però no sense polèmica, ja que un monument estaria a punt de ser embargat per les denúncies que els va interposar Javier Capella pel monument especial del 95, qui al·ludia que no se li havia abonat la totalitat del que s'havia firmat en el contracte. Després de solucionar el problema, i amb el monument al sòl del districte, van poder continuar amb la festa sense majors incidents.

Amb el pas dels anys, els artistes germans Gómez Fonseca serien els que feren el monument adult amb gran encert, la qual cosa els portaria a construir les següents tres especials que havia promés el seu nou president, David Olivares. El primer any d'això, el 2013, aconseguirien desbancar contra tot pronòstic la resta, però els anys restants no aconseguirien quedar millor classificats. És per això que van decidir baixar fins unes esferes més còmodes i viure la festa amb tranquil·litat.

MAESTRÍA INDUSTRIAL

Per primera vegada en la història de la festa, un centre docent comptava amb la seua pròpia comissió de foguera. I és que l'antic Institut Politécnic Nacional d'Alacant, mitjançant el suport i l'ajuda de l'Associació de Mestres Industrials de la ciutat crearien aquesta entitat festiva que plantava els seus monuments i una barraca just a les seues portes, a l'avinguda del Catedràtic Soler, una zona de Bayer que estava sent urbanitzada i que serviria de llavor per a noves comissions.

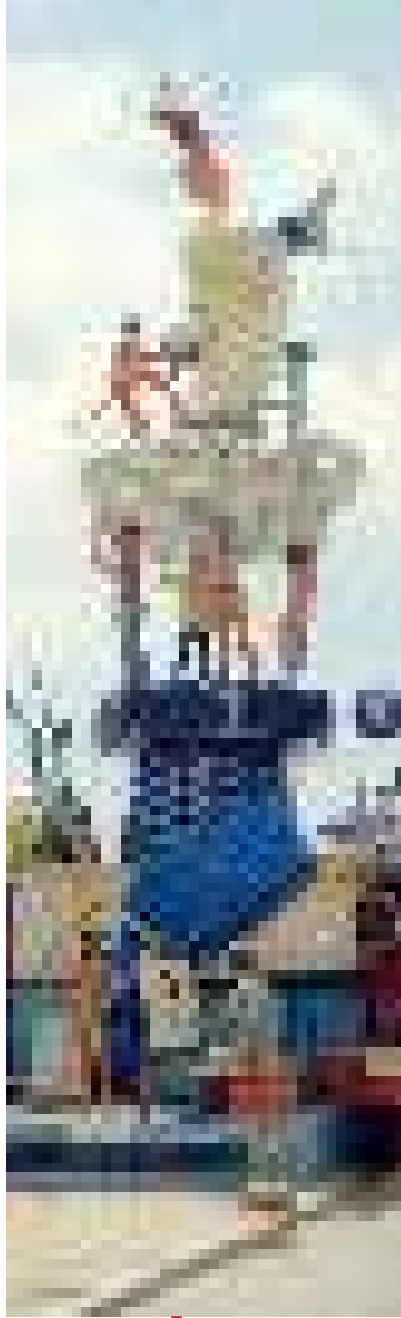
La festa del foc estava molt delimitada per a aquest districte, tenint com a únics veïns els comissionats de la Florida i el barri de José Antonio, cosa que els deixava bastant apartats quant a la resta d'entitats festives de la ciutat.

En el seu primer any, el president que exerciria el càrrec seria Justo Cebrián Esteve, qui juntament amb els cent socis pertanyents a la comissió, feien front a les despeses sense ajuda del poc veïnat. Plantarien un monument de l'artista Àngel Martín Jover, a qui pagarien una quantitat ínfima per a fer un gran monument que quasi els regalaria els comissionats, executat al gimnàs del centre docent i de grans proporcions, que concorreria en la segona categoria i que aconseguiria el triomf, donant més impuls a la continuïtat d'aquest projecte.

Un moment per al record seria quan, el 1978, la seua bellea, Maribel Álvarez fóra nomenada com la nova Bellea del Foc de la ciutat, cas aquest molt comentat ja que en tan poc de temps de camí havien aconseguit el que altres en cinquanta anys havien somiat i no arribaven a aconseguir.

Els monuments plantats fins a la seua desaparició, que es faria efectiva el 1981, serien construïts per Juan Capella, Fructuoso i els jóvens i incipients artistes Carlos Sampedro i Francisco Gisbert, els quals, amb un poc de sort, van donar més d'un guardó a la comissió.

Desapareixerien, com s'ha comentat més amunt, després de cinc anys de camí, no tornant a constituir-se mai més la comissió, encara que el seu districte actual pertanyeria a les de Barrio José Antonio i Mercado Babel, aquesta última creada el 1995.

1977 >

CIUDAD ELEGIDA

Coneguda durant quasi tots els anys de la seua història per Juan XXIII 1 Sector, el canvi de nom estaria produït també pel de lloc de plantà, ja que passarien de situar-se a esquena d'una de les edificacions del barri a fer-ho dins d'una superfície més oberta i pròxima a grans avingudes.

Seria la segona comissió que hi haguera al barri, on les classes mitjanes van fer la seua aparició dins dels blocs de la Ciudad Elegida, autèntiques parcel·les de luxe venudes anys abans com el "Balcó d'Alacant", per la qual cosa la festa no tardaria a aparèixer.

El seu primer monument "Fin del mundo" seria obra de José María Blasco, i el president de la comissió recauria en la figura d'Antonio Tercera Cortés. Costaria un total de 850.000 pessetes, sent el més car de la primera categoria, encara que no obtindria premi.

El seu pas pel món de la festa estaria marcat per la discreció, perquè poques vegades s'ha sentit molt el nom la foguera en el món de la festa.

Els seus monuments han figurat la majoria de les vegades en les categories inferiors, molts anys executats per López Sarabia, fins que en els anys 90, Juan Carlos Coronado, artista faller, li donaria més importància al seu treball i amb el transcurs dels anys obtindria diversos premis.

Renunciarien en aquesta etapa al seu nom, canviarien la ubicació i presentarien al món la foguera de Ciudad Elegida, encara que amb el pas dels anys patiria diverses crisis que farien que no plantaren durant anys.

En tornar a la festa, seria l'alacantí Juan Carlos Asensi qui els confeccionara el monument, molt escàs sempre en mitjans, la qual cosa augurava un final pròxim.

Aquest es produiria definitivament el 2006, quan el valencià Jordi Palanca fóra l'últim artista a confeccionar-los el monument.

Un fet memorable de la comissió seria tindre Bellea del Foc Infantil l'any 1991, l'elecció de la qual es feia pel sorteig de la "boleto", i la xiqueta Vanessa Contén Roca, l'agraciada, es convertiria en la primera representant infantil negra de la festa, tot un exemple d'integració que fins ara no s'ha repetit.

Amb el pas dels anys, sorgiria en aquesta mateixa zona una comissió, la de Via Parc, que agafaria part del districte però no seguiria amb la trajectòria de la comissió.

1994

2000

» JUAN XXIII 3ª FASE

L'última comissió de foguera a aparèixer dins del barri de Joan XXIII seria la corresponent a la tercera fase, però també per desgràcia desapareixeria la primera.

En el seu primer any de funcionament, el president seria Francisco Luis Amorós Torres, i la seua bellea, la senyoreta María José Serrano Palazón, plantant el monument fundacional l'artista Francisco Granja amb el lema "Aún estamos a tiempo" i que obtindria premi. A més, juntament amb aquesta entitat, també apareixeria adscrita a ells la barraca "Zoo-Loco".

A pesar de les dificultats per a prosseguir amb la festa en aquesta zona tan apartada de la ciutat, el segon any aconseguirien el primer premi de la tercera categoria, i en passar l'edició es plantejarien molt seriosament no prosseguir, perquè de les 728 vivendes que componen el districte, només hi col·laboren 220, fet que fa impossible assumir les despeses anuals fins i tot venent loteries.

Amb José Antonio Espadas Gómez com a president es van presentar l'any 1982, mentre l'artista Granja els continuava construint el monument que tindria premi durant quasi totes les edicions en què van concórrer, tenint la seua última incursió en el món festiu l'any 1984, sense que es produïren més indicis de continuar o de reflotar la comissió.

PLA DEL BON REPÓS

Va haver-hi una comissió amb el nom de Pla del Bon Repós, que exactament no es corresponia amb la creada el 1980, sinó amb la veïna Pla-Hospital.

La del Bon Repós veuria la llum l'any 1980, molt prop dels districtes de Pla-Metall i Sagrada Família, però patrocinada per les barraques "Canyaeta peixet" i "Mai estem d'acord" ja que ambdós, en trobar-se sense districte en el qual plantar per tindre les diferents comissions les seues barraques, es van dirigir a la llavors Gestora per solucionar el problema. El seu president de llavors els recomanaria fundar una foguera a l'entorn de l'avinguda del Pare Esplà, cap al final d'aquesta, a causa de l'espectacular creixement de la zona.

1981

Després de reunir-se els dirigents d'ambdós barraques, cada una hauria d'aportar un nombre de socis a la nova comissió, sent-ne el primer president Antonio Níguez.

Després dels primers mesos de titubejos, perquè cap barraquer volia pertànyer a la foguera, veuria la llum el monument encarregat a l'artista Armando López Sarabia "Evolució del món".

Viurien durant els 80 una tranquil·litat absoluta en allò referit als seus monuments, ja que molt pocs obtindrien premi. Van estar la major part del temps en les últimes categories, i cal destacar el de 1986, de Javier Capella, que obtindria premi.

Artistes com Vicente Giménez, Tomás Gosálvez, Ángel Martín o Santiago Vicent serien els artistes constructors.

Els anys 90 van vindre amb aires renovadors, i després de contractar Asensi i Paco Granja per a un exercici cadascun, vindria Paco Vázquez, encara que firmara la comissió, a parar la sequera de premis, que es farien més importants a partir de l'any 1995 quan apareguera Pachi, el qual estaria construint la foguera durant bastants anys amb molta sort en els premis. La nota més amarga la viurien el 1998, any en què l'arriscada rematada es desplomaria.

En el nou segle provarien nous artistes, com Joaquín Rubio o Paco Granja, el 2002, per a després succeir-los Carlos Simón o Toni Fornés, el qual els plantaria les últimes obres en la ubicació que fins al moment tenien, el carrer d'Enrique Madrid.

Després de la baixa participació del veïnat en les seues activitats i la falta de cartilles, decidirien, el 2007, traslladar-se fins a l'avinguda del periodista Rodolfo Salazar, un bulevard amb passeig central que els permetia molta més comoditat que la que fins llavors havien trobat.

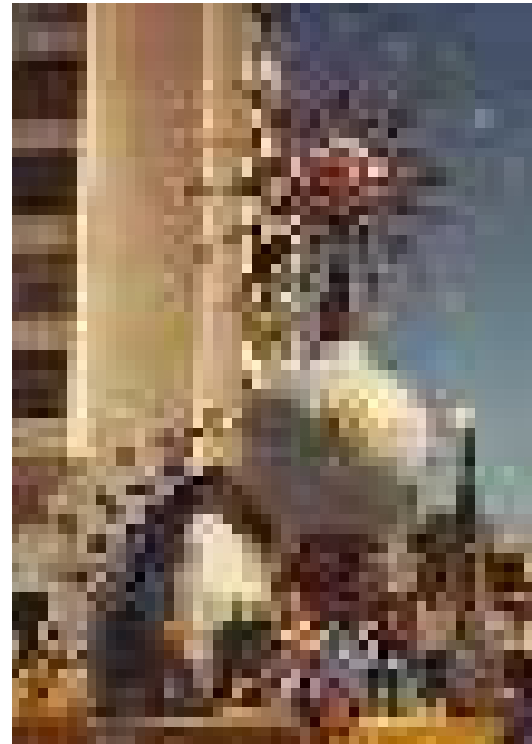
Per allí construirien els seus monuments els germans Gómez Fonseca i Xavier Herrero, fins que el 2011, mancats ja de comissionats i suports, van decidir dur a terme una revulsiva idea que a dia de hui mantenen. Mitjançant un concurs de fogueres innovadores i experimentals, de manera semblant a l'existent des de feia anys i que patrocinava la Diputació Provincial, de les obres presentades al certamen anual, la guanyadora es convertiria en foguera, de la mà de l'artista Paco Granja, qui s'ha encarregat des de llavors de la seua confecció, quasi sempre en la sisena categoria.

La història d'aquesta comissió no desapareixeria però sí que fusionaria amb la de la veïna La Goteta, perquè ambdues van decidir a la fi de 2012 ajuntar-se per a poder sobreviure.

Destaca la Bellea del Foc de 2002, Maite Pérez Marco, i les nombroses dames adultes i infantils que han obtingut al llarg de més de 30 anys en el món de la festa.

També, la sèrie de llibrets editats amb gran contingut monogràfic els han suposat no pocs premis en els concursos de la Generalitat i la Federació de Fogueres. En destaquen dos, un dedicat a la part desapareguda de la ciutat i un altre sobre els ninots de carrer, una part de la festa que, des de la seua recuperació, el 1997, han recolzat i han fomentat.

1991 >

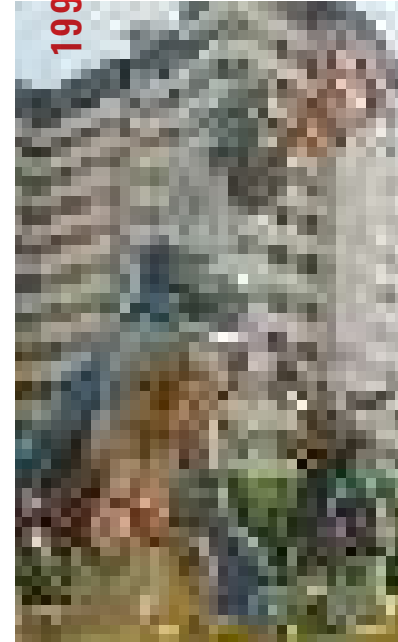

2002

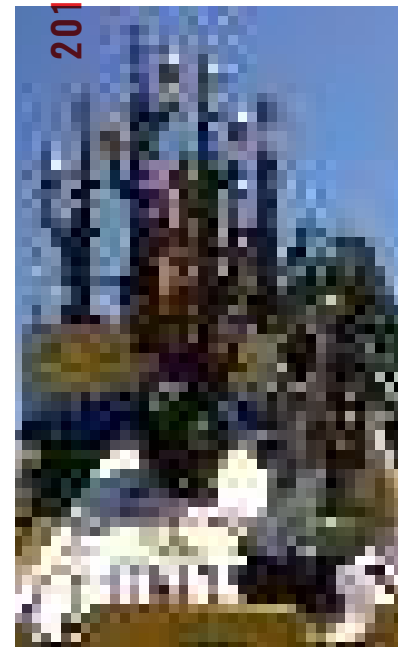

POLÍGONO DE BABEL- BERNARDO PÉREZ SALES

1999

2013

A mitjan anys 70 seria presentat el projecte de construcció de les coses pertanyents al grup de Bernardo Pérez Sales, conformades per blocs de vivendes que ocuparien la quasi totalitat d'una extensa avinguda. A més, centres escolars, religiosos i locals comercials donarien vida a una zona en plena expansió a la zona sud del barri de la Florida.

Poc anys després, quasi al mateix temps que la pròxima comissió de Maestría Industrial deixava la festa definitivament, sorgiria el grup de festers que van crear la foguera del Polígono de Babel-Bernardo Pérez Sales.

Des de l'inici, la col·laboració veïnal va ser essencial per a poder plantar monuments de qualitat, arribant fins i tot a les 400 cartilles que els van possibilitar plantar en primera categoria.

El primer president va ser Salvador Sancho qui, barraquer de Festa i Bacores decidiria fer el bot en aquesta nova incursió en el món de la festa. També ha ocupat el càrrec durant molts anys Miguel Ramos, indumentarista de la festa que tantes vegades ha vestits belleses del foc i dames, tant adultes com infantils.

Els monuments plantats a l'avinguda de Lorenzo Carbonell sempre han sigut d'una qualitat bastant bona, i a l'inici en fou el responsable l'artista José Muñoz Fructuoso, qui en categories inferiors mostraria el millor del seu art en la comissió, molt involucrada amb el seu monument, el qual ascendiria de categoria en els anys 90 fins a arribar a la primera amb magnífics resultats.

Després del comiat de l'artista, seria el major dels germans Gómez Fonseca qui prenguera el testimoni, oferint grans obres d'art que serien premiades totes elles en la categoria segona, uns nivells que mantindrien durant molts anys, donant l'oportunitat a l'artista Pachi per a fer el mateix.

El nou segle vindria carregat de modèstia, ja que en cedir part del seu districte a unes quantes fogueres pròximes de nova creació, les estretors començarien a fer acte de presència, encara que no renunciarien a mantindre viva la flama.

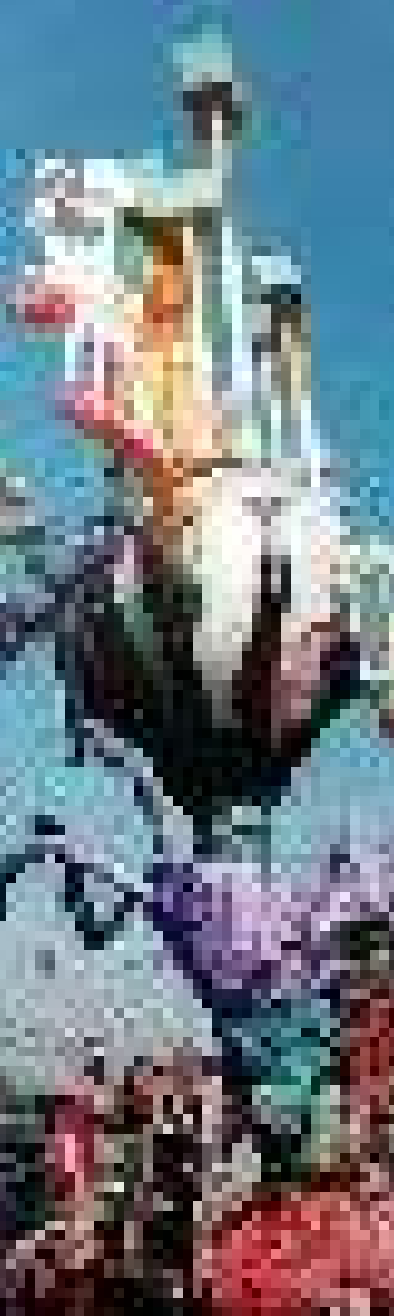
Molt recordat seria el racó instal·lat a esquenes de l'institut Figueras Pacheco; un gran solar donava cabuda a unes 1.000 persones que cada nit s'ajuntaven per a gaudir de molt bones orquestres. Però la modernització de la zona canviaria d'emplaçament la festa, ocupant part de l'avinguda on planten monument però decreixent al mateix temps el nombre de taules instal·lades.

Aquests nous temps han vingut carregats d'estretors, i els seus monuments així ho reflecteixen, perquè la baixada de categories es faria efectiva alhora que la població del districte començara a envellir i a deixar de col·laborar.

No obstant això, la comissió és una autèntic planter de belleses, perquè han sigut moltes les dames adultes i infantils que han ostentat el càrrec de foc, a més de posseir una Bellea del Foc adulta, càrrec que el 1987 ostentaria Aránzazu Espinosa, i una altra infantil el passat any, gràcies a la xiqueta Andrea del Caño.

Les activitats anuals són incessants, i el planter de xiquets que ara mateix tenen assegura la continuïtat de la comissió.

1995 >

BOLA DE ORO

L'any 1980, diversos membres de la comissió de Carolinas Altas van tindre serioses diferències sobre diferents aspectes amb la seua foguera, per la qual cosa van decidir segregarse'n. Fruit d'aquesta separació, ambdues parts van acordar partir el districte en dues parts, arribant a l'acord que una foguera es quedaria amb la història i l'altra amb el lloc de plantà. Així, naixeria l'antiga comissió de Carolinas Altas-Norte, plantant a la plaça del Sol i Carolinas Altas-Sur, que mouria la festa fins al pròxim carrer del Pinós, conservant-ne aquesta última, per tant, la història.

ALBUFERETA

La zona de platges de l'Albufereta seria la primera a tindre una comissió de foguera, plantant per primera vegada monument l'any 1981.

El seu primer president seria José Perea, i el nombre de comissionats seria de 18 persones, comptant també amb comissió infantil. Plantarien el seu primer monument adult a la vora de la platja del mateix nom, confeccionat per Juan Capella, i que portava per lema "Los problemas de la Albufereta", aconseguint el tercer premi de la tercera categoria.

Aquest primer any es caracteritzaria per les ganes i l'ímpetu de portar la festa a aquest racó de la ciutat, organitzant durant els dies de fogueres el I Parador Foguerer, alternativa a la barraca, recinte de portes obertes que obria des de les 10 de la nit fins a les 7 del matí, en el qual només es cobrava la consumició, ja que les actuacions eren completament gratuïtes. Van actuar en el recinte Mediterráneo, Orquesta Casino, Amaranto i Luis José, entre d'altres, romanent obert fins passades les fogueres.

Programacions culturals durant tot l'any, com la subhasta de reconeguts pintors alacantins per a recaptar fons seria una altra de les activitats, encara que no quallaria el projecte dins de la zona on estava enclavada, destacant que en quatre mesos de creació el veïnat els donaria l'esquena.

Després d'aquest primer any de desil·lusió i accidents diversos (com les pluges succeïdes els dies de fogueres, que destrossarien en part el seu monument, ja que es plantava quasi al mar), provarien sort durant l'exercici de 1982, obtenint també premi el monument d'Antonio Asensi en la categoria Tercera B, encara que desistiren ja en el seu interès i la comissió es dissoldria, no tornant a formar-se cap comissió fins hui en el districte.

Amb l'arribada al món de la festa d'aquests nous festers, la confusió entre els veïns es feia patent, ja que a l'hora de col·laborar amb les típiques cartilles no sabien exactament a quina foguera ajudaven, per la qual cosa van decidir canviar el nom a Carolinas Altas-Bola de Oro, en honor a una merceria que estava ubicada a la plaça i que pertanyia a Leandro Galán, persona que va ajudar José María Py a fundar la festa.

L'any 1983 es duria a terme una remodelació total de la plaça, prenent les dimensions i limitacions actuals, moment que els comissionats dos anys més tard van aprofitar per a canviar la seua denominació a l'actual i fundar la comissió infantil, perquè fins al moment no tenien xiquets.

Els primers anys en què van plantar monument ho van fer en categories més o menys intermèdies, sobretot en la tercera, i després de la contractació de Javier Capella com a artista constructor a principi dels noranta van començar una etapa molt bonica que els va donar grans satisfaccions quant a premis.

Pedro Soriano recalcaria ací en els anys 94 i 95 amb molt bons resultats, però el revulsiu vindria de la mà de Javier Gómez Morollón, qui va confeccionar una sèrie de monuments encara hui en dia recordats, deixant per desgràcia un d'ells sense plantar a temps.

Després de transitar amb una certa tranquil·litat en diferents categories que van de la quarta a la segona, el 2005, decidirien pujar a primera el seu monument principal, i l'infantil a especial.

En aquesta primera incursió, aconseguirien el ninot adult i infantil indultats, primer premi per l'obra d'Alejandro Santaaulalia i una molt bona posició la infantil.

Molt bon sabor de boca els deixaria l'experiència, tant que provarien sort el 2006, aconseguint quasi els mateixos triomfs, encara que tot això els comportaria una sèrie de deutes que van intentar esmenar baixant de categoria els monuments, l'any següent en tercera, però que els continuarien llastant durant diversos anys més i els obligarien a baixar fins a l'última categoria, uns límits on mai havien estat i que ara habiten des de fa molts anys davant de la falta de comissionats i la poca ajuda dels veïns, ja que com sol ocórrer en tots els barris obrers, es troben habitats per gent d'edat avançada o immigrants que no comprenen la festa.

Pocs i humils, com bé s'ha dit, però amb moltes ganes de festa, una festa que ompli els dies de fogueres amb el muntatge del seu racó a la plaça del Sol, il·luminant els seus voltants i confiant a aconseguir els èxits passats.

PLA-METAL

La foguera de Pla-Metal té l'inici el 1973, quan es crearia la comissió de Cooperativa del Metal-Inmaculada del Pla, en un barri d'edificis que ocupaven els antics treballadors del metall, encara que desapareixeria el 1979. Quan l'any 1981 va sorgir la comissió a què fem referència, no van refundar la primigenia, sinó que en van fer una nova sense res a veure amb l'anterior, per la qual cosa la seua història es regeix a partir d'aquest any.

Sense comptar amb un racó propi per a poder reunir-se i tindre fora de perill les seues pertinences fins ben entrat el nou segle, aquesta comissió s'ha caracteritzat des de sempre pels seus playbacks en el certamen artístic o les seues obres de teatre, aconseguint en aquesta categoria el primer premi en la modalitat de castellà dins del primer certamen.

L'any 1982 plantarien ja la seua primera foguera important de la mà de Javier Mayor León, la qual concursaria en primera categoria A i obtindria el primer premi, un esperó que els portaria a enfrontar-se a la seua primera d'especial l'any següent, de la mà del mateix artista i aconseguint un meritori segon premi.

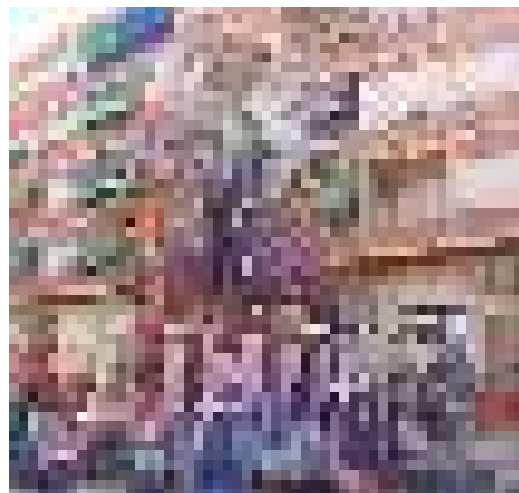
Comptarien amb més de 300 cartilles en el seu inici, i van involucrar el barri que no estava molt receptiu mitjançant la invitació de begudes en la seua barra durant els dies de fogueres per a acostar-los novament a la festa i aconseguir més col·laboració.

A més, aquesta comissió tindria diverses dames del foc adultes i infantils, destacant María del Mar Martínez, el 1997, que resultaria triada com a Bellea del Foc.

Els anys van transcórrer amb gran vocació i preocupació en el seu monument, plantant en categories elevades amb artistes com Paco Granja, Jesús Grao quan començava a dedicar-se al món de la construcció de fogueres i Javier Capella. Els dos últims plantarien durant més de cinc anys els últims monuments de la comissió en categoria especial, no obtenint grans resultats quant a premis, per la qual cosa el 2005, després de sanejar els comptes, es decidiria concórrer en l'última categoria per a poder fer un bot qualitatiu posteriorment, plantant aquest any una rèplica del seu primer monument que portava per lema "La gran borratxera".

Després d'això, el valencià Vicente Martínez, Jesús Grao o Santiago Leal s'encarregarien de construir monuments en categories mitges o baixes, depenent dels que els permetia l'economia de l'exercici en qüestió.

Els últims anys han estat plantant fogueres en categories inferiors amb artistes com els Germans Gómez Fonseca, obtenint varietat de resultats, afligits també per la poca col·laboració dels veïns d'un barri sensiblement envellit però que conserva l'esperit lluitador dels seus inicis.

2006

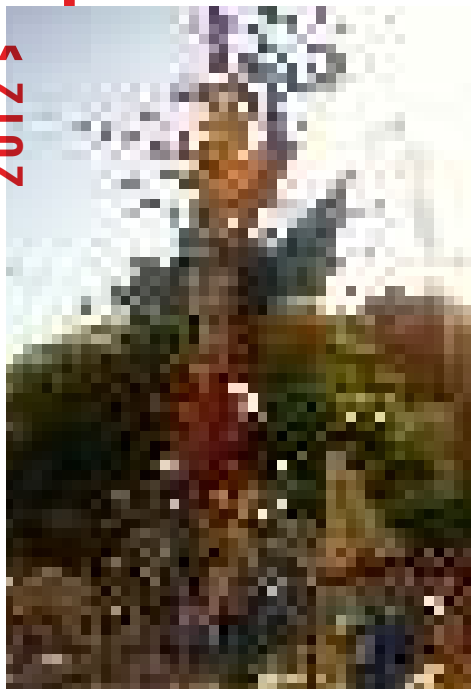
1994 >

1995 >

2012 >

CAMPOAMOR NORTE-PLAZA DE AMÉRICA

Un nou grup d'edificis alçat a la zona de Carolines Altes i l'Altell donaria lloc a la construcció d'un nou barri, en el qual, quan van arribar des d'altres barris pròxims els nous habitants que havien adquirit vivenda, van decidir fundar una nova comissió de foguera el 1982.

Onze hòmens van ser els pioners de Campoamor Norte, el primer nom que va tindre aquesta associació, que plantaria monument en un descampat (ja que no estava la plaça i la delimitació de parcel·les era encara irregular) obra de l'artista Armando López Sarabia davall el lema "La menjà". El seu president fundador seria Manuel Mollá, el qual va estar en el càrrec durant els tres primers anys.

Més avant, a mesura que el barri va anar guanyant més veïns i es van construir més edificis, el nombre de comissionats creixeria gradualment, la qual cosa faria que pogueren concórrer en categories un poc més elevades, però sempre a mitat de la taula.

Pels seus carrers han passat els artistes Pachi (durant dues etapes), Alberto Rajadell i Francisco Javier Capella, alacantí que els donaria molta notorietat, ja que amb els seus xicotets monuments aconseguirien una sèrie de premis que fins llavors no havien aconseguit.

El 1998, el comissionat Jorge García, que ja s'havia atrevit anteriorment a confeccionar la infantil, faria el mateix amb el monument adult, enclavat en la cinquena categoria aconseguiria quedar en molt bona posició, repetint experiència posteriorment.

El 2001 van fer un bot qualitatiu enorme, ja que van plantar en segona categoria. Per a això, la contractació de Carlos Simón suposava un repte, ja que amb anterioritat havia passat per Sagrada Família sense major èxit. Ací, amb una perfecta execució i acabat arribaria a quedar-se entre les primeres posicions, la qual cosa li serviria per a construir els monuments d'anys posteriors.

El descens de comissionats situaria aquests festers de nou entre les categories intermèdies, encara que això no els impediria plantar el seu infantil en especial l'any 2013 gràcies a uns patrocinis.

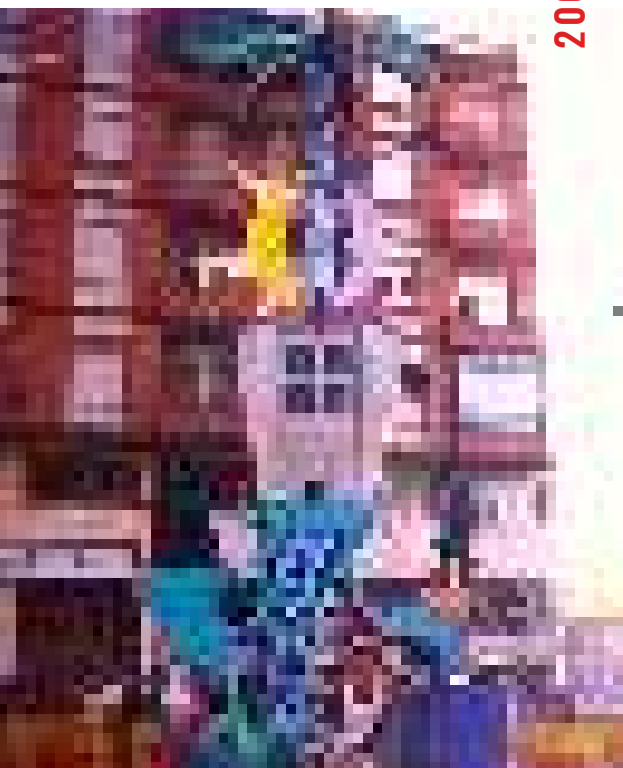
Durant aquests anys, i fruit de diferents confusions, afegirien al seu nom el complement de Plaza de América, quan aquesta va estar construïda, per a diferenciar-la de la comissió veïna de Campoamor.

En l'actualitat són molt pocs els festers que encara lluiten per tirar endavant la festa, encara que això no els acovardeix, ja que en anteriors ocasions n'han sigut molts menys i han aconseguit traure endavant els exercicis.

SAN BLAS BAJO

1998

2003

1994 ▽

La mala sort és una de les característiques d'aquesta comissió i del barri, el seu principal i més conegut edifici, La Colmena, romandria amb les obres parades durant molt de temps.

La zona de Sant Blai de Baix està molt delimitada dins del mapa, ja que les pròximes vies del tren van frenar-ne l'expansió, a més del que hem exposat, la qual cosa provocaria una tardana incorporació de famílies al districte.

Però com que tot arriba, el 1982 i amb el barri quasi a mitges, naixia la comissió de la foguera presidida per José López Martínez i el seu primer monument va ser obra de José Abad amb el lema "Benvinguts".

Des del començament, els veïns es van involucrar al màxim, i això es veia reflectit per l'enllumenat del barri quasi en la seua totalitat, i en l'augment del pressupost per als seus monuments, que en els primers anys van estar confeccionats per l'artista anteriorment assenyalat, fins que el 1986 hi arribaria Pedro Espadero amb la seua primera foguera adulta en tercera categoria, encara que no firmada per ell, la qual obtindria el primer premi de la tercera categoria.

Els millors anys vindrien en els 90, quan amb Juan Capella van córrer fins i tot en la segona categoria, i posteriorment el seu fill seria l'encarregat de fer el mateix aconseguint grans èxits en forma de premis.

La primera gran crisi es produiria a partir de 1997, quan ja la col·laboració veïnal va començar a decreïxer, i per tant, la categoria dels seus monuments, que des de llavors han estat en les categories més inferiors.

Pel carrer Bono Guarnier plantarien els artistes José Ramón Espuig, un jove Joaquín Rubio o diversos valencians que durien a terme els monuments més modestos que recorden en el barri, fins que, el 2006, es donava per finalitzada l'activitat en la foguera, a causa del cansament del barri i la desconfiança mostrada cap a la comissió per la seua banda.

Va haver-hi diversos intents posteriors de reflotar-la, però els deutes adquirits en anteriors anys feien inviable el projecte.

Finalment, la seua història desapareixeria, encara que altres van intentar agafar el districte sense molt èxit per a crear una nova comissió, desapareguda poc després, i des de l'any passat un altre grup de festers ha fet el mateix amb l'esperança que aquesta oportunitat siga la definitiva.

» EXPLANADA

L'any 1982 veuria la llum al final de l'Esplanada una comissió nova que prendria el seu nom, encara que amb el cognom d'Antigua Orán, ja que en els anys 30 del passat segle allí plantaria durant pocs anys un districte amb tan singular nom.

Més avant, la denominació passaria a ser la d'Esplanada-Puerto-Postiguat, cognoms que ens enquadren perfectament un districte entre cometes, ja que una de les característiques principals de la comissió, igual que les més pròximes, és que no té un veïnat que aporte i recolze la celebració. Un dels últims canvis ha sigut deixar com a nom oficial de la comissió el referit a tan entranable passeig.

Però en allò referit a la seua història, des del seu naixement s'ha caracteritzat aquesta comissió per la humilitat, la tenacitat i el treball dur per figurar entre les millors fogueres de la ciutat.

De la mà d'Antonio Carratalá, el seu primer president, s'unirien al denominat "Grup Fester", que la conformaven, a més d'aquesta comissió, les de Plaza de Gabriel Miró i Rambla de Méndez Núñez, un suport comú que els portaria a plantar el 1984 la seua primera i única especial fins al moment, un monument confeccionat per la comissió mateixa que no arribaria a plantar-se a temps, i quedaria desqualificada dels premis.

1997

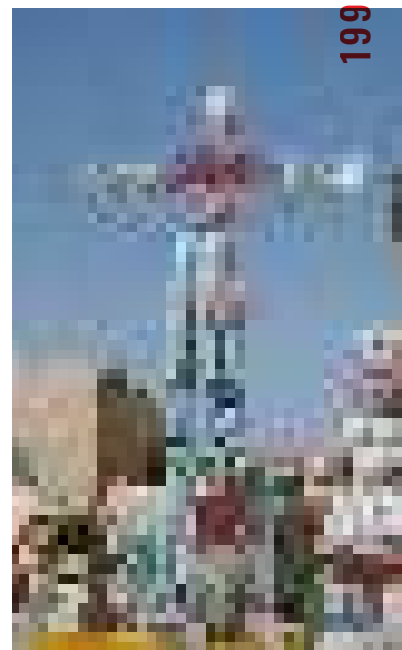
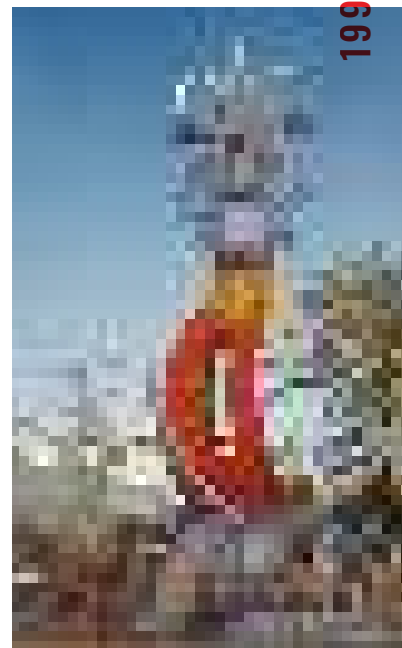
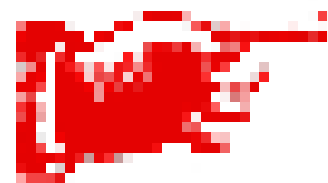
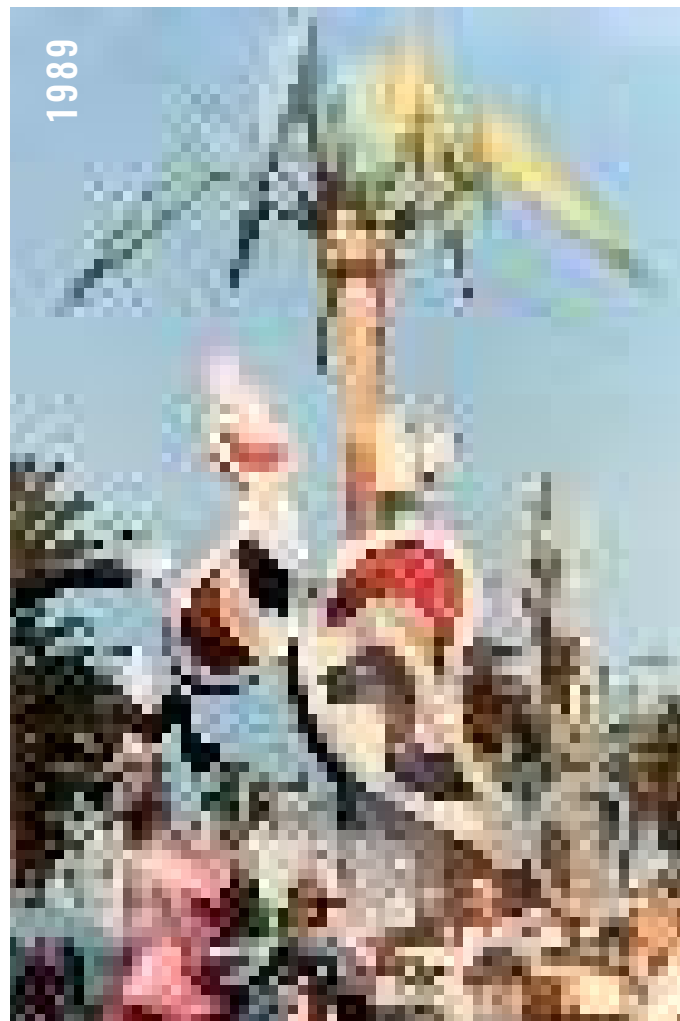
1984

Després d'aquest intent no reeixit de plantar la que pretenia ser la seua millor foguera, els comptes de la comissió se'n ressenten, baixen molt en pressupost els successius anys, el seu president abandona el càrrec i es dissol el grup fester esmentat més amunt.

És el moment de les dones, ja que són elles les que se situen al capdavant de la comissió, una renovada foguera composta únicament per dones que amb tenacitat i esforç aconseguixen alçar un més que digne monument any rere any, de la mà de l'artista Fructuoso i alguns més, fins que el 1990 una nova crisi remou l'interior d'aquesta entitat i, després d'algun any en blanc, les barraques del districte s'ajunten per a poder aportar solució, fins que el fill del primer fundador de la comissió es posa al capdavant amb poca experiència, menys diners però molta il·lusió, i es converteix en la primera "Foguera jove" de la festa, expressió que vindria donada per la joventut dels seus integrants i la innovació de les seues idees i monuments.

Així, obririen una barraca popular per a tots els públics, i la contractació dels artistes Paco Granja, pare i fill, donaria llum a una sèrie de fogueres satíriques, crítiques i molt fresques.

En el nou segle la humilitat i el treball dur serien exponents a tindre en compte, però tot aquest treball es veuria recompensat amb el pas del temps, ja que des de 2009 la qualitat dels seus llibrets editats seria molt notable, sent premiats en els diferents concursos existents, a més de pujar la categoria dels seus monuments, que se situarien en les categories més elevades, com la primera, amb els artistes valencians Mario Gual, Xavi Herrero o David Sánchez Llongo.

FLORIDA-SUR

Molts dels veïns del xicotet districte denominat Florida Sud, un poc apartat de la festa, van sentir la necessitat de veure l'alegria i el colorit pels seus carrers, ja que cada juny s'entristien en no tindre ni cercaviles ni il·luminació. És per això que es van ajuntar per a formar una nova foguera, i van buscar Salvador Pérez Berenguer, el qual havia estat durant més de 25 anys en la veïna comissió de La Florida per a capitanejar el projecte, en el qual formarien part només 11 foguerers, entre ells una sola dona, Lola Ten, molt activa dins de la comissió.

Amb carestia i humilitat van plantar el seu primer monument el 1983 de la mà de Mauricio Gómez, titulat "Lucha por el poder", i en posteriors anys seria el gran Francisco Granja Velázquez qui agafaria el relleu en les labors.

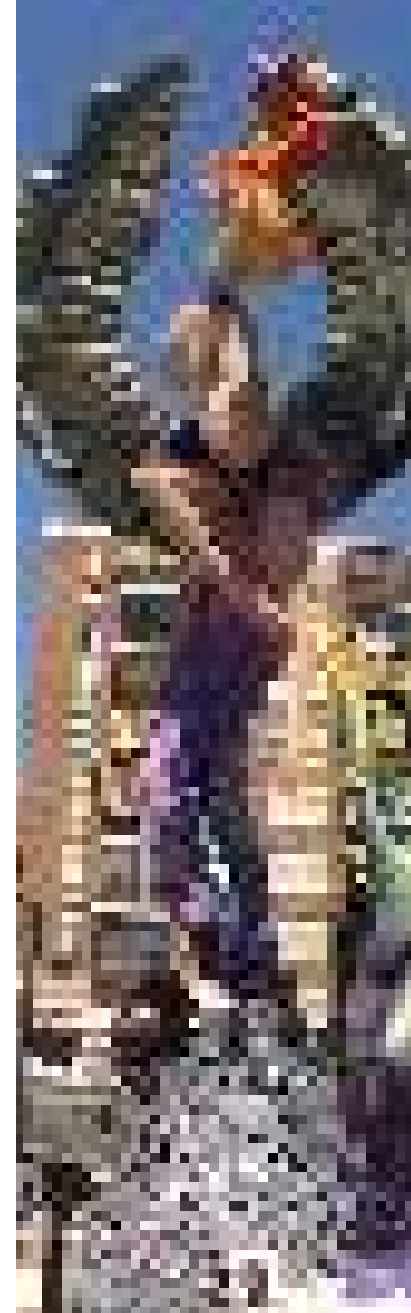
Aquesta eminent comissió, tradicional a l'hora d'obtindre cartilles tocant totes les portes de les poques urbanitzacions i cases que componen el seu districte, va veure com anaven augmentant en nombre, la qual cosa es va traduir en una millora dels seus monuments, que en els anys 90 firmaria Juan Capella en la tercera categoria i posteriorment Asensi i Jesús Grao, en segona.

Amb aquest últim artista comptarien durant molts anys, i les obres presentades al barri captarien gran atenció per la seua modernitat.

Més tard, arribarien els germans Gómez Fonseca amb qui aconseguirien la primera categoria, encara que en ella van romandre només un any. Després, Carlos Simón Rondón faria el mateix fins a l'arribada de Pedro Abad i Federico Molinero.

Aquest últim ha sigut un dels millors artistes que han passat per la comissió i fins i tot n'ha sigut el president. Els seus monuments han estat enclavats en segona categoria, i en ells el caràcter crític i social ha sigut la tònica habitual: ha plasmat amb perfecció homenatges als refugiats, crítiques a la violència de gènere o llibertat d'expressió en tots els àmbits.

La comissió infantil es formaria més tard, pel fet que els xiquets del barri volien monument propi a pesar de les reticències dels adults. Sempre han estat en categories elevades, com la segona i la primera amb molt bons resultats, tants que pel seu 25 aniversari van decidir plantar en categoria especial amb l'artista Alejandro Cano, per a la qual cosa van crear una plataforma de donatius en què el món de la festa i el barri s'involucrarien de ple.

2017 >

POLÍGONO DE SAN BLAS

Francisco García Oriola seria l'encarregat de dirigir la nova comissió del Polígono de San Blas, una nova associació festera que s'ubicava en la llavors part més allunyada del barri i el veïnat de la qual estava compost per urbanitzacions plenes de jardins, plantant el seu monument en un gran descampat central per a major comoditat.

L'any en què van començar a plantar monument seria el 1983, i l'artista Francisco Granja seria l'encarregat de confeccionar l'obra "La mujer", que estava enclavada en la segona categoria, per la qual cosa podria dir-se que el començament va ser amb molta força i molt suport.

Així seguirien fins que l'any 1986 van decidir fer el bot i van contractar l'artista Pedro Soriano per a fer el monument més important fins llavors en primera categoria, el qual, obtindria el primer premi.

Van continuar confiant en l'artista durant uns anys més, intercalats amb Paco Granja en categories també elevades.

Al començament dels anys 90 tindrien una forta crisi que els faria baixar en pretensions durant alguns anys, desapareixent

Són molt conegudes les seues socials, i al llarg de l'any fan activitats per a recaptar fons en pro d'associacions benèfiques.

També cuiden molt la dona festera, i les seues representants sempre són presentades al barri en un acte que duen a terme a l'avinguda principal del districte, moltes vegades espectacular i que sempre inaugurava el calendari en aquest aspecte.

Dues han sigut les belles del foc que aquesta comissió ha tingut, la primera el 1992 amb Alicia Crevillén, molt estimada dins del món fester, i el 2009, amb Miriam Toré, l'única dona militar que ha ostentat aquest càrrec. També tenen a favor seu diverses dames d'honor.

En els últims anys han treballat molt la part cultural, i els seus llibrets reflecteixen bé l'entusiasme per plasmar una sèrie de monogràfics que tracten des de personatges il·lustres alacantins fins a problemes socials.

durant l'exercici de 1992. Però aquest parèntesi es presentaria momentani, ja que per al 1993 es constituïria una nova comissió que recaptaria, a més, bastants diners per a celebrar amb tots els luxes el desé aniversari.

Paco Juan seria l'artista constructor de la seua foguera en especial, la primera, comptant amb un pressupost de 6 milions de pessetes, el més car de l'edició.

Aconseguiria situar-se com la millor foguera d'Alacant, per la qual cosa durant diversos anys més es van involucrar a aportar la major part del pressupost en els seus monuments.

Els anys 1994 i 1995 recorrerien en aquestes latituds, però en ambdós els monuments de Pedro Soriano es desplomarien i deixarien les il·lusions dels comissionats i del barri per terra, ja que eren clars favorits per a quedar en les primeres posicions.

Davant de la fatalitat, baixarien de categoria el monument adult, encara que l'infantil seguiria en la primera, on moltes vegades ha concorregut. L'artista José Muñoz Fructuoso seria qui recalara ací després del seu pas per La Goteta, i en tres anys deixaria el llistó bastant alt gràcies als premis obtinguts.

Després d'ell vindrien els germans Gómez Fonseca, els quals compatibilitzaven les tasques en categoria especial i altres de menor import.

De nou, el 2001, decidirien tornar a intentar llançar-se a la piscina, i de la mà de l'artista José García Escribá van començar la seua carrera que arriba a hui en dia.

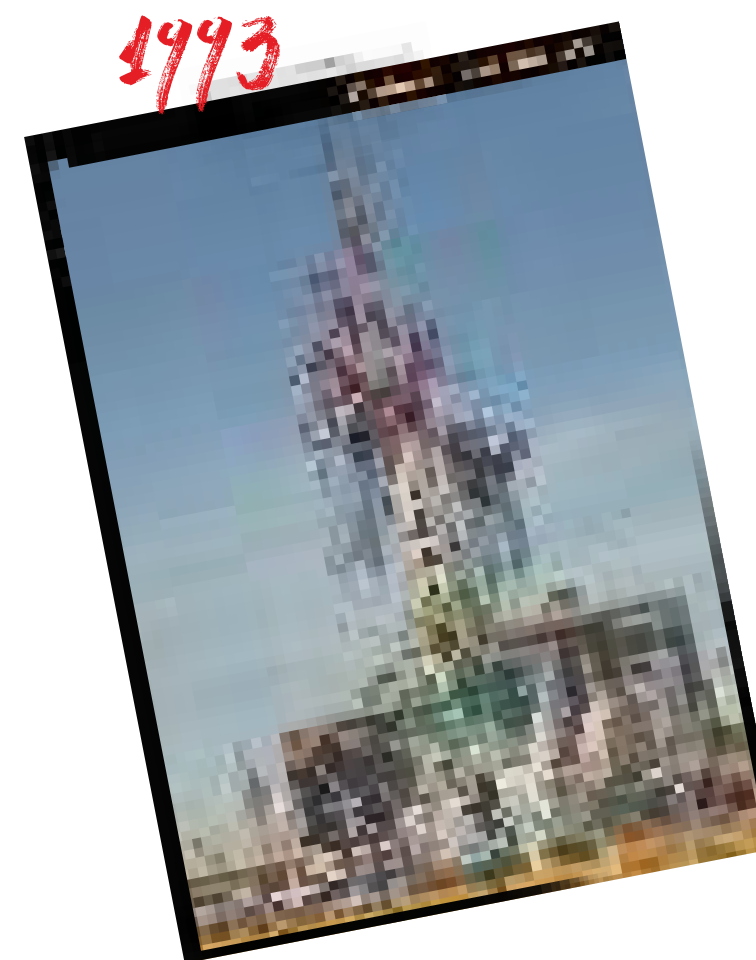
Hauria de passar Pedro Abad, amb un segon premi, fins a poder aconseguir el primer, deu anys després i en commemoració del seu vinté aniversari. L'artista Paco Vázquez per fi aconseguia el triomf, encara que amb posterioritat canviaria de demarcació, començant una molt fructífera etapa amb Jesús Grao, qui els construïria el monument durant bastants anys.

Després de provar amb artistes alacantins com Carlos Simón Rondón, que s'estrenava en la categoria, José Lafarga, amb diverses propostes (una d'elles consistia a fer-los una foguera complementària a la veïna especial de San Blas Alto) recalarien amb Fran Esplá i Fran Sierra, l'actual, que tantes alegries els està reportant.

Però aquesta comissió no és només especial pels seus monuments, sinó per les seues activitats, moltes i molt variades.

Com el concurs de maquetes de fogueres infantils, que durant més de 15 anys ha estat ininterrompudament amb la fi única de buscar nous valors, com així ha sigut, la seua Fira d'Abril, la més gran i multitudinària de la ciutat o les seues fantàstiques nits de racó, on posen més de 120 taules i atraccions de fira.

Concurseu també en l'edició anual de carrers adornats, ninots de carrer, diferents concursos artístics i esportius i, com no podia ser d'una altra manera, tenen l'immens honor que, després de dos anys de camí, la seua bellea, Marisa Negrete fora triada com la nova màxima representant de la festa de 1985, un càrrec aquest que mai més han pogut tornar a tindre.

2018

SAN NICOLÁS DE BARI- BENISAUDET

La fundació de la comissió de San Nicolás de Bari-Benisaudet es produiria l'any 1983, dins d'un xicotet veïnat de cases de poques plantes i unes quantes torres, delimitat pels de Mare de Déu del Remei i Nou Alacant, sent una xicoteta illa que en aquell moment no estava limitada per parcel·les, i que disposava d'amplis descampats que hui en dia s'omplin d'edificis.

Dins dels escassos recursos de què disposaven, el seu camí en el món de la festa vindria donat per una sèrie de monuments de poca prestància, els artistes dels quals en la primera etapa van ser Vicente Giménez o Arsenio Carrasco, entre d'altres.

La major popularitat l'aconseguirien en els anys 90, quan l'artista Francisco García Parra es va encarregar de les labors de construcció de les seues fogueres que, encara en categories inferiors, aconseguirien molt bons guardons.

Acabada aquesta etapa, contactarien amb l'artista de Saragossa José María Gago, el qual dissenyaria els seus monuments durant bastants anys, arribant a concursar fins i tot en la categoria tercera, amb una sèrie de premis un tant irregular però prolífica.

Els primers anys del nou segle han sigut per a ells un poc irregulars, ja que el nombre de comissionats creixia i decreixia per temporades, la qual cosa explica que passaren de sisena categoria a tercera i viceversa. Un exemple n'és el seu monument del 25 aniversari, pel qual van pagar una gran quantitat de diners que no es corresponia després amb allò plantat, ja que aquest anava caient a trossos a mesura que passaven els dies.

2014

Un any negre per a la comissió, en el qual passarien penúries diverses va ser el 2009, quan una persona de la comissió es va apropiat de diners de l'entitat, deixant els comptes a zero per a seguir l'exercici, per la qual cosa van haver de plantar en l'última categoria un monument contractat a última hora.

Passades ja les festes, es van recompondre i van continuar amb l'activitat, escalant categories i contractant artistes de la talla d'Asensi, els germans Gómez Fonseca o Pedro Abad, van tornar a recobrar prestigi.

En l'actualitat, viuen un moment dolç i còmode, l'aportació per part dels veïns no és la desitjada, encara que la població del districte s'haja vist quasi duplicada.

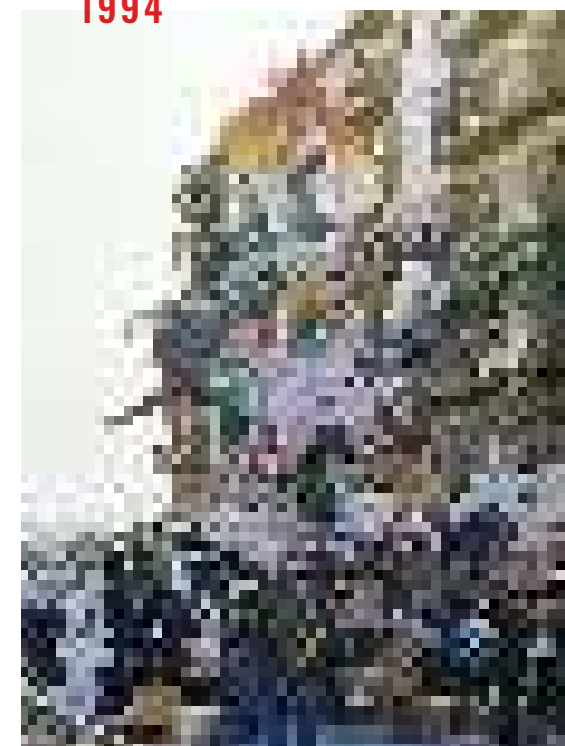
De tota manera, el grup fester no es rendeix i organitza activitats durant l'any completament gratuïtes i obertes al veïnat, col·laboren o no, perquè aquesta és la seua essència.

Han editat durant diversos anys llibrets de gran valor literari que han obtingut molt bons resultats, de la mateixa manera que la seua tasca per mostrar en ells la història del barri i de la foguera és del tot encomiable, per la qual cosa els seus més de 35 anys d'existència són només el començament.

2000

1994

PRINCESA MERCEDES

Fa ja més de 35 anys que la comissió de Princesa Mercedes iniciara el seu camí fester, prenent com a nom de referència les promocions de vivendes que s'estaven construint, igual que el carrer principal del barri, un veïnat aquest de reduïdes dimensions i bastant limitat, ja que confronta amb Francisco Albert i la zona de les antigues vies del tren.

Un grup de festers d'altres comissions i els veïns mateixos que van poblar de seguida les seues cases van sentir la necessitat de tindre una comissió pròpia, per la qual cosa van elevar un escrit al llavors president de l'antiga Gestora, Raúl Baeza, el qual donaria el vistiplau en assemblea perquè començaren el seu exercici.

El seu primer monument el faria el hui pirotècnic Pedro Luis Sirvent, el qual llavors construïa fogueres de xicotetes dimensions, i més avant artistes de la talla d'Asensi o Julio Esplá s'encarregarien de la realització dels monuments durant els anys 80 i 90, fogueres que algun any canviarien el seu emplaçament habitual.

Va haver-hi dues barraques en el districte, l'última desapareguda deu anys arrere, deixant una xicoteta illa festera molt concentrada en el veïnat que poc o gens s'involucra en cadascun dels actes o en la col·laboració mitjançant cartilles, un ingrés aquest que els suposa l'1% dels seus ingressos anuals.

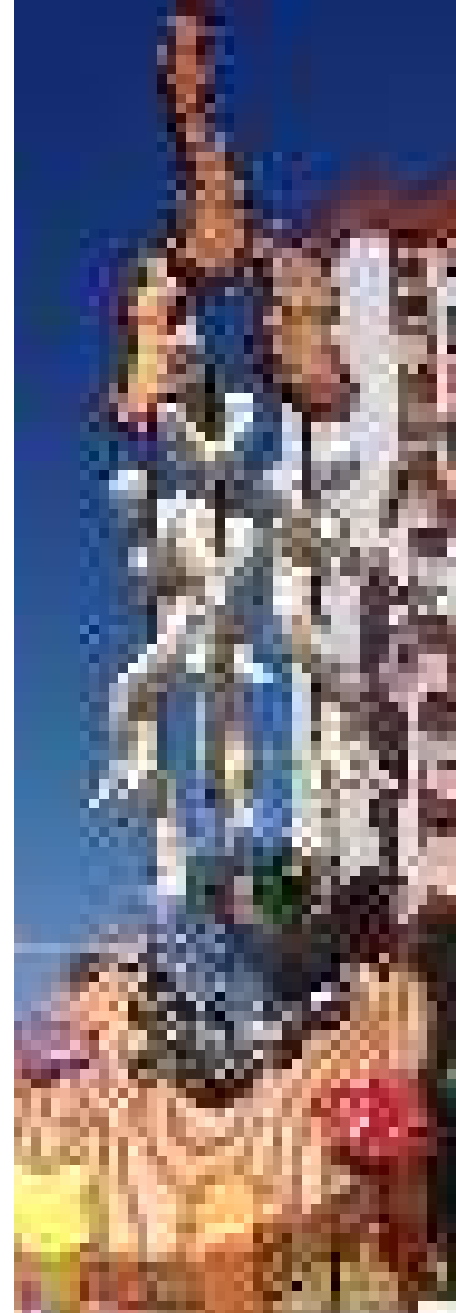
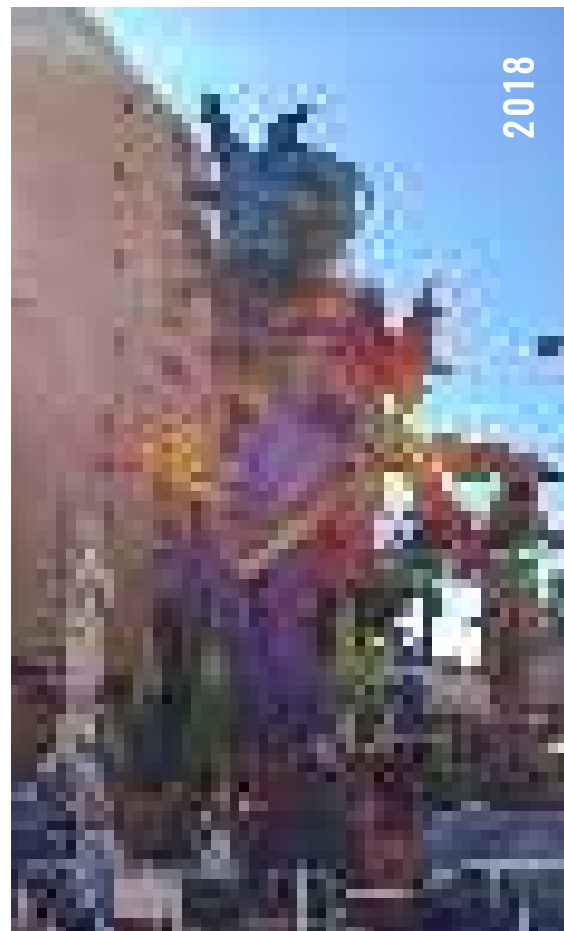
En la millor època van ser més de cent comissionats, la major part d'ells infantils, però a mesura que han anat creixent s'han donat de baixa de la comissió o directament se n'han anat a una altra, un cas que antany no ocorria, ja que el veí que volia pertànyer a una entitat festiva es quedava al seu barri.

La modèstia feta cartó pedra al mes de juny sempre ha sigut la nota dominant quant als seus monuments, obres de Juan Carlos Coronado (amb èxit en els premis), els germans Gómez Fonseca o algun valencià han sigut els encarregats de plasmar les il·lusions durant més de tres dècades.

Complint el passat exercici el seu 35 aniversari, i després d'una renovació de directiva, canvi de racó i moltes altes noves, van plantar la seua foguera més gran i de major pressupost. Pedro Espadero seria l'encarregat de confeccionar un monument de segona categoria que no obtindria premi; la infantil concorreria en l'especial i quedaria en l'última posició.

Destaca la inundació patida en els anys 90, que faria malbé gran part de la seua història: fotografies, llibrets i banderins es perdrien per sempre. A més, com que està conformada quasi en la seua totalitat per diverses famílies, es dona el cas que diversos membres d'una mateixa família han presidit durant anys l'entitat, han sigut bellees o dames i fins i tot han estat en la Federació de Fogueres.

Diverses dames del foc, adultes i infantils, han eixit d'aquesta xicoteta família, han concursat amb èxit en el Certamen de Teatre i alguns dels seus llibrets han sigut mereixedors d'importants guardons.

PLAZA DEL MEDITERRÁNEO

La comissió de Plaza del Mediterráneo començaria el seu camí en el món de la festa l'any 1983, plantant el seu monument a l'antiga plaça de l'Alegria, nomenclatura que es canviaria temps després fins a portar el nom de la foguera.

Enclavada en un barri de la zona nord, molt pròxim al Parc Lo Morant, una sèrie d'edificacions componen el seu districte, xicotet en grandària però col·laborador. D'origen humil i familiar, ja que la primera comissió la formarien famílies que acabaven d'arribar a viure al barri, amb un veïnat nou en plena construcció que van sentir de manera precisa la festa, congregant mitjançant cartells tot aquell que volguera formar-ne part.

El primer president que van tindre va ser Bernardo Samaniego, i la seua primera foguera la faria el veterà Antonio Asensi en tercera categoria. Quant a la infantil, apareixeria alhora que l'adult, una cosa estranya en aquells temps, perquè primer es conformava la dels majors i al temps apareixia la dels més xicotets.

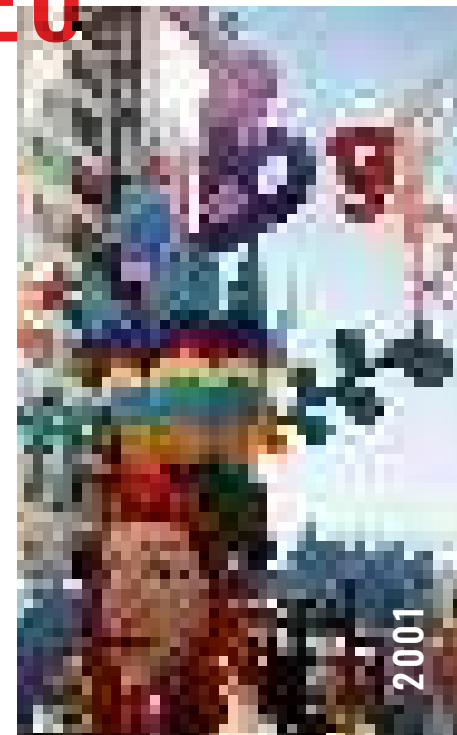
Prompte aconseguirien figurar com a visita obligada, ja que el 1986, i de mans de la germana del president, Ascensión Samaniego, tindrien el seu primer càrrec de foc, i de quina millor manera que amb el títol de Bellea del Foc de la ciutat, alegria que de moment se'ls resisteix a repetir.

Com a nota molt curiosa dins dels seus primers anys, la de la visita que van efectuar al llavors president del Govern Felipe González a la Moncloa, al qual van designar President d'Honor de la foguera.

Quant als monuments plantats, sempre han apostat per la modèstia, i en els seus carrers s'han pogut veure en una primera etapa les obres de Francisco Granja, Julio Esplá o Pere Baenas, fins que el 1992 tindrien una parada que els portaria a descompondre's com a comissió fins a l'any 1995, quan van tornar a la festa de manera molt accidentada, perquè l'artista els va deixar sense plantar el monument a temps.

Els anys següents també van estar infestats d'incerteses, encara que trobarien una certa estabilitat dins de les seues limitacions. En el nou mil·lenni, comptarien amb les mans d'artistes com Gómez Zaragoza, els germans Gómez Fonseca o la tornada de Pere Baenas, fins a recalar amb Fede Molinero, el qual els ha plantat diversos monuments amb gran valor i compromís social, premiats en diferents modalitats de fogueres.

Després de més de 35 anys en la festa, segueixen en la lluita de permanència amb poc més de 100 cartilles veïnals, encara que els seus ingressos superiors vénen donats per les quotes dels comissionats que participen molt activament en diferents esdeveniments durant tot l'any.

1992 >

2016 >

DOCTOR BERGEZ- CAROLINAS

El que en un principi pareixia impossible es va fer realitat. I és que durant la concepció de la comissió de Doctor Bergez-Carolinas, uns quants districtes haurien de cedir carrers perquè aquesta nova foguera poguera veure la llum, entre ells, Carolinas Altas, Foguerer-Carolinas i Plaza de Pius XII.

Enclavada en uns estrets carrers plens de festa pels quatre costats, la fundació es duria a terme per Manuel Marín, el qual va reunir un nombrós grup de veïns del barri en un bar amb el propòsit de crear aquesta nova comissió.

Marín seria delegat de barraques de la Gestora, i arrossegaria nou persones per a dur a terme el projecte iniciat l'any 1983.

Per al que seria el seu primer monument, el de 1984, van contractar el hui pirotècnic Pedro Luis Sirvent, el qual va dur a terme el seu projecte "A pasar por el aro".

Amb el pas dels anys, ja consolidats però en categories inferiors, serien artistes com Juan Capella o Javier Gómez Morollón els que passaren per la demarcació. Aquest últim era tot un especialista en monuments infantils, si bé la seua trajectòria era coneguda en la comissió de Carolinas Altas pels monuments infantils de categoria especial, moltes vegades vencedors. Però és ací on realitzaria el seu debut en les adultes, a més, aconseguint el primer premi en tercera categoria.

El seguiria Jesús Grao, qui també començaria a destacar, mostrant un estil totalment trencador i un missatge social bastant cru, sent molt recordades les seues fogueres.

Consolidats i ja preparats per a les altes esferes, arribarien a la segona categoria de la mà d'Espadero, no obtenint premi durant dos anys, i Paco Juan també es deixaria veure durant diverses etapes, el qual sí que obtindria molt bons resultats.

Durant els millors anys de la comissió els problemes es van anar incrementant, ja que l'estretor dels carrers on ubiquen els seus monuments fa que cada nit de Sant Joan algunes vivendes patisquen desperfectes, per la qual cosa han hagut d'anar variant el lloc de plantà segons les característiques de cada foguera.

La comissió infantil sempre ha sigut molt dinàmica i nombrosa, per la qual cosa el seu monument sempre ha figurat entre les categories segona o primera, fent el bot a especial el 1994, quasi sempre de la mà d'Andrés Europa, qui ha fet la majoria d'aquests monuments.

En els últims anys, han anat buscant un estil més alacantí, per la qual cosa la contractació d'artistes variava anualment: Espadero tornaria a plantar foguera, igual que Jesús Grao, i en l'última edició decidirien, per primera vegada, contractar un artista valencià, Rafa Ibáñez, mentre que la infantil la confeccionava Sergio Gómez.

Una autèntic planter de bellees ha eixit del districte, ja que a favor seu hi ha quasi deu dames del foc adultes i infantils i tres bellees del foc adultes.

La part festera i de carrer és molt important, i cal destacar que aquesta comissió és una de les que més il·lumina el seu districte, a pesar de les crisis i la baixada del nombre d'arcs, sempre han cuidat molt el seu barri perquè aquest els corresponga.

1995 >

2001 >

2012 >

LA GOTETA

Amb molt escàndol, a so de bombo i platerets sorgiria en aquest xicotet racó de la ciutat que és La Goteta la comissió que donaria molt a parlar durant no pocs anys.

L'escissió de comissionats del quasi veí districte de Pío XII donaria com a resultat que l'artista Pedro Espadero juntament amb un nombrós grup de gent jove fundaren aquesta nova entitat festera.

L'artista seria el primer president, càrrec que va ocupar durant pocs anys pel fet que no podia fer compatible ambdós càrrecs.

La primera plantà arribaria l'any 1986 amb un primer premi inclòs, però el més característic de la comissió al començament no serien els seus monuments, sinó les ganes de festa que tenien el nombrós grup de jóvens que traslladaven a tots els actes de la festa.

Recordades són les presentacions de bellees i dames, on muntaven una sèrie d'espectacles fora de protocol que es farien molt populars entre les altres comissions de districte, que amb gran entusiasme acudien any rere any per a veure-les. També, durant els dies de fogueres, els comissionats es vestien de bellees i les comissionades portaven el trage de foguerer, fet que despertava un poc d'indignació entre els més puristes.

Després d'anys de gaudi i ja consolidats en el panorama fester, farien un bot qualitatiu encomiable dins d'aquest barri de reduïdes dimensions. El monument principal de l'any 1994 concorreria per primera vegada en la categoria de plata, per al qual s'havia contractat l'artista José Muñoz Fructuoso, que va estar quasi a punt de vèncer.

Amb l'entusiasme pels núvols, van decidir fer el gran bot el 1995 a l'especial, comptant amb el mateix artista, sent aquesta l'única vegada que han participat. El quart premi els sabia a molt poc, encara que el nivell de l'edició va ser bastant gran.

Però l'any no seria de desgrat, ni de bon tros, per aquest fet, ja que un mes abans de les festes santjoaneres, la seua representant, Mar Argilés, era proclamada com a nova Bellea del Foc de la ciutat.

Després de trobar-se un poc escassos de diners, l'any següent baixen a la segona categoria, i l'artista Amaya Barquín és l'encarregada de fer-los el monument, el qual obté el primer premi en la segona categoria.

En anys posteriors, habitarien en categories molt més humils, com la cinquena o la quarta, i els artistes Bernat Román, Jesús Grau o el mateix Espadero serien els encarregats de fer-los el monument principal.

Entre una cosa i l'altra, tindrien novament l'any 1999 Bellea del Foc en el districte, aquesta vegada gràcies a Natalia Candela, a més de diverses dames.

La reestructuració del carrer principal del barri, la negativa d'alguns veïns a tindre un monument davall les seues cases i la poca col·laboració veïnal farien que la festa es traslladara just a l'altre costat de l'avinguda de Dénia, plantant el seu monument a les fal·des de l'edifici de la Piràmide. Allí, l'artista valencià Juanjo García, dins de categories inferiors, faria una demostració d'enginy i gràcia en abundància amb la qual cosa obtindrien molt bons guardons.

Però en aquesta zona tampoc aconseguiria arrelar la festa i va haver de traslladar-se, de nou, cap al costat del col·legi Calasancio, una zona de nova creació amb gran quantitat de parcs i jardins on artistes com Pachi, Paco Giner, o de nou, Bernat Román alçarien els seus monuments.

ÓSCAR ESPLÁ

A la zona nova de l'eixample de la ciutat, s'inauguraria per l'any 1973 una avinguda dedicada a l'il·lustre músic i compositor Óscar Esplá.

Anys més tard, un grup de veïns d'aquest barri van decidir dotar de música i festa els seus carrers, ja que als voltants no hi havia cap comissió. Això ocorreria el 1985, any en què arrancaria el funcionament de la foguera d'Óscar Esplá, plantant monument l'any següent i sent-ne president fundador José Manuel Sellés, encara que estaria en el càrrec molt poc de temps.

Els primers anys van ser els millors que han tingut, ja que l'encarregat de construir el seu monument era José Muñoz Fructuoso, qui faria una sèrie d'obres que van ser premiades amb bons llocs, en categories com la segona o tercera, uns nivells que fins no han pogut recuperar.

A mitjan dels 90, entrarien en una forta crisi, i un reflex en serien els monuments plantats, tots en l'última categoria i en els quals es feia clara al·lusió a aquest problema.

I és que en un principi eren 400 les cartilles de col·laboradors, però amb el pas dels anys el districte quedaria molt depersonalitzat, i la comissió es va quedar xicoteta, familiar i costejada íntegrament pels fusters mateixos, a pesar de trobar-se en una zona molt privilegiada de la ciutat.

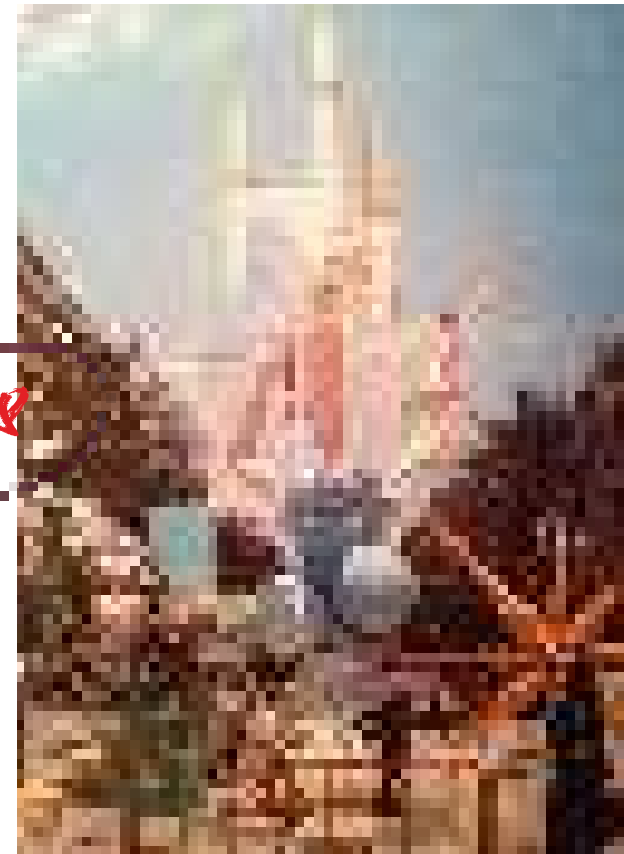
Juan Carlos Asensi, Juan Carlos Coronado i els germans Gómez Fonseca serien alguns dels artistes que van anar passant amb millor i pitjor fortuna per aquesta cèntrica avinguda, passant en el nou segle a artistes com Capella o Francisco Granja, qui amb les seues propostes experimentals i innovadores ha posat encara més en el mapa fester la comissió.

En l'època del seu ocàs, quan pocs comissionats sustentaven ja la comissió, es van tornar a traslladar a un lloc molt més allunyat i fora de la seua demarcació, al costat de les vies del tramvia situades a l'avinguda Pare Esplá enfront del Barri Obrer.

El monument de Federico Molinero que es va alçar quedaria un poc deslluït per la falta de festa al seu voltant, i aquest any de 2012 seria l'últim d'existència, ja que la fusió amb la pròxima foguera de Pla del Bon Repòs donaria lloc a una nova foguera amb història nova.

1994

1988

» BULEVARD DEL PLA-GARBINET

La comissió de Boulevard del Pla-Garbinet, nascuda l'any 1987 ha canviat de denominació i lloc de plantà al llarg de més de 30 anys, adaptant-se perfectament a un entorn que ha evolucionat en molt poc de temps a passos gegantins.

El barri del Garbinet, tot ell conformat per una sèrie de cases de planta baixa, pròxim als de Nou Alacant, Bon Repòs i les Llores de Joan XXIII (no existia en aquell moment ni la Gran Via ni el Parc de les Avingudes) tindria la seua comissió de foguera amb una primera presidenta, Inmaculada Espinosa, i confiarien al veterà artista Julio Esplá la confecció del seu primer monument, plantat entre els carrers del barri amb una modèstia absoluta.

Davall aquesta carestia en mitjans però moltes ganes de festa, i allunyant-se del seu entorn primer, a mitjan dels anys 90 plantaria a la zona de l'emergent barri del Parc de les Avingudes, agregant a la seua denominació aquest cognom, i comptant amb diferents artistes per a la confecció del seu monument, destacant l'infantil de 1993, que militaria en la categoria especial i aconseguiria una tercera posició.

Diverses dames infantils tenen a favor seu, i després de molts anys sense representació femenina adulta de foc, han aconseguit que siguen diverses les senyoretes que han ostentat tal honor.

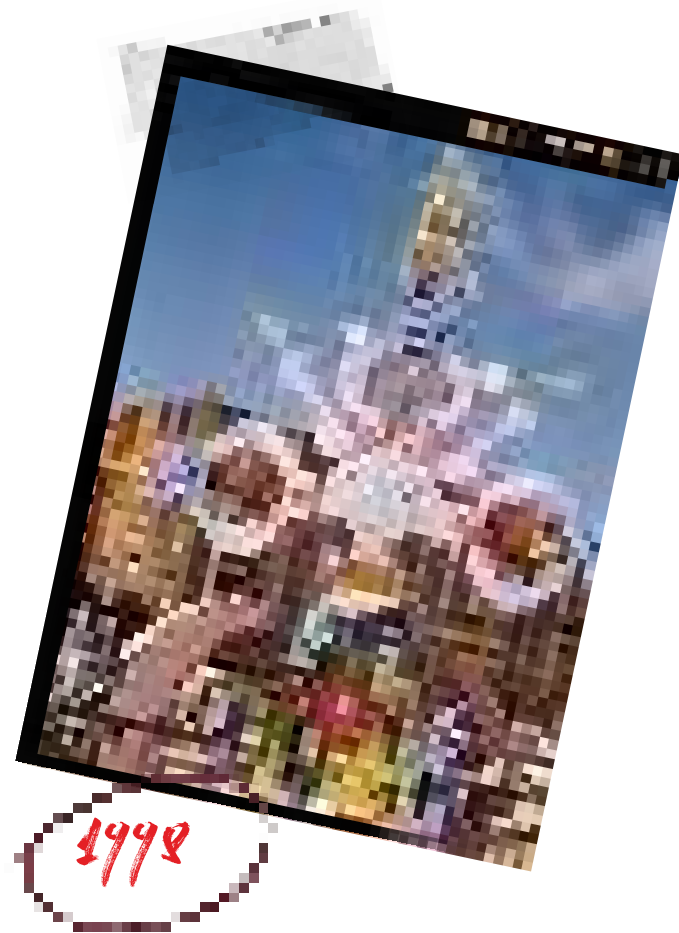
Creixent lentament però ferma, la comissió ha augmentat de categoria els monuments el passat exercici i ha contractat el famós artista faller Miguel Santaaulalia.

2012

1993

PORT D'ALACANT

La part litoral de la ciutat comptava amb poques comissions de foguera, encara que si veiem en l'actualitat les existents, en són moltes i variades, però el 1987 només hi havia prop del mar la comissió d'Explanada.

Recuperant esplendors i històries d'antany, quan la comissió de Puerto plantava monument en el pròxim barri portuari d'Heliodoro Madrona, un grup de fusters van fer el mateix però amb una particularitat, que encara hui no s'ha vist en cap altra part de la comunitat amb festa de foc: volien plantar la seua foguera damunt del mar.

Noms com Pere Baenas, la comissió mateixa i el debut en adultes de Francisco Santonja el 1998, amb qui aconseguirien premi en el monument, i a més, la Bellea del Foc Infantil pel sorteig de la boleta: la xiqueta Cristina Calderón Rico, és fins al moment el major càrrec de foc aconseguit.

Tornant als desplaçaments i canvis de nomenclatura, el 1999, canviarien ja el nom de la seua comissió que mantenen fins a l'actualitat, plantant al passeig que delimita els barris del Bon Repòs i el Parc de lesAVINGudes, just enfront d'una rotonda amb una gran font, on s'alçarien monuments de Santiago Alzamora (en categories inferiors però de gran qualitat artística) i Pedro Espadero.

Fede Ferrer, mestre faller, seria l'encarregat de plantar una de les millors fogueres que ha tingut la comissió l'any 2009, en quarta categoria, i després el seguirien Juan Carlos Asensi i el debut de Paco Giner en la Terreta, artista que durant diversos anys va plantar enmig del passeig del Bulevard els millors monuments de categories inferiors.

Una comissió eminentment femenina, ja que quasi la totalitat dels seus comissionats són dones intenten traure endavant anualment el pressupost, atesa la falta de col·laboració veïnal, i és gràcies al racó que munten en fogueres que aconsegueixen el propòsit de cada any.

A més, han organitzat durant diversos anys un mercat medieval, i en el Certamen de Nadales que organitza la Federació de Fogueres solen quedar en molt bona posició, ja que és una activitat que aprecien molt.

1998 >

A pesar de no tindre un districte que primerament els recolzara en la iniciativa, el grup de comissionats capitanejats per Rafael Querreda, que veuria el seu somni complert quan en els dies de fogueres van veure el monument de l'artista Paco Juan sobre la plataforma flotant del port.

Mentre que la infantil se situava en terra i el racó de la foguera també, era estrany veure cremar una foguera d'aquestes característiques, ja que no necessitaven l'ajuda dels bombers per a sufocar les flames, perquè ho feien en barques amb aigua del mar.

Dins de la novetat de plantar sobre el mar, també cal remarcar la importància de la cultura en aquesta jove comissió, la qual, a través dels seus llibrets anuals, van començar a canviar-ne el concepte, dotant-lo any rere any d'una grandària i una qualitat literària que seria la llavor del que hui en dia són els llibrets. No és gens estrany que, juntament amb altres comissions, i en llengua valenciana, s'emportara quasi tots els premis dels certàmens.

Poc de temps després de la primera plantà començarien a escalar cap a categories superiors amb artistes com Javier Capella o Paco Juan, aquest últim els va donar un bon premi en la primera.

Per a commemorar els seus deu anys en la festa, la contractació de Waldo Iborra es faria per a construir un monument especial, havent de canviar les dimensions de la plataforma a causa de l'envergadura del monument que representava un vaixell, donant una imatge inusual i perfecta en aquest marc del port. Després de la visita del jurat al monument flotant amb barca, un segon premi atorgat els sabia a victòria, per la qual cosa l'any següent provarien sort de nou, però aquesta vegada amb Pedro Soriano i plantant per primera vegada en la seua història sobre terra.

Enfront de la llotja del peix, i a molt pocs metres del taller de l'artista, s'alçaria la seua "Bola de fuego", que només va aconseguir la quarta posició.

L'any següent, baixarien pretensions i tornarien a la seua plataforma, comptant amb els germans Gómez Fonseca els quals, després de plantar en primera amb molt encert, s'estrenarien en especial amb un segon premi. En posteriors anys, com el 1999 i el 2000, aconseguirien per fi el triomf en la categoria, les úniques que posseeix aquesta foguera.

Després d'intentar-ho durant molts anys amb artistes com Santiago Alzamora, Paco López Albert o Pachi, una forta crisi afectaria els comptes de l'entitat, de manera que haurien de baixar fins a la quarta categoria i plantar novament en terra.

Resolts els problemes de 2013, tornen a l'aigua en primera categoria amb Paco Gisbert i Palacio i Serra, els quals han deixat fins al moment molt bona empremta.

Monuments i cultura són eixos essencials, com bé demostren els seus llibrets anuals i el concurs de periodisme que han organitzat des de la fundació de l'entitat, però també la dona alacantina. Són diverses les dames de foc que han eixit del seu si, però també grans senyoretes com a belles del foc, com Beatriz Botella, el 2013, i Aleida González, la més recent, el 2018.

1999 >

ALTOZANO SUR

La zona de nova creació de Las Plazas, situada enfront de l'Hospital General i a la zona sud del barri d'Altozano, veuria nàixer la nova comissió d'Altozano Sur-Las Plazas, l'any 1988.

El primer president de la comissió seria Andrés Manuel Fuster Ferrándiz, i el monument plantat a l'avinguda del Pintor Baeza aniria a càrrec de l'artista Juan Capella, qui alçaria l'obra "A vosotros", tot un homenatge als pintors Oti i Baeza.

Amb el pas dels anys i després d'una benvinguda càlida per part dels veïns, ja que més de 400 cartilles comptarien en els seus primers anys, es mantenen en uns nivells mitjans quant al monument plantat, cosa que aniria en progressiu augment a principi dels anys 90, quan contracten l'artista Juan Carlos Asensi per a la confecció d'una sèrie d'obres que van de la tercera a la segona categoria. En pocs anys, aconsegueixen aquesta consolidació amb molt bons resultats, i és el 1997 l'any en què comencen la seua especial relació amb l'artista Pedro Abad, el qual plantaria les seues primeres fogueres de major envergadura en aquesta plaça.

L'any 1998 seria molt bo per a ells, ja que la magnífica foguera d'Abad obtindria premi i el ninot indultat, l'únic en la seua història fins al moment. Després de repetir experiència, guanyarien el primer premi de la categoria, la qual cosa els donaria l'impuls necessari per a l'any 2000 atrevir-se en la primera. "Luminare" s'alçava majestuosa el dia de la tradicional plantà, i un quart lloc aconseguia que les il·lusions dels comissionats es feren realitat.

Després de la marxa l'any següent de l'artista fins a la veïna comissió de Foguerer-Carolinas, la contractació de Jesús Grao en aquesta mateixa categoria els deixaria sense premi, per la qual cosa en anys successius baixarien les seues pretensions.

Des de llavors, s'han anat movent per categories intermèdies, contractant una sèrie d'artistes que pocs triomfs els donaven, fins que la tornada de Pedro Abad, en segona categoria, alçaria novament les esperances de la comissió, encara que el premi mai va arribar.

Els germans Gómez Fonseca o últimament Xavier Herrero han sigut els mestres que s'han encarregat de portar a bon port la tasca encomanada, l'últim amb gran encert.

FLORIDA-PLAZA DE LA VIÑA

En els antics terrenys de l'estadi de futbol de La Vinya, que quedaria reduït al no-res l'any 1974, es projectaria una nova plaça en aquest barri de la Florida, i molt pròxima a aquesta discorreria el nou vial de la Gran Via, una zona que quedaria completament nova i en part renovada.

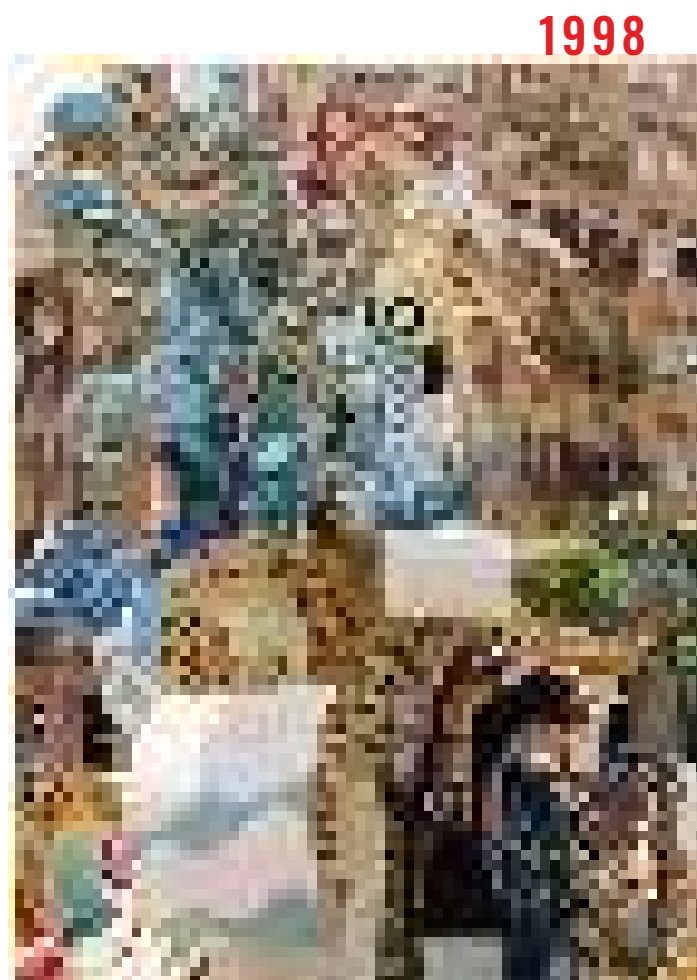
Davant de tantes possibilitats de crear una nova comissió, Francisco José Aracil Romero, procedent del districte de Benalua, seria l'encarregat de capitanejar aquest nou vaixell que veuria la llum durant l'edició de fogueres de l'any 1989, plantant una foguera en segona categoria de l'artista Àngel Martín valorada en un milió de les antigues pessetes i que obtindria un rotund primer premi.

Després d'això, l'activitat en aquesta zona del barri no cessaria, encara que baixarien prou quant a les seues

Encara que ara mateix són menys comissionats que antany, cuiden i mimen molt els seus xiquets. La comissió infantil naixeria dos anys després que l'adults, però des d'un principi s'han involucrat en tots els aspectes que conformen la festa, com l'elecció de l'esbós de la seua foguera o la confecció d'una sèrie de ninots de carrer infantil que han sigut premiats moltes vegades.

Un districte que sempre ha estat per complet il·luminat, es veu reduït ara mateix a uns pocs carrers degut a la crisi econòmica que un dia va llastar el seu pressupost.

L'any 2011 deixaria el terme de Las Plazas per a poder representar millor tot el barri, ja que aquest cognom que fins llavors havien utilitzat correspondria només a una part del seu districte.

pretensions amb el monument. Al costat de la comissió, unes quantes barraques que donarien un ambient del tot festiu, ja que quasi tota la plaça estaria guarnida de festa, música i color, quedant la comissió mateixa com a familiar i pròxima.

Diversos triomfs en categories inferiors de la mà de José Ramón Espuig o Fran Santonja els faria somiar de créixer un poc més amb els anys, cosa que es faria efectiva en el nou segle quan militarien en tercera categoria després de més d'una dècada en els últims llocs.

Des d'aquest precís instant, l'ascens es va tornar imparable, i amb motiu del 25 aniversari es van plantejar el repte de pujar a especial.

Per a això, una comissió molt nodrida composta per més de 50 comissionats, entre adults i infantils, amb les seues quotes, anuncis de llibret, patrocinadors i cartilles van traure el pressupost endavant per a poder tindre el 2013 el seu monument especial, que seria obra de Carlos Albadalejo i es plantaria a la plaça mateixa com ja van fer pocs anys abans, ateses les circumstàncies que els volums més grans no els podien hissar en el seu antic carrer a causa de la proximitat dels edificis. N'és una prova que l'any 2010 van haver de tallar els bombers la remtada del seu monument per a poder cremar-lo la nit de Sant Joan.

Després de no obtindre premi en la seua primera incursió, van tornar a intentar-ho l'any següent, amb la fatalitat que el monument es desplomaria dues vegades per dues parts distintes. No resignant-se a romandre així, tornarien l'any següent amb il·lusions renovades, però el monument plantat no seria molt del grat de la comissió, ja que segons van declarar van haver de plantar-lo ells mateixos, i l'execució final no es correspondria del tot a l'esbós.

No defallint en cap moment, i atés el compromís que tenien amb totes les persones que els havien ajudat en aquest moment tan dolç de trobar-se al costat de les millors fogueres de la ciutat, decideixen contractar l'artista valencià Miguel Santaaulalia, i 2016 seria un dels seus millors anys després de quedar en mitat de la taula.

Des de llavors fins ara, han passat per la comissió artistes de la talla de Fran Santonja i finalment Carlos Carsí, molt premiat a la ciutat de València que s'estrenava en la demarcació amb molt injust premi.

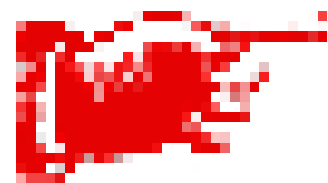
Les infantils dels últims anys també han concursat en l'especial amb diferents resultats, fidels al compromís de dotar els més xicotets de la comissió i del barri amb uns monuments de qualitat en xicoteta escala.

A més dels monuments, sempre han cuidat l'acte de presentació de les seues bellees, aconseguint nombrosos premis, i des de fa prou anys organitzen festes multitudinàries durant l'any per a poder recaptar fons, a més d'ajudar en diferents qüestions solidàries amb les altres comissions i barraques del barri.

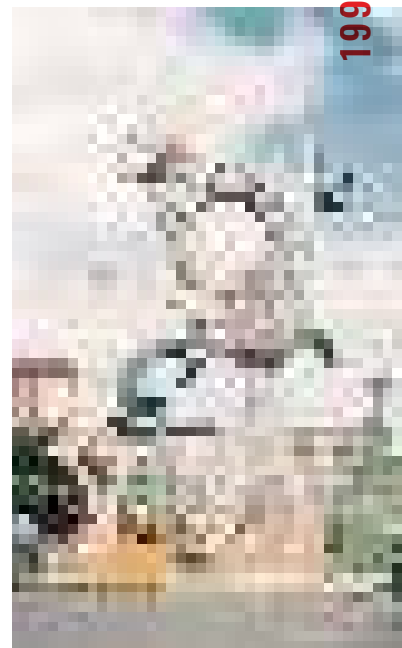
1989 >

2013 >

1993

2001

PLAZA LO MORANT

L'any 1988, un grup de veïns pròxims al parc Lo Morant, les vivendes del qual donaven a la plaça del mateix nom, veurien molt de prop la festivitat de les fogueres però s'hi trobarien un poc alienes. Les comissions de Virgen del Remedio-Oeste, Plaza del Mediterráneo o Plaza de Argel eren contigües a les seues cases, per la qual cosa van decidir crear una comissió el districte de la qual comprenia un total de 14 porteries.

El primer president que va haver-hi en aquesta acabada de crear entitat festiva va ser Luis Segura Sáez, i el primer monument plantat seria obra de Mauricio Gómez Martínez davall el lema "Alicante actual", que amb un cost de 500.000 pessetes concorreria en la cinquena categoria sense obtindre premi.

Les fogueres infantils, en els seu començament, eren confeccionades pels comissionats mateixos fins ben entrats els anys noranta, i fins i tot alguna adulta la van construir ells. Un moment molt dolç es va produir el 1993, quan gràcies a l'artista Juan Carlos Asensi, van aconseguir per primera vegada un primer premi en la foguera adulta. Aquest artista seria l'encarregat durant molts anys de confeccionar les seues fogueres, amb major o menor sort en premis, fins que va deixar d'estar activa diversos anys per problemes econòmics.

Van ressorgir l'any del 70 aniversari de la festa amb la humilitat que sempre han tingut, quasi sempre militant en les categories inferiors, contractant artistes com el mencionat Asensi, José Gómez Zaragoza o al valencià Sergio Edo (qui també els donaria bons premis), Vicente Albert, Alejandro Cano o Federico Molinero.

Quaranta persones entre adults i infantils componen en l'actualitat aquesta comissió amb un pressupost que els dóna per a plantar en l'última categoria bons i interessants monuments, comissió solidària i acollidora, ja que la veïna bellea de l'extinta Plaza de Argel va sentir la solidaritat d'uns festers que la van abrigar en tots els actes com a candidata al càrrec de foc.

1994 >

MAISONNAVE

La zona denominada actualment com la “Milla d’Or” tindria la seua pròpia comissió l’any 1990, poc després que uns grans magatzems obrien just enfront de la zona on planten monument i racó.

El primer president, Fernando Dólera, vivia en la pròxima plaça de Calvo Sotelo, i ell, juntament amb un grup d’amics somiava de plantar en aquella zona una nova foguera. Consultat en Gestora, els van donar la ubicació, però això anava parell a uns quatre carrers de districte que afrontaven molt prop de les comissions de Calvo Sotelo i Diputació, cosa que alguna vegada els ha portat disgustos.

I no és només la problemàtica de l’estretor del districte i la poca col·laboració veïnal, ja que no obtenen grans ingressos, sinó per la impossibilitat de plantar en condicions.

Dins de la humilitat del nouvingut, el primer monument el construïria Mauricio Gómez Martínez, amb el lema “El nacimiento de una hoguera”, que figuraria en l’última categoria, encara que les primeres pretensions parlaven d’un monument en segona categoria firmat per Juan Capella, però passat el Nadal van trencar el contracte en veure que no arribaria a fer-lo per falta de pressupost.

Pocs anys duraria en el càrrec el president fundador, seguint-lo Marcela Martínez i des de 1995, Ximo Abegón.

Van tocar el cel molt a poc a poc, i ja el 1994 el seu monument estava en segona categoria, aquesta vegada de la mà de Paco Granja, el qual va obtenir premi.

A mesura que creixien els monuments, l’antiga Gestora es personava en el districte per a mesurar la calçada, ja que no podien excedir-se d’uns límits per a no tallar l’avinguda de Maisonnave.

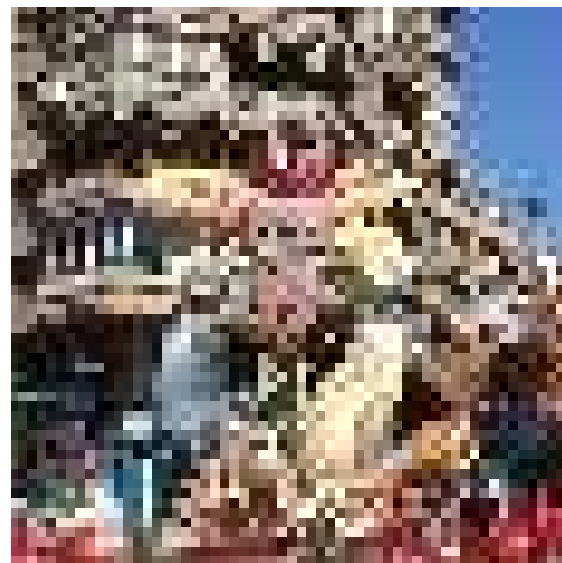
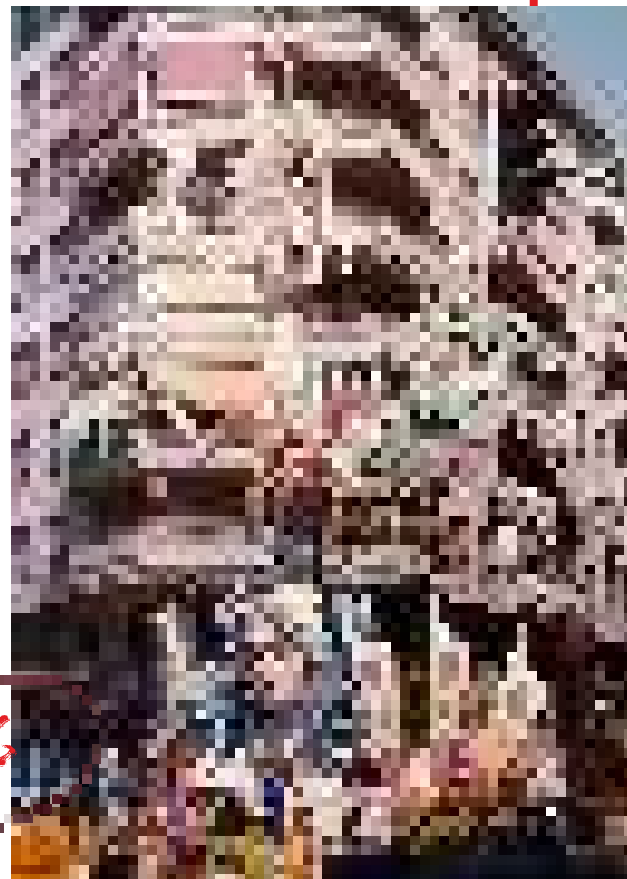
Però el 1995 tallarien aquesta artèria per primera vegada per a procedir a la plantà de la foguera que en aquell any figurava en primera categoria, confeccionada pel valencià Ignacio Ferrando, pagant més de 2 milions per ella i el resultat no va poder ser més desastrós.

A pesar d’això, la qualitat sempre ha sigut marca de la casa, i ja en segona categoria vindrien artistes com Enrique Burriel o Pedro Soriano, fins a donar pas a una de les etapes de major estabilitat i qualitat artística, gràcies al valencià Francisco Mesado Poveda.

Han arribat a plantar el seu monument infantil en especial, però el que ells somien és poder fer-ho amb l’adulta, cosa que veuen impossibilitada per la falta d’espai per a dur-ho a terme.

A més, tenen un reduït nombre de taules, que podria veure’s ampliat perfectament, encara que la negativa de les comissions pròximes a cedir districte fa que no puguin avançar més.

Té a favor seu diverses dames del foc, i el banderí que amb orgull porten a diferents actes seria dissenyat pel fester Luis Amat.

AVENIDA COSTABLANCA-ENTREPLAYAS

Davant de la ràpida desaparició de la comissió d’Albufereta anys abans, molts són els festers que desitjaven tornar a veure una foguera a la zona de platges. El president de la Gestora, Conrado Albaladejo i José Àngel Guirao n’estaven tan desitjosos que fins i tot van dissenyar un escut per a quan apareguera en la festa.

I és que la construcció de noves vivendes a la zona faria que moltes persones de la ciutat es traslladaren fins aquests barris més tranquils i allunyats, entre ells festers de comissions com la de Foguerer-Carolinas, els membres de la qual ara traslladats van ser convençuts fins i tot per l’alcalde Lassaletta per a fundar la tan anhelada comissió.

Així ho farien l’any 1991, sent-ne president fundador Juan Toledo, qui reuniria un nombrós grup de 60 comissionats adults i altres tants infantils, la qual cosa els va permetre plantar el seu monument adult en tercera categoria i l’infantil en especial, que de la mà de Paco Juan s’emportaria el segon premi.

El districte recolzaria aquesta iniciativa per complet, consolidant-se en molt pocs anys l’anhelat projecte. Arribarien a tindre més de 400 cartilles i unes molt animades nits al racó.

Prompte van obtenir també, després de tres anys de camí, un ninot indultat infantil per votació popular, el qual es troba hui en dia exposat al Museu de Fogueres i que pertanyeria a la infantil de categoria primera confeccionada per Enrique Burriel.

Prompte disminuirien les expectatives, i el nombre de comissionats descendiria, igual que ho farien els seus monuments: l’adult figuraria entre les categories més baixes, molts anys construït per Pere Baenas, encara que l’infantil sí que gaudiria de molt bona salut, quasi sempre en categories superiors.

Després d’uns anys un poc estàtics, les fogueres de Carlos Simón Rondón o Dauder no arribarien a impactar del tot a la comissió, per la qual cosa van fer un salt qualitatiu en un moment oportú, pujant de categoria els monuments i recollint molts premis.

Diversos han sigut els artistes contractats, però la recent arribada d’Arturo Musoles els ha obert l’esperança cap a un camí en progressiu ascens, del qual se sent orgullosa aquesta comissió essencialment femenina, capitanejada en l’actualitat des de fa més de deu anys per Encarni Julián.

Com tot grup xicotet de festers, es tracta hui en dia d’una entitat eminentment familiar, i és que s’ajunten tots els festers en la seua seu per a la confecció d’autèntiques meravelles per a la desfilada del ninot, una cavalcada en què l’espectacularitat és marca de la casa i en la qual han obtingut reconeguts guardons.

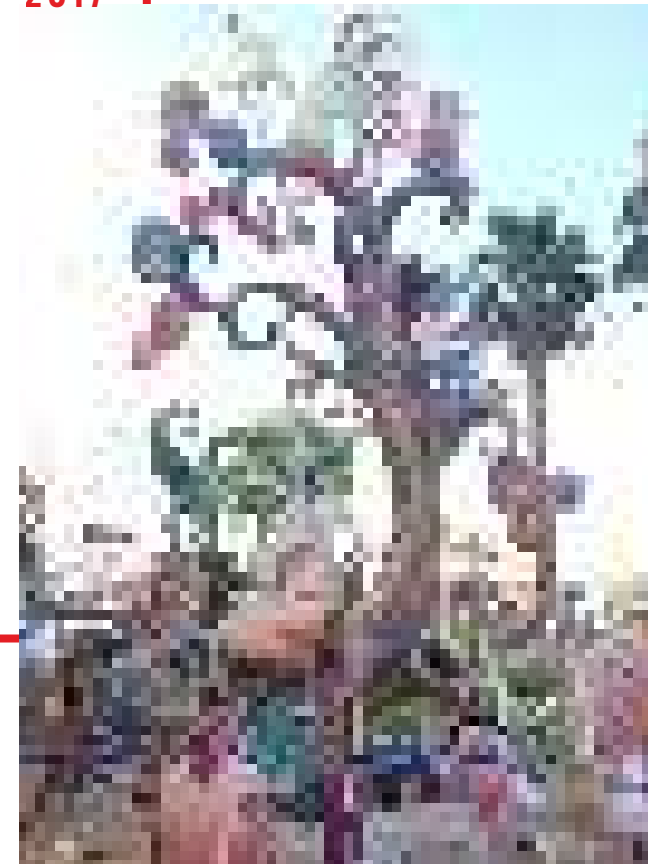
A més, la part cultural és primordial per a ells, i en els últims anys han potenciat de manera exponencial el llibret, també obtenint molt bons guardons.

Presumeixen amb orgull d’haver tingut entre les seues files diverses dames del foc tant adultes com infantils, a més d’una Bellea Infantil l’any 2002.

2002

2017

1991 >

VILAFRANQUEZA

La zona més allunyada de la ciutat, anteriorment independent d'Alacant, veuria com l'any 1991 un grup de veïns, no sense dificultats, van fer arribar la festa fins al seu centre més neuràlgic.

I és que el més tradicional del barri sempre han sigut els Moros i Cristians, a més de les Festes Patronals, per la qual cosa la incursió de la festa del foc no seria benvinguda en veure que en un futur es podien fragmentar més.

La primera plantà es veuria embolicada per la polèmica, havent d'intervindre a més la policia, ja que el monument confeccionat per Francisco Granja Velázquez es va veure amenaçat per un grup de veïns que volia calar-li foc en no consentir que es plantara a la plaça principal, per la qual cosa va haver de ser traslladat cap als afores perquè no patira desperfectes. El resultat va ser que els festers van haver de traslladar el seu racó cap a l'eixida del barri i a més aconseguirien un primer premi en la cinquena categoria, deixant arrere el disgust inicial.

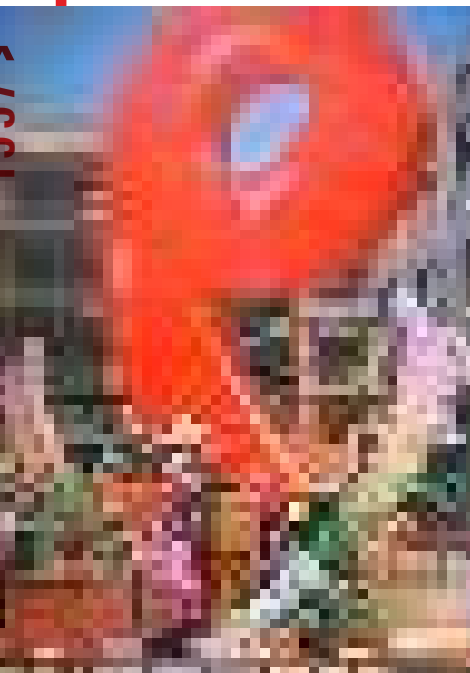
Després de plantar-se l'exercici de 1992, van voler en tot moment integració amb els altres grups de festers, els quals van començar en gran manera a canviar d'opinió, fins i tot va haver-hi qui es va apuntar a la foguera per a donar-li més prestància. Una feliç notícia d'aquest any va ser que la seua bellea infantil fóra la màxima representant de la festa, gràcies al sorteig de la boleta.

Amb molta humilitat van anar endinsant-se fins al cor mateix del barri, plantant fogueres que quasi sempre van estar en l'última categoria, però amb premi.

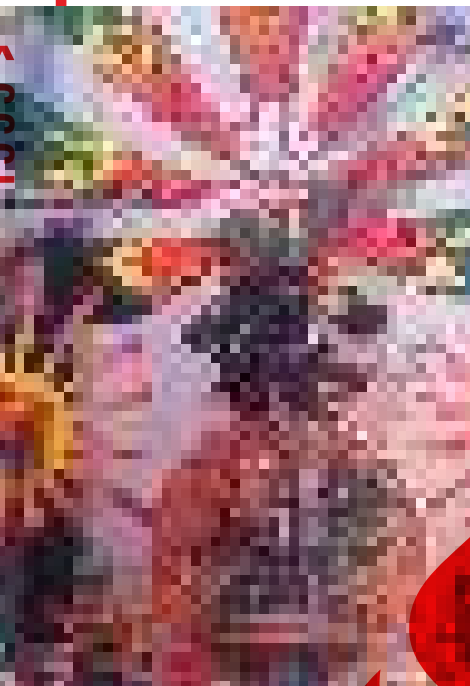
Un premi d'importants característiques arribaria el 1996, quan la seua representant, Nuria Terol, va resultar triada com a nova Bellea del Foc, un fet que llavors veien com improbable en pertànyer a una foguera quasi familiar i allunyada del centre festiu neuràlgic.

Aquest fet no faria imparable la pèrdua de comissionats i suport en detriment clar està de la seua economia, ja que plantaria quasi sempre en la sisena categoria, els últims anys de la mà de Javier Capella, artista que els donaria una gran quantitat de premis i que estaria amb ells fins a la seua desaparició, la qual es faria efectiva a la fi de l'edició de fogueres de l'any 2000.

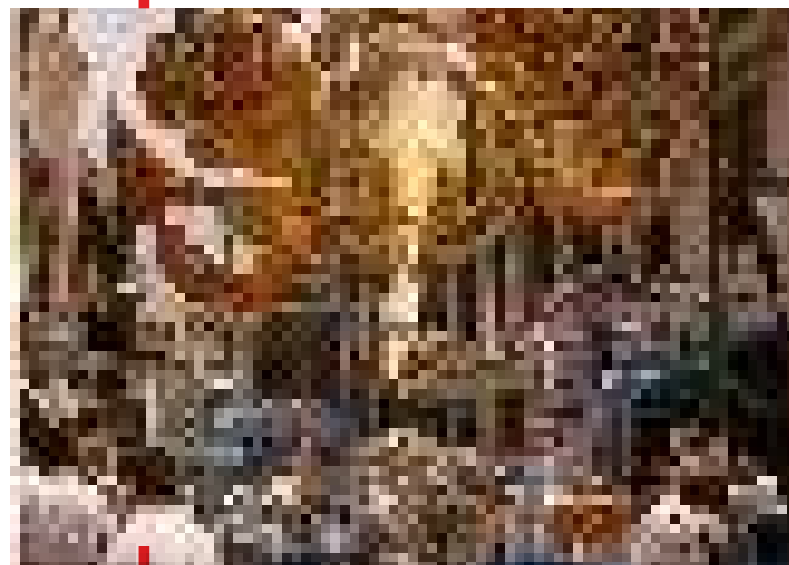
1997 >

1999 >

» PLAZA DE SANTA MARÍA

1998 >

La gestació del projecte per a una comissió de foguera en el barri antic de la ciutat es duria a terme durant les celebracions succeïdes el 1990 per a commemorar el V Centenari d'Alacant, gràcies a la idea del foguerer José Àngel Guirao, qui volia veure una nova entitat festera en un lloc emblemàtic. Així, l'any 1991 faria la seua aparició la Plaza de Santa María, comissió que prendria el nom de l'església que en aquell moment era Monument Nacional.

Lògicament, la plantà no podria realitzar-se en els seus voltants, ja que l'estretor de la plaça faria perillar el monument, per la qual cosa el seu lloc inicial, i que mai ha variat, seria el del carrer de Jorge Juan, encreuament amb Llotja de Cavallers, on antany plantaria la comissió de l'Ajuntament.

El seu primer president va ser Miguel Nieto Jiménez, i el càrrec de vicepresident recauria en la figura de l'impulsor mateix, José Àngel Guirao, qui també tenia el càrrec de delegat artístic de l'antiga Comissió Gestora.

Els seus primers monuments van ser confeccionats per la comissió mateixa amb l'ajuda de comissionats i algun artista reconegut, rebent importants guardons els dos.

Artistes de la talla de Paco Juan en a l'inici del seu camí, Vicente Almela durant un any i sobretot Francisco Gisbert Picó van ser els constructors d'una sèrie de monuments que en aquesta primera etapa es convertirien en referents en el món de la festa, visita més que obligada per a l'amant del monument efímer.

Amb el primer d'ells, Paco Juan, aconseguirien els seus primers

premis en diferents categories, com la quarta, i amb Almela plantarien en tercera, la més elevada fins a aquell any de 1996.

Durant deu anys, Francisco Gisbert crearia una de les seues majors i millors produccions quant al monuments, adaptant a l'entorn una sèrie de verdaderes obres d'art que en un 90% obtindrien premi, quasi tots ells en el pòdium. A més, el 1999, aconseguiria per a la comissió el ninot indultat. La "Madonna" de la festa es convertiria així en una de les poques figures salvada de les flames de forma popular pertanyent a una categoria inferior a l'especial o primera, que és el més habitual fins ara.

Posteriorment, i en límits que van arribar a la segona categoria, un altre perfeccionista valencià, aquesta vegada Paco López, seria el que continuara la senda que fins al moment els havia portat tantes alegries. Diversos van ser els anys que l'insigne artista va treballar per a la comissió, repetint premi any rere any, deixant pas a Xavier Herrero, qui va canviar completament d'aires l'entorn de l'Ajuntament.

Pocs anys després, contractarien els serveis de José Lafarga, artista que ha plantat els monuments més voluminosos en la demarcació fins al moment, creant una sensació un poc perturbadora pel que fa a la cremà, tasca que els bombers cada any duen a terme sense que cap casa pròxima (quasi fregant el monument) patisca cap desperfecte.

Un àmbit molt important és el relacionat amb les seues bellees i dames. Les presentacions les duen a terme amb el marc incomparable de l'església de Santa Maria i el castell de Santa Bàrbara com a fons de fotografia. Abans de ser declarada l'església com a basílica, les representants femenines eixien del seu interior en ser proclamades, un acte que any rere any despertava gran impacte als festers. Respecte que es manté intacte a hores d'ara és el fet de no tirar petards ni traques en el seu entorn.

Més de deu representants femenines, entre adultes i infants, han ostentat el càrrec de foc, i especialment recorden la xiqueta Lara Real Mañas, Bellea del Foc Infantil el 2006, l'única que ha sigut en la comissió tan alt càrrec fester.

SANTO DOMINGO- PLAZA DE TOMÁS VALCÁRCEL

Dins d'un nou barri replet d'urbanitzacions, quasi sense serveis públics i un col·legi que dona nom a aquest singular espai, la foguera de Santo Domingo veuria la llum el 1992 en un districte delimitat pel Pont Roig, les vies del tren i el barri de Sant Blai.

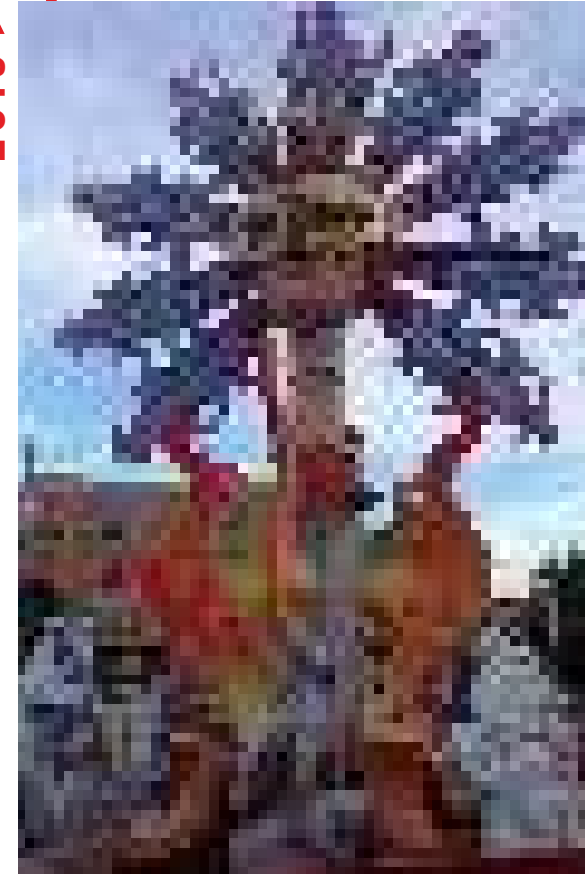
El seu primer nom com a comissió seria el de Polígono de Santo Domingo, plantant el seu monument a l'encreuament dels carrers Recadero de los Ríos i Regidor Lorenzo Llaneras, visible en aquell moment des de l'edifici de La Colmena. La nova nomenclatura vindria donada dos anys després, quan es va inaugurar una gran plaça amb el nom del foguerer Tomás Valcárcel Deza, fent homenatge aquesta comissió a la seua persona.

El primer artista a qui van contractar va ser a Juan Carlos Asensi i posteriorment els germans Gómez Fonseca, els qui en unes categories intermèdies (de segona a quarta) els donaria grans èxits, inclosos un primer premi de segon l'any 2002.

Sempre vorejant aquests límits, amb artistes com Fran Santonja o el valencià Juanjo García van viure una etapa sense grans pretensions de plantar fogueres de major envergadura. Destaca entre elles la de

2015 >

PUERTO BABEL

L'any 1993 apareixeria una nova comissió molt al sud de la ciutat, la de Puerto Babel, el fundador i president de la qual seria José Escolano, persona vinculada al món de les Fogueres. El nom de la comissió va vindre donat bé per la zona on s'enclavava, ja que en fer un estudi sobre la història d'aquest racó d'Alacant van saber que antigament en aquella demarcació es trobava una zona natural de port, on milers de vaixells de diferents nacionalitats feien parada per a comerciar amb diferents productes, produint-se una trobada important de cultures i llengües, a la qual cridarien el port de Baver.

El primer monument plantat a la zona situada concretament en un parking del carrer del Publicista Antonio Bernabeu, pròxim a l'autovia d'Alacant, portaria el lema "Con él llegó el escándalo... sobre ruedas", l'artista del qual va ser Juan Capella i el seu pressupost d'1 milió de pessetes el situaria en la tercera categoria, any aquest d'estrena triomfal que no seguiria la senda dels següents, perquè la modestia i la falta de recursos seria la nota predominant, plantant

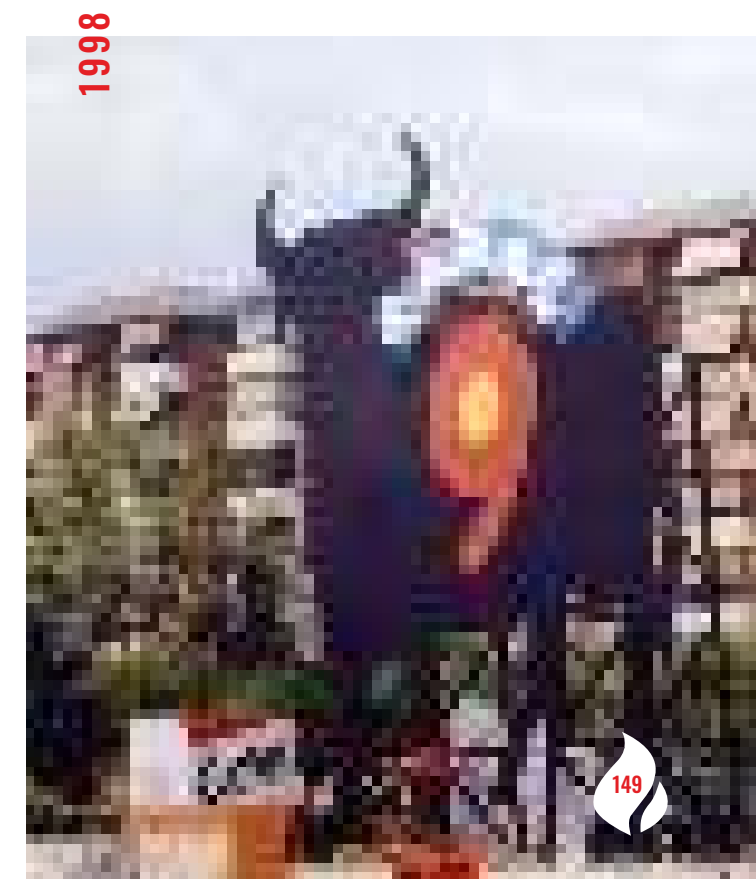
1998, un monument dedicat a la pau que seria a més visitat per la germana de Miguel Ángel Blanco, mort en atemptat.

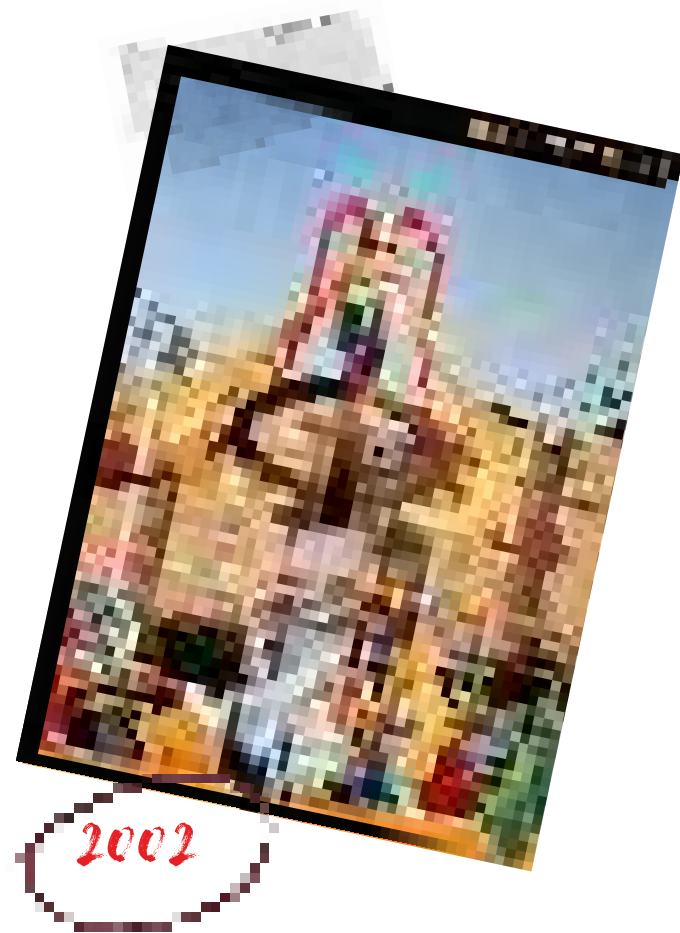
La ubicació canviaria finalitzant la dècada dels noranta, ja que la urbanització i millora dels solars del districte propiciarien un canvi que els portaria a estar molt més còmodes al carrer de Recadero de los Ríos confluència amb Raúl Álvarez Antón. Sobre aquests carrers també es produiria el debut de l'artista Toni Sansano en monuments infantils, expert en el concurs de maquetes organitzat per la veïna Polígono de San Blas.

La crisi es faria visible l'any 2004, quan van decidir no continuar plantant, ja que la comissió es quedaria amb molt pocs socis i l'ajuda del barri també seria escassa. Parèntesi que duraria escassament un any, perquè els pares dels antics comissionats més joves agafrien les regnes d'una nova comissió que el 2006 s'emportaria l'alegria de la seua vida, perquè la seua bellea, Raquel Alcaraz, seria designada com la nova Bellea del Foc de la ciutat.

Des de llavors fins pràcticament ara, la modestia ha sigut la nota dominant, ja que els seus monuments figuren entre les últimes categories, contractant artistes com Vicente Albert o de nou Juan Carlos Asensi, ja que, segons ells, volen gaudir de la festa tots units però sense endeutar-se, ja que en aquest primer any de tornada a la festa van quedar amb els comptes en negatiu, havent de pagar un dèficit durant els exercicis següents.

Cal destacar, dins de la seua història, l'estreta col·laboració que manté amb el centre d'autistes ubicat al seu districte, perquè planten una foguera confeccionada amb la seua ajuda que ubiquen durant uns dies al costat dels seus monuments, posteriorment traslladada al centre per a ser devorada per les flames.

quasi sempre els seus monuments en les últimes categories amb l'artista alacantí Pedro Espadero.

Un any per al record seria el de 2003, quan la senyoreta Olga Saeta va ser designada com a dama d'honor de la Bellea del Foc, un fet que no s'ha repetit.

Després d'uns anys contractant artistes valencians per a la confecció dels seus monuments, entre ells Sergio Edo, el 2007 decidiren no continuar plantant monument, dissolent-se la comissió i deixant la seua bellea sense comiat, encara que sí que optaria al càrrec de foc abrigada per totes les seues companyes i la resta de comissions.

El 2009, tornaria l'activitat a aquesta zona de mans del seu president, Rafael González, el qual comptaria amb un xicotet grup de persones que van fer el que van poder per mantindre-s'hi, contractant l'artista Paco Granja per a la confecció d'un monument que homenatjava aquest fet, encara que la continuïtat no es veuria enfortida i al poc de temps desapareixeria, ara sí, per sempre, aquesta comissió i tota la seua història.

PASSEIG DE GÓMIZ

Protocol·lària, tradicional i conservadora podrien ser els adjectius millors per a descriure la comissió del Passeig de Gómiz, ja que des que començara el 1993 el seu camí han intentat potenciar i reforçar en la festa la indumentària regional, la dolçaina i tabal i les tradicions més alacantines.

Els germans Villacampa serien els primers fundadors de la comissió, la qual començaria a gestar-se després de ser pastura de les flames les fogueres de l'exercici mencionat. Un grup d'amics i fusters que van vindre d'altres fogueres com les de Calderón i Santa Maria van fer força i van donar suport per a portar a bon terme el projecte, en un enclavament deliciós enfront del mar, però exempt d'una barriada que els servisca de suport i sense comerç.

Malgrat tot això, Pedro Soriano seria l'encarregat del seu primer monument que davall el lema "Luces de tradición", amb un pressupost de més d'un milió de pessetes i militant en tercera categoria, seria el primer d'una sèrie digna de recordar.

» ESCRITOR DÁMASO ALONSO

1994 >

I és que al següent any desembarcaria un artista que amb prou enginy i saber fer deixaria obres per a la memòria. El 1995 i en segona categoria, "Valores a la baja" demostraria que la comissió tenia molt i molt bo a oferir, i durant dos anys més comptarien amb els seus serveis en diferents categories.

Després vindrien Fructuoso o Gisbert Picó, Toni Fornés i Vicente Martínez, el qual des de molt baix, en temps difícils deixaria la seua empremta amb gran quantitat de premis, fins que el 2012 van decidir fer el bot a la primera categoria.

Els costaria molt habitar-s'hi, i no per falta de pressupost o enginy, sinó per l'escassetat de premis, ja que els diners invertits amb tant esforç en les seues fogueres no es veien recompensats. Després de l'artista valencià vindrien els germans Gómez Fonseca, amb un original monument dissenyat per Berruti, i posteriorment el genial valencià Carlos Carsí, artífex de les millors fogueres que es recorden en la comissió.

Jóvens i actius, concorren en els diferents concursos que des de la Federació s'organitzen, a més de cuidar molt el monument infantil i el llibret, el qual, en llengua valenciana, ha obtingut durant molts anys multitud de guardons.

Per al record queden, a més, els primers premis obtinguts en els playback de fogueres i les senyoretes i xiquetes que han ostentat càrrecs de foc, sobretot Elena Bonastre, qui fóra Bellea del Foc Infantil el 1995 i Dama del Foc, ja adult, l'any 2010.

En les proximitats del parc Lo Morant, en plena zona nord, apareixeria el 1995 una nova comissió de foguera, fet aquest que no es repetia des de feia quasi deu anys.

Al carrer de l'Escriptor Dámaso Alonso va nàixer l'entitat festerà que portaria aquest mateix nom, i que al·legòricament plasmarien en els seus banderins, els quals representen a una núvia alacantina llegint un llibre.

Gràcies a la construcció de noves cases dutes a terme per la Cooperativa de Viviendas del Hércules, els seus primers habitants, pertanyents o coneixedors de la festa del foc, van decidir embarcar-se en el projecte, encara que la primera i més dificultat seria la de la falta de suport veïnal, ja que no totes les cases estaven encara habitades.

25 van ser els primers integrants de la comissió que van aconseguir reunir un import que ascendia als tres milions de pessetes, uns 18.000 euros en l'actualitat, i el seu primer monument seria obra del valencià Ignacio Ferrando, enclavat en les últimes categories.

Una gestió posada en dubte pels comissionats mateixos els primers anys de camí els portaria a una profunda crisi interna, havent d'assumir dèficits quan acabaven l'exercici fester. Malgrat això, no han faltat cap any de la festa, han plantat amb modèstia quasi tots els seus anys d'existència i ara mateix el nombre de comissionats va creixent incessantment.

Aquest xicotet racó de la ciutat no coneixia l'acte de presentació de les seues bellees al barri, ja que normalment l'organitzaven en un local tancat, fins que han pogut disposar d'una sèrie d'elements dels quals abans mancaven, donant en l'actualitat a conèixer les seues bellees i dames a tot el barri.

El primer càrrec de foc obtingut vindria l'any 2007, molts anys després de la seua fundació, però des de 2011 han sigut moltes les senyoretas i xiquetes que han eixit d'aquests carrers com a dames del foc, fins i tot fent doblet un any. Aquest fet ha permés situar molt més en el mapa de la ciutat la comissió, ja que l'impressionant arc de llums commemoratiu que instal·len està situat en una gran artèria de la ciutat.

Pel que fa als seus monuments, com bé s'ha dit, els primers anys van ser molt modestos, ja que les xicotetes obres de Mauricio Vázquez en l'última categoria els donaven bona ambientació festiva, però no premis. Posteriorment, Francisco Granja, Manuel Àngel Capella o els germans Gómez Fonseca plantarien per al districte en categories intermèdies, però amb els mateixos resultats, i és que aquesta comissió és una de les menys agraciades quant a premis en el monument adult.

Pablo González Devesa els donaria un segon premi en la cinquena categoria l'any 2008, i posteriorment plantaria monument Juan Carlos Asensi i el valencià Arturo Vallés.

En l'última etapa, gràcies a Lorenzo Santana, han plantat diversos monuments que són indispensables en tota ruta de l'amant fester, ja que la crítica social plasmada és digna d'admirar.

“25 VAN SER ELS PRIMERS INTEGRANTS DE LA COMISSIÓ QUE VAN ACONSEGUIR REUNIR UN IMPORT QUE ASCENDIA ALS TRES MILIONS DE PESSETES, UNS 18.000 EUROS EN L'ACTUALITAT, I EL SEU PRIMER MONUMENT SERIA OBRA DEL VALENCIÀ IGNACIO FERRANDO, ENCLAVAT EN LES ÚLTIMES CATEGORIES.”

MERCADO-BABEL

L'any 1995 sorgiria per part dels comerciants del mercat de Baver la feliç idea de crear una nova comissió de foguera en aquest enclavament pròxim a la Florida i Benalua, districte que a penes compta amb veïnat però que s'ha vist incrementat en els últims anys, encara que pocs són els veïns o establiments col·laboradors.

La categoria més alta en la qual han militat en la seua història ha sigut la quarta, precisament la del seu primer monument, una obra de Julio Esplá que seria de les últimes a firmar, i que s'emportaria el primer premi de l'edició.

Posteriorment, la sisena categoria ha sigut l'habitual, i en els primers anys Mauricio Vázquez s'encarregaria d'alçar els monuments adults i infantils, amb disparitat de resultats.

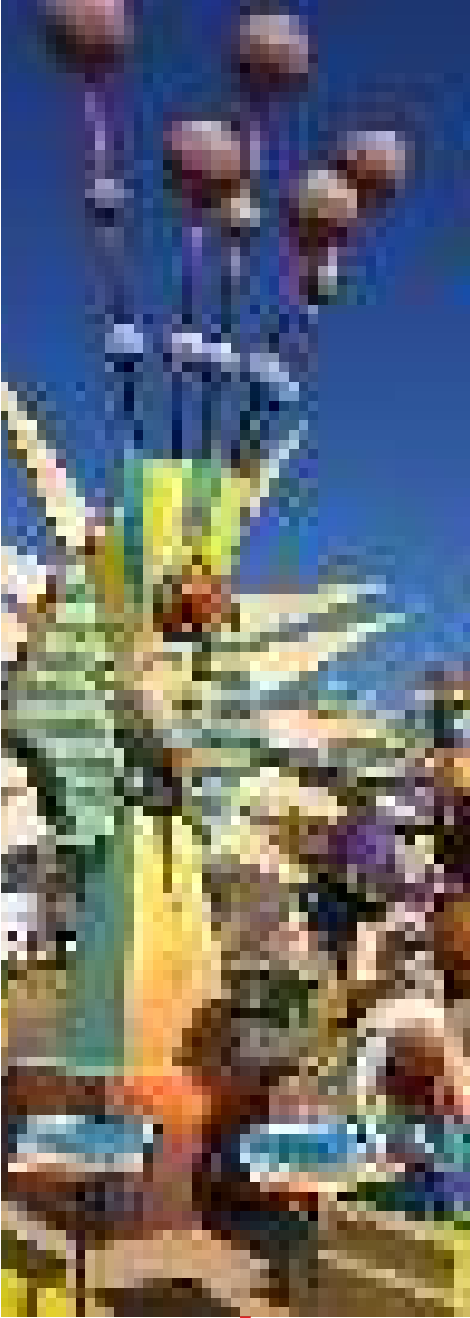
Posteriorment, el 1998, es trasladaria la ubicació del racó i de les fogueres, passant a uns solars posteriors a l'Institut Politècnic, on hui se situa l'Arxiu Provincial, on estarien poc de temps fins a recalcar novament als aparcaments del mercat del districte.

La modèstia ha sigut sempre la nota dominant d'una comissió eminentment familiar, on hi ha hagut anys en què han sigut poc més d'una vintena de socis els que han portat avant l'exercici sense un racó on reunir-se, perquè no se l'han pogut costejar.

L'alegria de tindre càrrec de foc vindria l'any 2007, quan la senyoreta Paola Saiz va ser designada com a dama d'honor de la màxima representant de la festa, ocasió que fins ara no s'ha repetit.

Després d'estar a punt de desaparèixer o fusionar-se amb alguna de les comissions pròximes, la unió que manté amb la veïna foguera de Princesa Mercedes ha fet que compartiren despeses comunes, fins i tot desfilar juntes en alguna desfilada oficial de la ciutat.

Modèstia en els seus últims monuments, confeccionats pels artistes Toni Sansano o Luïsmà Lozano, els qui han fet que la flama d'aquest xicotet racó de la ciutat romanga viva en forma de cartó pedra.

2018 >

AVENIDA DE LÓRING-ESTACIÓN

Un grup d'amics festers van pensar l'any 1995 ingressar en una comissió, però el que sorgiria en canviar impressions i idees es convertiria en la creació de la nova comissió d'Avenida de Lóring-Estación.

En un primer moment, la Gestora va atendre la demanda d'un col·lectiu format per 30 adults i 28 xiquets que volien fundar una nova entitat festera, per a la qual cosa se'ls oferiria una zona al barri de Vistahermosa o un districte nou en la part de Benalua Sud, ja que en un futur es construirien noves vivendes.

Així van decidir embarcar-se en aquesta zona del centre molt delimitada, ja que les pròximes comissions d'Oscar Esplá i Plaça Galícia agafaven gran part del districte. També Benalua arribava fins a la seua demarcació, per la qual cosa sense problema es desfaria d'un xicotet nombre de carrers.

El 1996 la zona estava encara a mig construir, ja que molt prop d'ells es trobava un gran solar en l'avinguda d'Elx, en el qual estava el taller de l'artista Pedro Soriano.

Pensant el nom que li posarien al seu grup fester, van prendre com a referència l'avinguda principal del seu districte i l'antiga Estació de Múrcia, enfront de la qual plantarien els seus primers monuments de sisena categoria, obtenint premi.

Des del primer moment, aquest consolidat grup de festers van voler donar-se a conèixer en el món de la festa, i abans de plantar monument, en els playback que se celebraven abans de finalitzar l'any, aconseguirien triomfar en la modalitat juvenil.

Després d'aquest primer exercici d'or, en el qual també obtindrien una dama del foc infantil, continuarien aconseguint notables èxits, com l'obtingut pel seu ninot presentat a l'exposició, que concorria en una de les últimes categories i es quedaria com el segon més votat, per darrere de Benalua.

Després d'uns anys sentint-se un poc apartats a causa de la seua ubicació, van demanar permís per a plantar al final de l'avinguda d'Oscar Esplá, on amb major comoditat planten el seu monument fins a l'actualitat i el racó els dies festius.

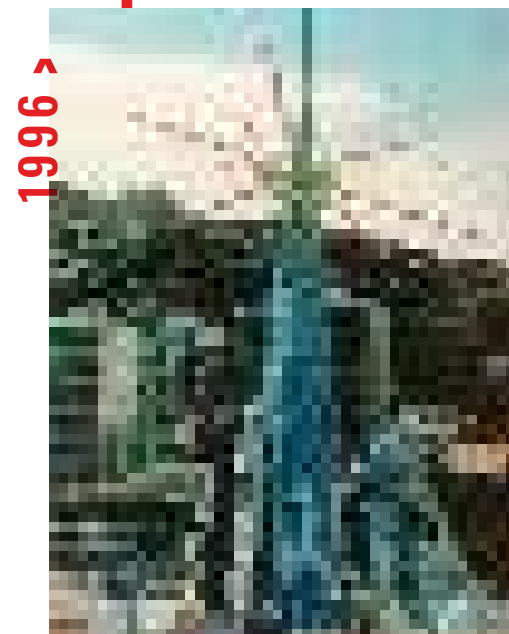
Han concorregut durant molts anys en categories inferiors, amb artistes com José Ramón Espuig, Javier Capella o Juan Carlos Asensi, però des de 2009 el monument ha cobrat encara més força i importància, gràcies també a l'entrada de comissionats nous i al fet que el nom de la comissió ha sigut molt sonat en obtenir Bellea del Foc els anys 2005 i 2007, a més de nombroses dames.

Dins d'uns nivells alts, ja consolidats en aquestes latituds de la festa, les passades fogueres es van emportar el triomf en la seua categoria,

i l'aspecte cultural i participatiu també forma part de la seua essència, ja que el seu elaborat llibret quasi tots els anys amb excel·lents col·laboracions obté molt bons premis, i els ninots de carrer confeccionats pels comissionats han obtingut nombrosos guardons en totes les categories del concurs.

Participatius durant tot l'any en les diferents competicions que organitza la Federació, compromesos amb el monument infantil i la seua importància dins del món de la festa i la seua col·laboració amb diferents entitats solidàries, formen part de l'incansable treball realitzat en el dia a dia.

LA MARINA

Quasi 25 anys han passat ja des que es fundara a peu de platja la comissió de La Marina, i és que el 1995 arrancaria el projecte de tres famílies molt festeres que es presentarien davant de l'entitat que regeix les festes per a poder fundar una comissió en una zona on no hi haguera encara celebració de la festa del foc. El lloc ofert i triat seria al costat de l'estació de la Marina, amb el fons incomparable de la platja del Cocó. Encara sense veïnat, ja que els pròxims barris del Raval Roig i La Sangueta queden exclosos del seu districte, lluiten per traure any rere any la seua labor endavant.

El seu primer monument el firmaria Pedro Soriano en sisena categoria, tot un homenatge a la seua incorporació en la festa, encara que no obtindria premi. L'alegria dels primers mesos, no obstant això, es veuria recompensada gràcies a la seua representant infantil, que entraria a formar part de la cort d'honor de la Bellea del Foc Infantil, un cas aquest curiós compartit per la pròxima comissió de Loring.

L'inici seria auster i dur, ja que el 1998 el seu monument adult no entraria en concurs per no arribar al pressupost mínim, fet que no els faria ombra gràcies a la seua bellea Olga Peces, que seria la primera dama del foc adulta de la comissió, càrrec que repetiria l'any següent Alicia Rosique. En total, quatre càrrecs de foc en els primers cinc anys de camí, tot un rècord per a una comissió nascuda en les albrors del nou segle.

Els seus monuments quasi sempre han militat en l'última categoria, comptant amb artistes com els Germans Gómez Fonseca, Julio Esplá, Santiago Alzamora o el valencià Manolo García, el qual els donaria el triomf en quarta categoria el 2006. Després el seguirien en la faena Jesús Grao o Juan Alberto Navarro, qui amb una trilogia convenceria els membres del jurat per a vèncer quasi tots els anys.

Molt jove i participativa, concursen en quasi tots els campionats esportius, a més dels playback, confeccionen llibrets xicotets però de gran valor literari i les seues nits de racó són de les més envejades de la ciutat, ja que aquesta xicoteta família acaba quasi sempre a la vora del Mediterrani, un mar que tenen a molt pocs metres del lloc de plantà.

» RABASA- POLÍGONO INDUSTRIAL

La xicoteta comissió pròxima al barri de Divina Pastora és una de les més allunyades de la capital per la zona nord, i apareixeria per primera vegada el 1995, quan va ser inscrita en l'antiga Comissió Gestora.

Donarien llum al projecte un grup de foguerers inactius que vivien prop de Sant Vicent del Raspeig, i després de buscar un emplaçament pròxim a la seua localitat recalarien en aquesta ubicació.

Els primers monuments alçats veurien la llum el 1996, confeccionat pel seu president, Pablo Blanco, participant fins i tot l'infantil en especial en el seu segon any de vida.

La zona on es va plantar primerament estava situada al polígon industrial que porta el seu nom, un lloc ple de naus entre les quals, prop de l'avinguda de Novelda, s'alçava una foguera fins que el 1998 uns vàndals calarien foc al seu monument i convertirien cendres l'esforç de tot un any. Després de rebre l'ajuda d'altres fogueres del sector nord, van treballar per a canviar aquesta ubicació per una altra molt més tranquil·la, i des de la Comissió Gestora se'ls va proposar un solar situat entre els barris de Tómbola i Divina Pastora, on fins a l'actualitat estan situats.

Monuments de xicoteta prestància i envergadura, plens d'humilitat i sempre en les últimes categories s'han plantat en el districte, fins que el 2010 l'artista Salvador Fenoll els plantaria una foguera enclavada en la primera categoria, encara que el resultat no seria l'esperat. També per aquells anys van tindre monuments infantils en categoria especial amb varietat de resultats. El 2012, l'artista Juan Ruiz Recio donaria

forma a un magnífic monument de tercera categoria amb quasi 15 metres d'alçària, que no obtindria el favor del jurat.

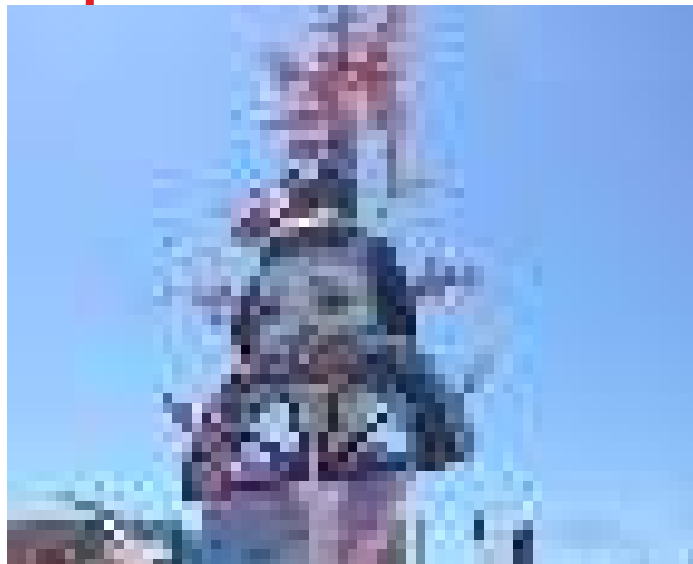
Després d'això, 2013 seria l'any definitiu per a fer el seu major salt qualitatiu en forma de foguera en categoria especial. L'artista Fede Alonso seria el seu mestre constructor, i després de tota la il·lusió posada, els resultats obtinguts quant a premis no van ser els esperats.

Després d'això va vindre una forta crisi que els obligaria a retrocedir en pretensions, plantant posteriorment en les categories més inferiors fins a dia de hui, on han trobat un binomi perfecte amb el seu artista Juan Ruiz Recio, qui el passat juny els plantaria un magnífic monument de tercera categoria.

Cal destacar, abans que res, que una de les seues majors alegries la viurien l'any 2008, quan la seua bellea infantil Pilar Alcaút va resultar triada mitjançant sorteig com a nova Bellea del Foc Infantil, únic càrrec de foc que fins ara ha tingut la comissió.

2012

LA CERÀMICA

La zona compresa entre els barris d'Altozano i Els àngels, que afrontava amb la Gran Via es va començar a expandir, i els antics solars en què s'alçaven fàbriques començaven a cobrar vida gràcies a la construcció d'un nou barri.

La Promotora Herculana començaria la construcció d'una sèrie de vivendes noves respectant el seu entorn natural, perquè de l'antiga fàbrica de ceràmica existent en aquesta zona van conservar una ximenera que s'integra, encara hui, perfectament en l'entorn.

Així, al carrer de la Ceràmica, i al costa d'aquesta ximenera es començaria formar un nucli fester format tot ell per gent jove l'any 1996, els quals, vinguts quasi tots d'altres comissions, van decidir inscriure en la Gestora la nova comissió de Gran Via-La Ceràmica, entitat aquesta que plantaria el seu primer monument l'any següent, una foguera confeccionada per l'artista Pere Baenas en sisena categoria, la mateixa que la infantil.

La comissió estaria integrada per una trentena de persones, que poc de temps després decidiria traslladar la festa cap a una zona més baixa del barri, a penes a uns pocs encreuaments de distància, on els edificis més nous del barri començaven a cobrar vida.

Amb el pas dels anys, els artistes Pascual Domínguez o Paco López serien els artistes dels seus monuments, que cada any anaven creixent en volum i pressupost, aconseguint com a primer èxit un primer premi de la quarta categoria.

Amb pocs anys en la festa, més concretament el 2003, plantarien el seu primer monument infantil en especial amb l'artista Bernardo Estela, categoria que a hores d'ara mantenen. L'artista, amb una relació molt fructífera amb la comissió, els donaria diversos premis inclòs el primer en alguna ocasió i més de cinc ninots indultats.

Aquest 2003 seria la llavor per a fer el bot a l'especial pel seu desé aniversari. Fins a arribar a 2006, plantarien diverses vegades el seu monument adult en les categories segona i primera amb molts bons premis, fent-se realitat el somni i plantant la seua especial "Pandora", ubicada al carrer d'Olof Palme, emplaçament que utilitzarien només aquest any, però no aconseguint bona posició en els guardons.

Això no faria que la festa decresquera, i després de la contractació dels germans Gómez Fonseca plantarien un monument que seria el més car de la història en plena crisi, ja que el de 2008 costaria la quantitat de 180.000 euros. L'arriscada composició de la rematada i la perfecció de la pintura contrastaria amb les bases un poc escasses, quedant relegat a un segon lloc.

Amb el pas dels anys, i dins de la categoria, faria la seua entrada Pedro Abad qui, amb la col·laboració de Federico Molinero, guanyarien el tan anhelat premi l'any 2011, quan van celebrar el seu quinze aniversari.

Des de llavors, diverses vegades més han fregat el primer lloc, encara que la seua millor posició des de llavors seria el segon lloc.

Vicente Llácer és el nou artista amb qui pretenen quedar en el més alt, però aquesta vegada les quantitats invertides són menors que abans.

El monument, per a ells, és l'eix primordial de la festa. Hi inverteixen gran quantitat del pressupost, sense oblidar la part cultural, molt arrelada des de la fundació d'aquesta entitat festiva.

Els seus llibrets en pocs anys han aconseguit figurar entre els millors de l'edició, guanyant diverses vegades el primer premi en els diferents concursos. Per a això, cada any compten amb una sèrie d'autors distints, per a aportar frescor i enfocaments diferents en cada exercici.

A més, el 2003, fundarien una penya de futbol Herculana, la qual comptaria a l'inici amb més de 50 socis.

La part més humana i social també és destacable i molt lloable dins del seu quefer diari. Van contactar amb l'associació nacional de cegos espanyols per a poder posar les cartel·les dels monuments en braille, amb el fi únic d'acostar el món de la festa als invidents. Això va dur a terme un projecte solidari, "La Ceràmica Solidària", que hui aglutina una infinitat de causes benèfiques.

Les presentacions de les seues bellees les mantenen cada any als carrers del seu districte, a fi d'acostar el més possible la festa al barri. Moltes han sigut les representants que han obtingut càrrec de foc, encara que anhelien tindre una bellea, la de tots els alacantins.

El certamen artístic també és un punt fort, ja que el planter de jòvens prepara durant l'any aquesta i altres activitats.

Van crear, a més, la publicació La Fumaguera, revista de dimensió reduïda a manera d'informació de les activitats que duen a terme.

Des del començament de l'activitat, el primer president de la qual seria Miguel Ángel Durá, molt han canviat les coses, fins i tot el nom, perquè la coneguda actualment com "La Ceràmica" es va inscriure com "Associació Cultural Foguera La Ceràmica".

PARQUE DE LAS AVENIDAS

Quasi finalitzant el segle XX, la construcció de nous barris i la millora d'infraestructures ha sigut la constant a la nostra ciutat. Molt prop, i quasi tocant al barri del Garbinet, es construirien una sèrie de vivendes que conformarien el nou barri del Parc de les Avingudes, que comprendria terrenys del Bon Repòs, tindria com a límit la Gran Via i disposaria de tots els serveis d'un veïnat modern.

Poc de temps tardaria a sorgir la flama en aquest emplaçament, i prenent el nom d'una promoció de vivendes, la comissió de Parque de las Avenidas seria fundada el 1996, plantant el seu primer monument l'any següent.

La seua primera incursió en el món de la festa els deixaria un sabor amarg, ja que el monument plantat per Javier Gómez Morollón, de segona categoria, no quedaria acabat a temps, sent desqualificat pel jurat. A més, com a curiositat, el seu primer llibret tindria una original forma de periòdic, demostrant una innovació que sempre els caracteritzaria.

Després de contractar, l'exercici següent, el valencià Juan Miguel Delegido i després dels bons resultats obtinguts, el seu primer monument en la categoria especial (i únic fins ara) seria plantat el 1999, fent d'aquest districte una visita obligatòria per a tots els amants de l'art efímer. Quedaria relegat a l'últim lloc, però això no significava que anaren a disminuir les pretensions. La projecció que els va donar aquesta foguera seria a nivell autonòmic, ja que la retransmissió de la seua cremà per la televisió pública la ubicaria en el mapa.

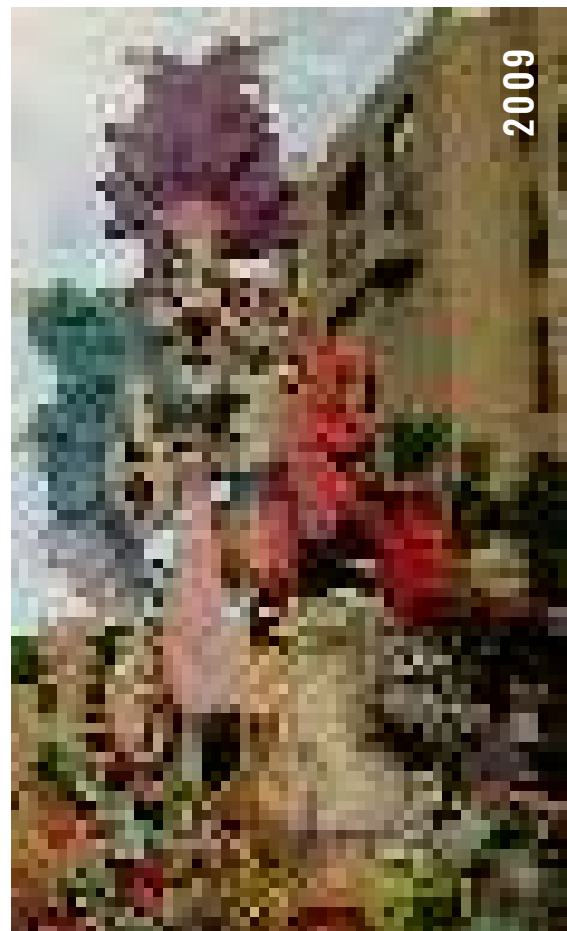
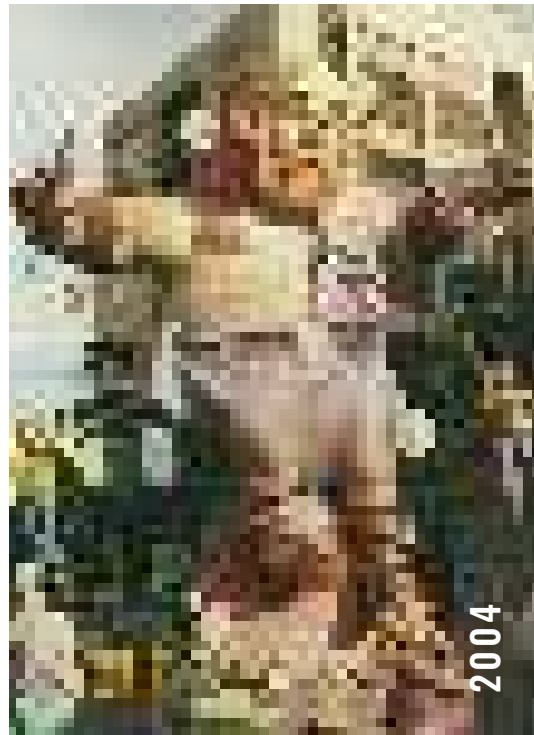
Més avant, i en categories intermèdies, l'artífex del seu monument seria Juan Miguel Gabaldón, el qual en ostentacions d'originalitat alçaria durant anys fogueres en la tercera categoria amb gran crítica, i després d'ell vindria la mà del desaparegut Paco Vázquez, l'obra de 2001 del qual no seria del grat de la comissió.

La seua millor etapa vindria donada quasi finalitzant la dècada de 2010, ja que Paco López Albert, flamant artista amb multitud de premis especials a València, els plantaria diverses obres en segona i primera categoria que obtindrien suculents premis.

Els canvis urbanístics de la zona van fer que durant anys el racó i els monuments deambularen per una mateixa localització però sense lloc fix, fins que en l'actualitat han recalat enfront de l'església del barri, on tenen amplitud per a plantar les seues dependències sense cap problema.

En aquest lloc, artistes com Paco Giner o Miguel Santaaulalia han sigut els encarregats d'alçar molt bones obres efímeres amb multitud de premis, ja que si per alguna cosa es caracteritza aquesta comissió és per la seua forta aposta pel monument. Tots els anys el seu racó és un dels més animats de la ciutat, i fins i tot han de limitar-ne el nombre de taules per les mesures del recinte, ja que són molts els veïns els que volen passar els dies grans d'Alacant al seu barri.

Participativa en molts aspectes, aquesta comissió organitza molts esdeveniments durant tot l'exercici i cuiden sempre el seu llibret, el qual dediquen a aspectes tradicionals i alacantins, i obtenen quasi tots els anys diferents i variats premis en els concursos.

GRAN VÍA-SUR

La zona sud de Baver veuria el naixement a la fi de 1997 d'una nova comissió, ja que un nombrós grup de festers provinents d'altres comissions decidiren ajuntar-se i crear un nou districte a la zona del carrer de Perú, encreuament amb el de Brasil, on hi havia una sèrie d'urbanitzacions i molt terreny més en què en poc temps es construiria un nou veïnat, donant així futur a l'entitat.

Amb un banderí que simbolitza el vaixell de la rotonda del carrer de Mèxic, pròxim al districte, plantarien per primera vegada l'any 1998, sent el seu president José Manuel Belmonte, i contractarien amb l'artista Juan Carlos Asensi un monument enclavat en la cinquena categoria per a estrenar-se en la festa.

Successivament, i segons passaven els anys, es podia veure el creixement del barri quan el visitant s'acostava fins al monument plantat al juny, i diversos artistes més s'encarregarien d'aquesta labor, com Paco Granja, Jesús Grao, Toni Sansano o el genial artista valencià Juanjo García, expert en la comicitat i la sàtira (els plantaria, a més, un monument infantil concebut al revés).

Durant molts anys van plantar en un enclavament certament desangelat i mancat de comerç i activitat, qüestió que amb els anys va anar variant substancialment, tot i que es trobaven encara un poc amagats, ja que accedir a la foguera en vehicle era pràcticament impossible en estar ubicat en un carrer sense eixida, per la qual cosa van decidir traslladar la festa al passeig de Joan Fuster, enfront del baixador de sant Gabriel, en una gran esplanada que els permet tindre moltes més taules al racó, els seus monuments els pot veure més gent i la col·laboració ha crescut substancialment.

Mai han tingut grans pretensions en els seus monuments, encara que lògicament el seu somni és plantar en la major categoria possible. Es conformen d'estar entre les intermèdies o baixes, encara que poden presumir d'haver-ho fet un any en tercera.

Els últims temps han sigut especialment bons, ja que han aconseguit nombrosos premis en els seus monuments gràcies als artistes Joaquín Rubio i Luisma Lozano, aquest últim expert a plantar propostes experimentals o innovadores de gran interès.

Presumeixen a favor seu de diverses dames infantils del foc, i somien de tindre una representant màxima en la festa, encara que mentre persegueixen aquest somni, els més jòvens s'involucren de ple en altres activitats, com les festes temàtiques d'Halloween o els playback.

A més, solen ser conscienciosos a l'hora de crear ninots de carrer en les diferents modalitats, ja que quasi sempre que es presenten obtenen premi.

Després de més de vint anys en la festa tenen el millor per arribar, ja que aquest nombrós grup de persones que porten la festa al seu barri treballa durant l'any pel barri, encara que en els temps actuals la col·laboració veïnal és més aïna escassa, ja que són poques les cartilles que es conserven.

1999 >

2002 >

LA CONDOMINA

La segona foguera amb major continuïtat apareguda a la zona de platges i Sant Joan (Albufereta ho va intentar sense èxit i Costablanca es va consolidar ràpidament) va ser la de La Condomina, gestada el 1999 i el primer monument de la qual veuria la llum el 2000.

En la zona de l'antiga horta alacantina, amb muralles que daten del segle XVII, prendrien el nom arran de les característiques antigues del terreny, on hi havia vinyes amb aquest nom. Amb el pas dels anys, i els segles, tot aquest terreny va canviar per complet la seua fisonomia, construint-se tot un barri de cases residencials, urbanitzacions i vivendes de temporada, és a dir, segona vivenda de platja per a molts alacantins i turistes que tenen la seua residència habitual situada més a l'interior.

Veient el potencial de la zona, plena de famílies amb xiquets de poca edat, un grup de festers es van disposar a portar la festa allunyada de les fogueres a aquest lloc, que només comptava amb una foguera pròxima, la de Costablanca-Entreplayas, per a animar encara més la zona els dies grans d'Alacant.

Tasca poc fàcil la inscripció d'aquesta comissió en l'antiga Gestora, perquè la por que tenia l'entitat que regeix la festa era no comptar amb suficient suport per part del veïnat a causa de les peculiars característiques anteriorment descrites.

Després d'aconseguir més de 500 firmes per a donar suport a aquest grup de festers, els seus primers monuments van veure la llum a la zona de Miriam Blasco, que posteriorment canviarien a Historiador Vicente Ramos per les obres del tramvia.

El seu racó va ser un dels més nombrosos del moment, perquè podien albergar prop de 4.000 persones, arribant a tindre més de 250 taules i unes 650 cartilles de col·laboradors, xifra rècord en aquest moment. No és genys estrany que els primers anys manejaren un pressupost pròxim als 150.000€, i després de la modèstia de plantar en la quarta categoria del primer any passaren a la primera en ambdós monuments, realitzats els primers anys pels germans Gómez Fonseca.

Però tot canviaria amb l'obligat canvi d'ubicació a causa de la implantació del tramvia, ja que baixaria molt la col·laboració

veïnal i el seu racó es veuria molt disminuït en dimensions, cosa que els perjudicaria durant anys.

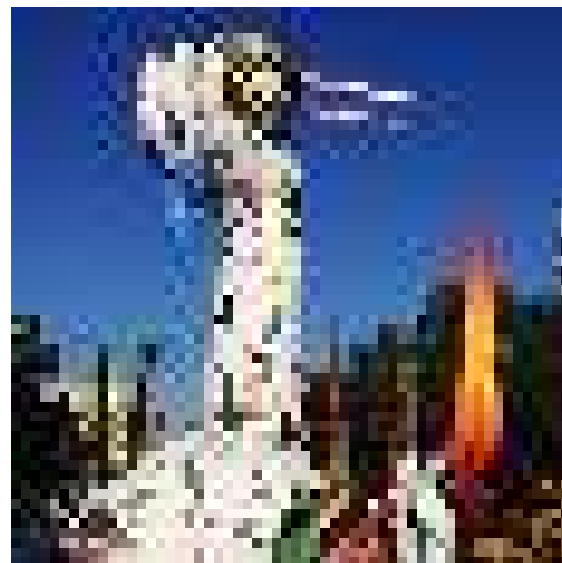
Quasi 20 anys després viuen un moment modest, sense grans pretensions en els seus monuments plantats en les últimes categories, i que en els últims anys confecciona Pedro Espadero.

Un altre aspecte en què han destacat prou ha sigut en el de les presentacions de les seues bellees, les quals es duïen a terme al barri comptant com a fons les torres de l'horta i creant uns espectacles dignes de tal esdeveniment.

La cavalcada del ninot també ha sigut un punt molt fort d'aquests festers, i han rebut molts i molt importants guardons dins d'aquest àmbit, igual que els seus llibrets, que durant molts anys han obtingut premi.

2012

2015

JOSÉ ÁNGEL GUIRAO

Amb el nom de tan carismàtica persona, molt estimada en l'àmbit festiu, una comissió ubicada a la zona d'expansió del Parc de lesAVINGudes, amb un xicotet districte els carrers del qual porten el nom de personalitats reconegudes del món de la festa.

Van ser prop de deu les persones que, el 1999, als pocs mesos de morir el fester que els dóna nom, es van posar a treballar per a crear una nova comissió que plantaria monument al carrer amb el seu nom, ple d'urbanitzacions amb famílies joves.

En el seu primer exercici plantarien el monument en segona categoria, tot un èxit per a la festa poder aportar una obra d'art de qualitat, obra de Pedro Soriano, el qual també confeccionaria el monument del segon any, ja en cinquena. Segons els seus fundadors, l'esforç fet per la comissió es veuria recompensat per dos genials fogueres quasi regalades per l'artista.

En ser tan pocs comissionats, poc més de deu taules serien les que conformaren el seu racó, que il·luminaven amb ciris per la falta de recursos, a més de no comptar amb orquestra o disco mòbil, perquè el pressupost no els hi arribava.

Amb el pas dels anys s'hi van anar incorporant festers d'altres comissions, i els seus monuments seguien encara en categories inferiors, confeccionats per artistes de la talla de Francisco Granja, Joaquín Rubio o Santiago Alzamora, fins que per fi van eixir de la seua angosta ubicació per a poder plantar amb major vistositat al passeig de l'avinguda del Pintor Xavier Soler. Aquest nou espai faria que el nombre de comissionats cresquera exponencialment, sobretot joves desitjosos de fer activitats noves, com els playback, on aquesta comissió cada any intenta superar-se més i més, i on ha aconseguit grans guardons fins ara.

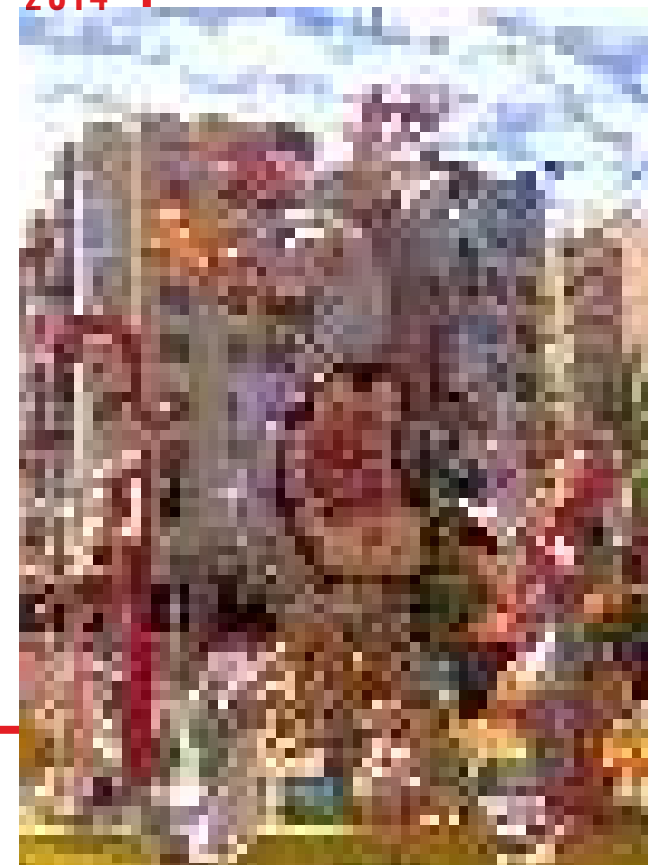
Plantarien en aquesta nova ubicació Juan Carlos Asensi durant bastants anys amb diferents premis pels seus monuments, Arturo Vallés, Pedro Espadero i Fran Santonja, amb els quals han pujat diversos nivells més, convertint-se en l'actualitat en un districte amb visita obligada.

Les presentacions de les seues representants màximes també és un aspecte que cada any cuiden i mimen fins al més mínim detall, i l'alegria vindria l'any 2012 quan la seua bellea infantil, Eva Papi, va ser designada com la màxima representant dels xiquets, promocionant encara més el col·lectiu fester.

2003

2014

DON BOSCO

Una foguera molt peculiar, perquè la fundació l'any 2005 de la comissió de Don Bosco va molt lligada a un col·legi en concret, el dels Salesians.

La gestació d'aquesta comissió va vindre donada un any abans, quan diversos pares del col·legi mencionat van decidir aportar el seu granet d'arena al món de la festa. Alguns eren novells, però molts altres venien de diferents comissions del barri de Sant Blai.

Va ser abans la foguera que el barri, per tant, la seua primera plantà la durien a terme a les portes del col·legi Don Bosco, nom triat per a major identificació d'aquesta entitat amb la zona. A més, el nou barri que s'estava construint no tenia nom o toponímia anterior, per la qual cosa l'opció d'aquesta nomenclatura era la més encertada.

Com en la majoria dels casos, naixerien amb humilitat plantant els seus monuments en les últimes categories. Se l'arribaria a considerar la reina de la sisena, perquè aconseguirien quasi sempre el primer premi amb obres dels artistes germans Gómez Fonseca, els primers, Pascual Domínguez i José Muñoz Fructuoso.

Passat el boom urbanístic i amb un barri d'urbanitzacions replet de vida, portarien l'alegria que comporta una comissió de districte en un barri al seu centre neuràlgic, la plaça de Joan Pau II, on disposen d'uns amplis carrers on plantar monuments i racó.

En aquest espai s'han vist fortament afortunats, perquè el nombre de comissionats ha anat creixent incessantment, sobretot infantils i juvenils. Amb el pas dels anys, els seus monuments han pujat de categoria, arribant fins i tot a la segona amb gran quantitat de premis, gràcies a les mans de l'artista constructor Toni Sansano.

NOU ALIPARK

No s'ha de confondre aquesta comissió amb la que va haver-hi en el mateix espai anys abans, ja que com el nom mateix indica, es tracta d'una nova des que es va fundar el 2005.

Després de diversos anys en què l'alegria, el goig i la música van romandre en descans, un grup de fusters que anteriorment havien coincidit en l'extinta Alipark i en altres comissions, van decidir reunir-se per fundar-ne una nova als seus carrers.

En l'actualitat planten en categories més inferiors, però això no impedeix que els dies grans de festa tinguen un racó replet de taules per al públic i l'atractiu principal que ha suposat la implantació d'una fira infantil.

Altres aspectes que cuiden molt sempre són els referits a les representants femenines de la festa. Les presentacions, que es duïen a terme al teatre del col·legi Don Bosco, han estat sempre plenes d'imaginació i creativitat, a més de cultura i tradició, perquè sempre han anat referides a algun aspecte tradicional de la festa. Diversos càrrecs de foc han sigut els que han aconseguit, tant en adultes com en infantils, tot un èxit aconseguit en menys de deu anys de vida.

A hores d'ara, destaquen també els seus ninots de carrer en les diferents modalitats i l'ofrena floral a la Mare de Déu del Remei. De les mans d'un conegut florista veí del barri de Rabassa, han desfilat pel recorregut oficial grans cadafals i ornaments florals que han aconseguit una gran quantitat de premis.

Amb el vistiplau de la Federació de Fogueres, i deixant aparcada una història amb què ja no se sentien identificats, 2005 seria l'any en què va reaparèixer la festa al carrer de Pedro Herrero.

Amb modèstia però sense respir, el nombrós grup de jòvens i majors que van conformar la primera comissió van aconseguir plantar un monument que encarregarien al valencià Jiménez Zafrilla, el qual, amb el pas dels anys, es convertiria en un amic i comissionat més.

Entrada triomfal, amb premi, la qual cosa els donaria encara més ganes de continuar amb el seu treball, que van veure engrandit gràcies a la incorporació de nous comissionats vinguts d'altres fogueres pròximes, fet que els possibilitaria participar en molts dels concursos de la Federació, com el certamen artístic, on sempre han actuat en modalitat única i han aconseguit molt bons premis.

Com faria l'anterior comissió del barri, el llibret ha sigut sempre un punt essencial per a ells, i fins a la seua defunció, l'artista Remigio Soler els n'ha confeccionat la portada, en exclusiva per a ells, de manera totalment altruista.

També han participat en el certamen de ninots de carrer en diferents modalitats, i, després de consolidar-se plenament, van pujar de categoria els seus monuments.

Ací han plantat, a més de Zafrilla, Juan Carlos Asensi, Fran Santanja, amb notable èxit, i Dani Barea, qui els ha portat a assaborir les mels d'un primer premi, entre d'altres.

Un autèntic planter de dones alacantines és aquesta comissió, ja que moltes de les seues representants es van quedar a les portes d'obtenir càrrec de foc; se'ls resistiria, però a per fi, va arribar el 2010, amb la seua bellea adulta i anys abans amb la infantil.

SANT BLAI-LA TORRETA

La comissió ubicada a l'antic PAU 2, nova zona urbanitzada a l'entorn de la Gran Via amb límits entre els barris de Rabassa, Sant Agustí i Sant Blai, veuria la llum al juliol de 2005, quan el projecte executat per un nombrós grup de veterans i jòvens d'altres fogueres i residents al barri van voler portar la festa fins als seus carrers en aquesta zona que es compon bàsicament per urbanitzacions.

Veurien, per tant, la llum els seus primers monuments el 2006, plantats a la plaça de la Pau, centre neuràlgic d'un nucli fester que s'ha caracteritzat sempre per la implicació de tots i cada un dels seus comissionats a l'hora de dur a terme la multitud de projectes que han executat fins a l'actualitat.

En els últims anys, i a causa d'alguns problemes que han tingut amb una part del veïnat, s'han instal·lat en un altre carrer del districte, on ara, amb total tranquil·litat i comoditat, poden gaudir de la festa de fogueres.

2014 ^

Aquest primer any aconseguirien obtenir el primer premi de la foguera en la segona categoria i el segon en la infantil de la mateixa secció, la qual cosa confirma que el monument és des d'un principi l'eix primordial de la celebració. Després d'obtenir en el seu debut un total de 24 premis, el camí ascendent ha sigut imparable.

En el seu segon any, i amb una nova ubicació a la rotonda del carrer del Cardenal Francisco Álvarez, s'estrenarien en la primera categoria adulta i infantil, obtenint també molt bons resultats quant a premis.

Després d'uns anys en què van buscar la ubicació idònia de monuments i racó, definitivament trobarien el lloc idoni al carrer de l'Esportista Isabel Fernández. Des d'allí, continuarien plantant monumentals obres adultes de l'artista Xavier Herrero els primers anys, Vicente Martínez, Paco Giner o Pedro Abad. Aquest últim s'estrenaria amb polèmica, ja que encara que l'obra presentada obtinguera un tercer premi, la comissió no quedaria del tot satisfeta amb el resultat, arribant fins i tot a rebutjar el guardó.

Quant als seus monuments infantils, diversos han sigut els anys que han plantat en la categoria especial amb artistes com Bernardo Estela o José Gallego, obtenint triomf i ninot indultat.

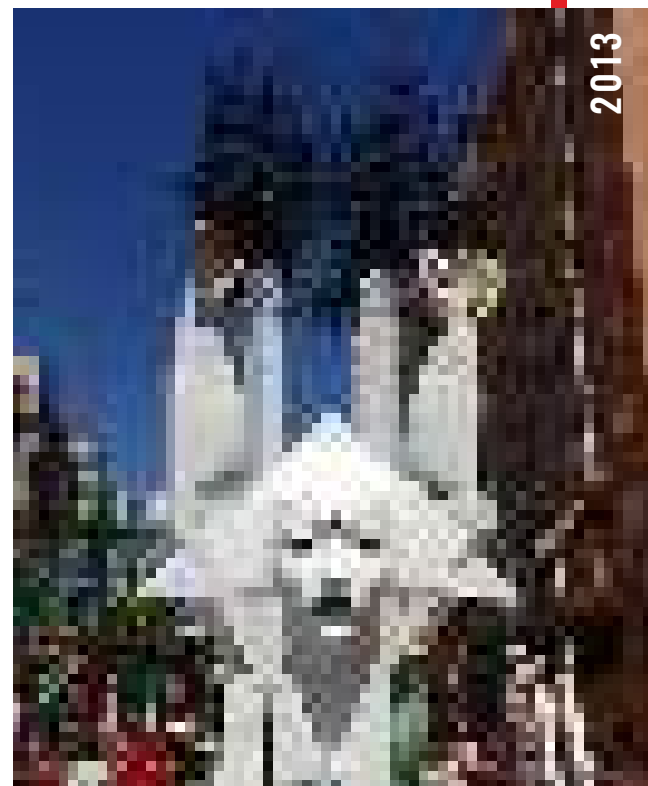
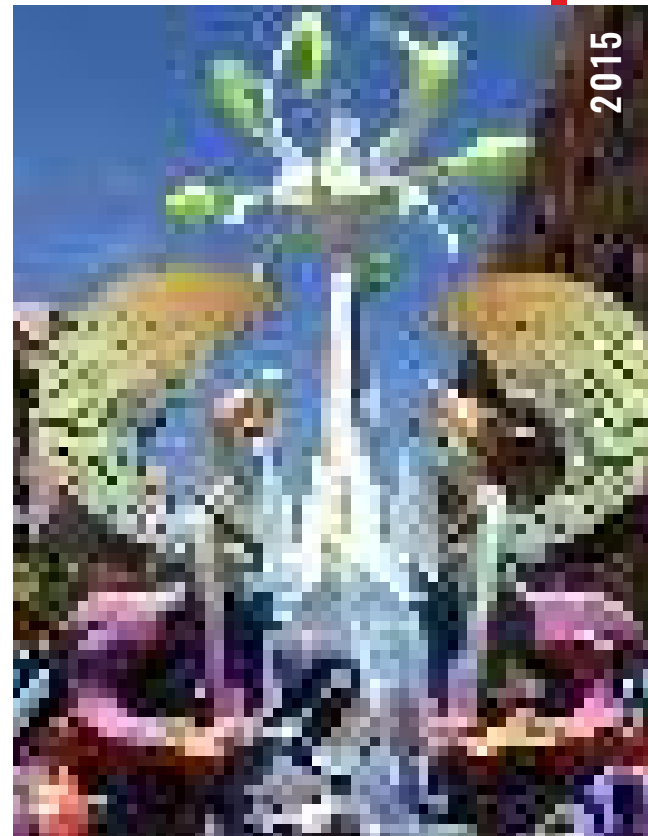
El gran bot a l'especial en el monument adult el farien l'any 2015 amb Paco Giner, el qual els donaria un sisé lloc en una competició molt renyida. Encara que només van concórrer aquest any, la motivació va vindre donada per la quantitat de comissionats que es van registrar i que van fer possible poder optar amb un pressupost folgat a aquests nivells.

Però no sols es coneix la comissió pels seus monuments, ja que són molts els projectes que duen a terme. Des de l'inici, el tema artístic és el seu punt fort, i amb el concurs artístic que organitza la Federació de Fogueres han aconseguit molts primers premis en les seues diferents modalitats, i fins i tot algun any han aconseguit fer doblet en les categories d'adulta i infantil. També la cavalcada del ninot és el seu punt fort, sent una de les primeres que en transformaria per complet el concepte, regalant-nos, any rere any, una posada en escena digna dels Carnestoltes més reconeguts del món. Lògicament, entre les quínieles de les premiades sempre han figurat entre els primers llocs.

Culturalment parlant, el llibret i les xarrades que organitzen, any rere any, han sigut molt productives i interessants per al món de la festa. Verdaderes joies literàries han eixit per producció pròpia, donant-nos una sèrie d'exemplars que tot amant d'aquesta cultura desitjaria tindre, també obtenint molt bons resultats en els premis que atorga la Generalitat i des de la mateixa entitat festiva d'Alacant.

La representació femenina en la comissió també és una cosa que cuiden amb afecte, ja que cada any són moltes les xiquetes i senyoretes que volen optar a un dels càrrecs. Moltes de les seues representants han sigut agraciades amb un càrrec de foc, la primera d'elles l'any 2008 gràcies a la senyoreta Gracia Chazarra, qui inauguraria aquest peculiar palmarés.

Carrers adornats, diferents competicions esportives, ofrena de flors, desfilada de comissions, concurs de betlems... per a tot això i més estan sempre disponibles els seus comissionats, els quals, ara, amb un local molt ampli, disposen d'un espai en què tot l'any estan treballant per a portar el millor de cada un a bon port.

GRAN VIA-GARBINET

Diversa, multicultural, artística i amant de les tradicions. Així donaria la seua benvinguda a la festa la comissió de Gran Via-Garbinet, ubicada en un antic camp de cabres que va quedar convertit en gran quantitat de solars delimitats per la Gran Via, Via Parc i les noves construccions del Parc de les Avingudes.

Amb el boom urbanístic, aquesta zona s'ompliria de vida: multitud de modernes urbanitzacions i parcs es van anar construint, i un grup de festers residents a la zona van decidir, el 2005, portar la festa fins als seus carrers, un somni que es materialitzaria l'any següent quan van veure plantats al carrer sengles monuments, adult i infantil, amb el suport del veïnat.

De manera modesta i tímida, les seues fogueres confeccionades per Joaquín Rubio donarien aquesta càlida benvinguda, ben protegits per un nombrós grup de comissionats de nacionalitats dispars.

Pocs anys després, més concretament el 2008, es començaria a entreveure la preocupació per la cultura alacantina que té la seua gent, ja que des d'aquest precís monument, bé pel cap i mans de Juan Carlos Vizcaíno, una sèrie important de llibrets farien la seua aparició, convertint-se en els més comentats i premiats. Llibrets que parlen de publicacions de la festa, de personatges alacantins, artistes, d'èpoques passades detallades al mil·límetre, de curiositats diverses i sobretot plenes de fotografies d'un ampli arxiu propi, posat des de les seues pàgines al servei de la festa.

Molt important, a més, el monument, ja que en molt poc de temps han deixat arrere les categories intermèdies per a lluitar per un buit entre els grans. De mans dels artistes fallers Latorre i Sanz, diversos anys han sigut plantades verdaderes obres d'art enclavades en la segona categoria que, a més, han obtingut triomf.

Després de la seua eixida, José Devís o Josué Beitia serien els encarregats d'agafar el testimoni, encara que en categories més inferiors, ja que l'eixida de comissionats i la poca col·laboració veïnal han fet disminuir-ne en els ingressos.

Dins de la matèria cultural, i a més dels mencionats magnífics llibrets, han realitzat diversos homenatges als presidents de la Gestora, una exposició de fotografies i el cicle cultural Ciutat i Festa, on intervenen cada any que es fa diferents personalitats rellevants de la ciutat i de la festa mateixa per a debatre sobre diferents temes.

Les dones d'aquesta comissió són el seu major tresor, ja que elles mateixes són les encarregades de confeccionar els trages que anualment llueixen per a la cavalcada del ninot. Es tracta d'una de les comissions que ha portat el nivell del concurs

fins a uns nivells molt pròxims a les millors desfilades de Carnestoltes del món, ja que la imaginació i espectacularitat són marca de la casa.

Diverses han sigut les representants màximes que han aconseguit tocar el foc amb les seues mans, però el 2011 l'alegria seria màxima quan la seua bellea, Raquel Sánchez, fóra designada com la nova Bellea del Foc de les Fogueres.

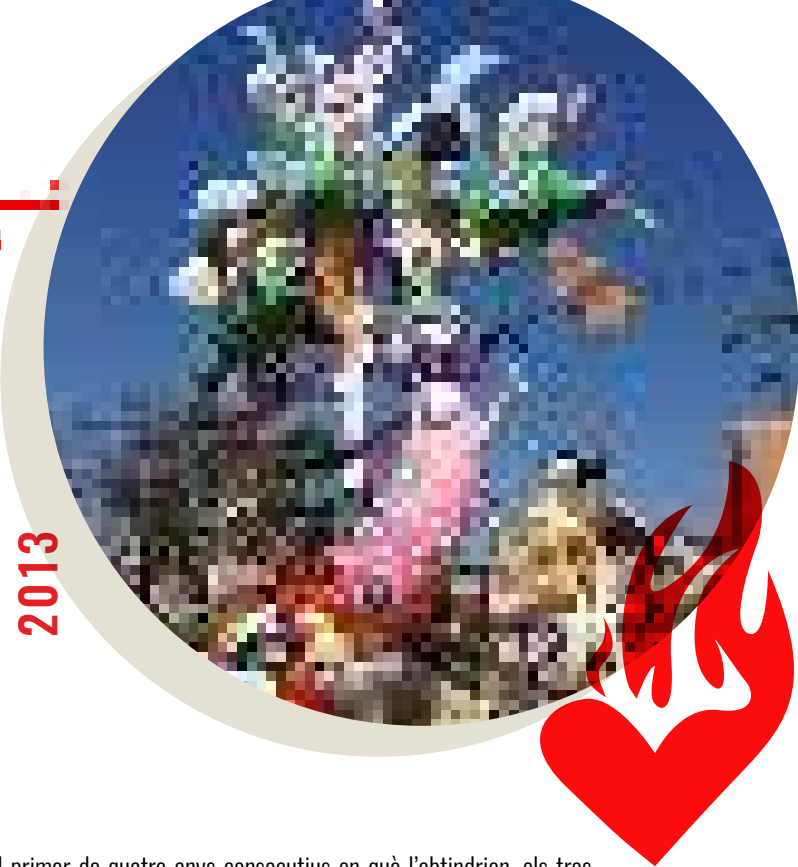
Davall la modèstia que ara mateix els caracteritza, continuen concursant en el certamen artístic de manera espectacular i en cada esmorzar anual ofereixen una molt interessant selecció d'exemplars de temàtiques diverses per a la seua venda, aconseguint gran quantitat de rellevància i assistència.

BAVER-ELS ANTIGONS

2013

Dinamisme, joventut, il·lusió i moltes ganes de festa. L'any 2006, un grup d'amics i festers de diferents comissions de fogueres es van ajuntar per a poder fer realitat el seu somni, que no era cap altre que el de fundar una nova entitat festera que reunira les característiques anteriorment mencionades.

Amb aquest esperit emprenedor, es van presentar davant de la Federació de Fogueres per a sol·licitar la seua alta, esperant aprovació per a poder constituir-se legalment. Van pensar diferents noms, com Port Pesquer o Passeig Marítim, ja que la ubicació triada se situava a l'oest del barranc de Benalua, en una nova zona d'expansió on s'estaven començant a construir una sèrie de vivendes residencials, a les quals se'ls sumava unes plantes baixes a l'avinguda d'Elx. Sol·licitarien, a més, permís a la pròxima comissió de Barri José Antonio per a cedir part del seu districte, a la qual cosa gustosament acceptarien davant de la impossibilitat de moure's del seu entorn natural. Finalment, i després d'estudiar la història de la zona, van decidir fer honor al barri on s'ubicaven, el de Baver i en homenatge a les ruïnes romanes trobades antany pertanyents als antics pobladors d'Alacant, els Antigons.

El 19 de setembre d'aquest mateix any es van ajuntar els festers al passeig del districte, unes trenta persones entre adults i xiquets per a esperar la crida que els confirmara l'acceptació de la seua sol·licitud, que es produiria de bon matí. La celebració amb xampany i traques seria el començament en la festa d'una comissió que a poc a poc escriuria el seu nom en la festa amb lletres d'or.

Al començament, els monuments figurarien entre les últimes categories, encara que això no els restaria ganes i il·lusió d'augmentar la família festera en anys venidors, cosa que es faria efectiva mentre se succeïen els anys.

I és que més de cent persones s'involucionarien en aquesta jove comissió, denominant-se els "Antigons" o "Pistatxos" amb el pas dels anys, demostrant un profund compromís amb els elements essencials de la festa, com són el monument, la cultura, la música i la dona alacantina.

En pocs anys, els seus monuments ja figuraven entre les categories altes, i en només cinc anys el seu infantil militaria en l'especial de mans dels valencians Ceballos i Sanabria, mentre que l'adult el confeccionaria Francisco Gisbert.

L'any següent, i de la mà de José Lafarga, plantarien per primera vegada en primera categoria el monument adult, obtenint grans resultats, mantenint el seu infantil en especial, aquesta vegada amb el famós artista faller valencià Julio Monterrubio, un dels més desitjats per les entitats festives de tota la comunitat, plantant la que seria la seua primera i única foguera.

Per unanimitat del jurat, la composició senzilla i neta i el traç perfecte tindrien la seua recompensa a manera de primer premi,

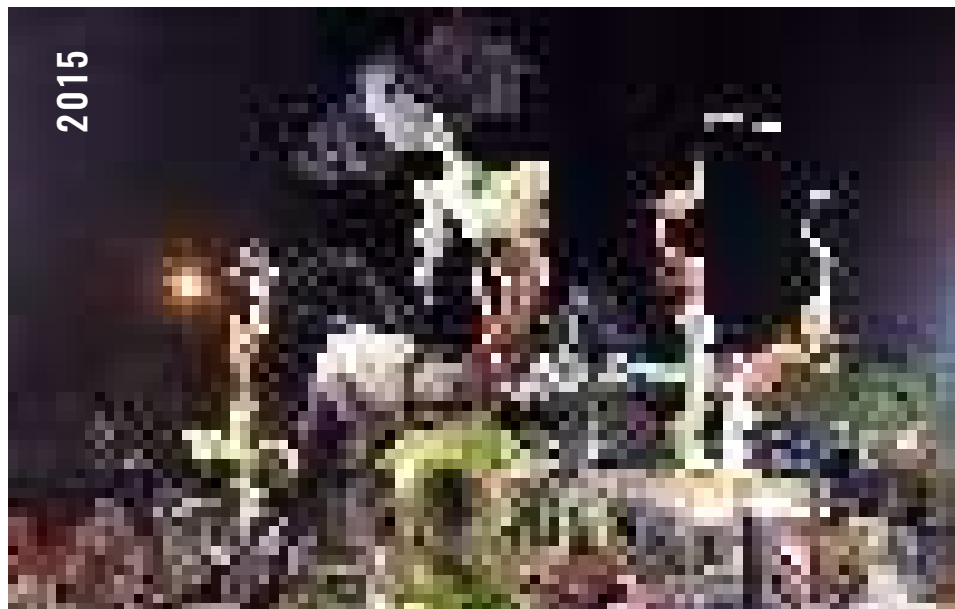
el primer de quatre anys consecutius en què l'obtindrien, els tres últims gràcies a l'artista Iván Tortajada.

En matèria cultural i literària, molt pocs anys després del funcionament de la comissió veurien la llum grans exemplars de llibrets, posicionant-se com gran referent cultural en cada edició. Els premis obtinguts en aquest apartat han sigut nombrosos, i el valor literari mostrat en les seues pàgines són fidel reflex de la seua preocupació per la tradicionalitat de la festa i la història de la ciutat, per la qual cosa, mitjançant grans col·laboracions, han fet realitat aquesta part fonamental dels festers.

No sols obtenen triomfs en els seus monuments, i no tota la seua activitat se centra al juny, ja que durant la resta de l'any no es perden cap esmorzar ni presentació, a més de participar molt activament en els diferents concursos convocats per la Federació, com el certamen artístic, certamen de nades o els diferents d'indole esportiva.

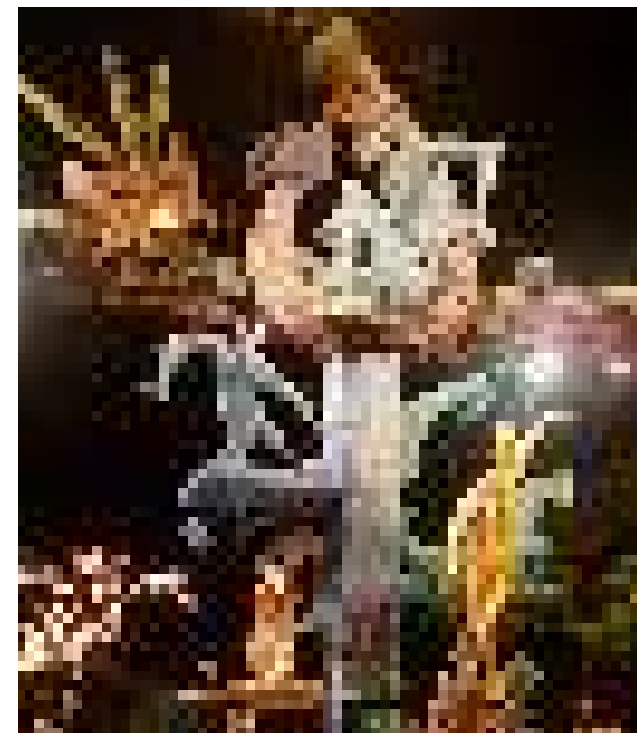
Diverses han sigut les representants adultes i infantils que han aconseguit càrrec de foc, i tots esperen amb ànsia poder presumir d'una Bellea del Foc. Mentrestant, cada any guanyen comissionats amb les seues quotes especials innovadores en la festa, preparen la seua ofrena floral de manera espectacular i somien de poder donar al món de les fogueres més ninots indultats, ja que diversos entre infantils i un adult descansen per a admiració en el Museu de Fogueres.

2015

L'HARMONIA SAN GABRIEL

2009 >

En una nova zona d'expansió del barri de Sant Gabriel apareixerien les cases de la urbanització Villateresa Sur, i milers de famílies joves amb xiquets menuts es traslladarien a viure allunyats del centre i dels sorolls a aquest xicotet quasi poble d'una zona allunyada dels barris tumultuosos.

Molts dels seus veïns pertanyien a fogueres, i cansats d'haver de desplaçar-se van decidir crear-ne una nova l'any 2006, plantant el seu primer monument l'any següent. El nom triat va ser el de Barri l'Harmonia davant de la impossibilitat de portar el nom del barri, Sant Gabriel, un barri aquest molt arrelat a les seues festes patronals i que en el passat va tindre molts problemes amb l'única foguera plantada.

Així, més de 80 festers van instal·lar a la plaça de La Fabriqueta el seu racó habitual durant els dies de festa, i el seu monument al carrer de l'Era, qui els construiria en aquell primer any va ser Pachi, posteriorment, Joaquín Rubio i Jesús Grao, qui plantaria un magnífic monument el 2009 de quarta categoria que obtindria premi, sent el millor fins a l'actualitat.

Després dels anys inicials, el nombre de comissionats descendiria, encara que no ocorrera el mateix amb la col·laboració veïnal.

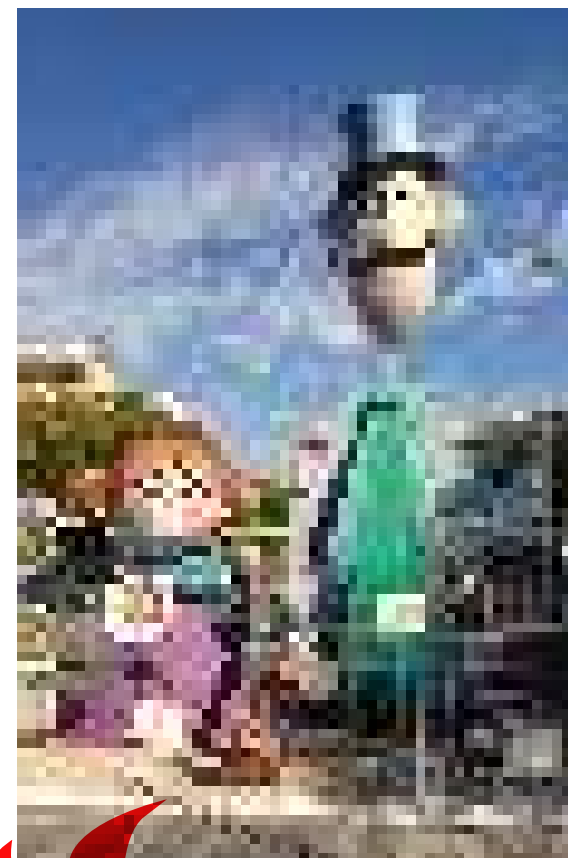
A pesar de comptar amb molt poques cartilles de col·laboradors, cosa molt comuna hui en dia, tenen l'espai suficient per a instal·lar durant els dies grans una fira infantil, la qual cosa fa que xicotets i majors passen les nits i els dies dins de les seues dependències. Les taules en fogueres són molt sol·licitades, ja que la seguretat que dona tindre-ho tot en un mateix recinte tancat es dona en molt poques comissions.

Traslladarien el seu monument fins a un carrer més amagat, la qual cosa deslluïria prou la seua apreciació, ja que no és visible des de la carretera principal del barri. En aquests límits, es mouen en les categories inferiors, comptant amb artistes com Luisma Lozano o Lidón Santacreu.

El 2014 van poder per fi inscriure en la Federació de Fogueres el nom amb què sempre havien somiat, que no era cap altre que L'Harmonia San Gabriel, un èxit que els ha costat anys de consolidació no sols en el món de les fogueres, sinó en el barri mateix, que ja assumeix perfectament la diversitat de festes que posseeixen, interactuant totes les entitats entre si i els seus veïns.

A més de tot això, són una foguera molt participativa, ja que la seua presència en els diferents certàmens de la Federació i les activitats infantils per als xiquets del barri són el que asseguren el seu futur més immediat.

< 2013

ALACANT GOLF

La tercera foguera activa a la zona de Sant Joan platja es fundaria el 2007, plantant el seu primer monument l'any següent.

Dins d'un districte compost per més de cinquanta carrers però plens de vivendes que serveixen com a segona residència, un nombrós grup provinent d'altres comissions del centre de la ciutat, traslladats a viure allí, van decidir crear una comissió dins de la seua demarcació geogràfica, a la qual van denominar Alacant Golf, més que res per identificar-la amb la seua ubicació exacta, i és que el camp de golf es troba molt prop del seu lloc natural de plantà, enfront de l'hotel Husa Golf, el qual des d'un primer moment els brindaria gran suport econòmic i material per a poder dur a terme la seua labor.

Aquest primer any seria una estrena amb tots els luxes, ja que més de mig centenar de persones compodrien la comissió, tenint un folgat pressupost pròxim als cent mil euros que els va permetre plantar el seu monument principal en tercera categoria, obra de Juan Carlos Asensi.

Els anys han passat i amb la crisi la fuga de comissionats es faria patent, havent de baixar en pretensions i pressupost, per la qual cosa baixarien dràsticament fins l'última categoria.

Això no els ha impedit participar en tots els tornejos i concursos que du a terme la Federació de Fogueres, com els playback o la cavalcada del ninot, en la qual els materials reciclats fan gala d'originalitat.

Com a somni comú a la resta de fogueres, el seu primer president, Manuel Cardona, ha volgut des de la fundació de l'entitat tindre els suficients recursos per a plantar en la categoria especial, encara que de moment es mouen els últims anys en categories intermèdies, contractant artistes com Pedro Espadero o Lafarga en els monuments adults, i durant diversos anys els germans Tomillo per a les últimes infantils, i han aconseguit nombrosos i molt bons premis.

2017 >

2015

VILLA FRANQUEZA-EL PALAMÓ

Parlar del Palamó és parlar d'un barri apartat de la ciutat, un xicotet poble oasi de pau que antigament era independent a la ciutat d'Alacant, però també és territori des de molts anys arrere dels Moros i Cristians i Festes Patronals.

Un barri xicotet en què conviuen moltes festes amb pocs veïns, que antany tindria una comissió de foguera que per falta de suport i escassetat de comissionats desapareixeria.

El 2008, un grup de persones traslladades a viure a aquest lloc amb tant encant van decidir portar novament la festa del foc fins als seus carrers, però sense reflotar l'extinta comissió, sinó creant-ne una nova per a començar la seua història des de zero.

És per això que van agregar a la seua nomenclatura El Palamó, començant la història d'aquest projecte sense tindre molta idea però amb una il·lusió desbordant. Van començar amb molta humilitat i pocs comissionats, plantant els seus monuments en sisena i sense grans pretensions. Els seus inicis els farien als afores del barri, a la zona de Pinturas Esvi, allunyats del centre neuràlgic per a, a poc a poc, anar accedint-hi mitjançant el suport de veïns i comerciants, aquests últims publicitant-se quasi en la seua totalitat en el llibret anual de juny.

Monuments de Juan Carlos Asensi o Pedro Espadero i Carlos Vilanova en infantils serien plantats cada any, quasi sempre en l'última categoria amb sort diversa en premis, portant la festa quatre anys després de la seua fundació fins a la plaça de la Constitució, on van passar de tindre 15 taules a les 40, creant un ambient festiu inusual per al barri durant l'estiu.

El projecte no arribaria a quallar del tot, i davant de la falta de recursos i comissionats deixarien de plantar a mitat de l'exercici de 2015, dissolent-se pocs mesos abans de la celebració de les fogueres.

SANT BLAI BULEVAR-ESTACIÓ

La història d'aquesta comissió passa a ser una de les més efímeres en l'era contemporània de la festa, ja que la continuïtat del projecte vindria derivat pels escassos mitjans econòmics durant els seus pocs anys de camí.

Començant amb la fundació de Sant Blai Bulevard-Estació, l'any 2008 un grup de persones provinents del barri de Rabassa es van disposar a crear una nova foguera al barri de Sant Blai, a la zona on anteriorment se situaria l'extinta anys arrere San Blas Bajo, agafant part del districte però sense plantar a la zona ni continuar amb la seua història. Per a això, el nom que van acordar venia donat per la proximitat de l'estació de tren, el barri on se situaven i el futur bulevard que allí s'obriria amb les obres futures de soterrament de les vies.

El seu president en tots els anys de camí seria Arturo Terol, qui comptaria en aquests tres anys amb els artistes Joaquín Rubio, Juan Carlos Asensi i els Germans Gómez Fonseca per a la confecció dels seus monuments adults, plantats al carrer del Cardenal Payá i que obtindrien disparitat de resultats a l'hora d'obtenir premi.

A més, concursarien amb gran èxit en els certàmens de les diferents modalitats de Ninots de Carrer, un treball artesà a què dedicaven moltes hores i il·lusió.

A la fi de l'any 2011 decidirien no tornar a continuar plantant, ja que van quedar només set comissionats que no podrien fer front a un altre exercici, a més del retall de subvencions municipals, que passaria just a la mitat i deixaria els festers de comissions més humils quasi sense subvenció per als seus monuments.

2013

2009

VIA PARC-VISTAHERMOSA

A l'octubre de l'any 2009, veuria al fi la llum la nova foguera de Via Parc-Vistahermosa, que assumia el districte de l'extinta tres anys abans Ciudad Elegida, també incloent el centre comercial pròxim i un tram de la Via Parc, motiu de conflicte amb una foguera pròxima, encara que tot quedaria en res en conèixer-se que en els terrenys contigus a aquest vial no anaven a construir-se edificacions, sinó un gran passeig central amb grans jardins i edificacions esportives.

Estrenaria presidència José Antonio Plaza, el qual dirigiria durant els primers anys el projecte que tenien plantejat, en el qual la part artística i cultural conformava el somni daurat dels seus comissionats.

El seu primer monument va ser construït per Pablo González en quarta categoria, i posteriorment, de mans de Pedro Espadero, crearien una sèrie de fogueres amb gran càrrega actual i filosòfica, en consonància amb el seu compromís social i que complementarien amb el llibret i la presentació de les seues bellees.

Obtindrien innumerables premis de distintes categories, la major part, primers, a més de presumir de foguera innovadora i social, fins que el testimoni va ser arreplegat pels artistes que conformen el grup Art en Foc, els quals, en tercera i quarta categoria, construïrien durant diversos anys unes fogueres clavades en la retina dels amants del monument.

Des dels seus inicis, la cavalcada del ninot ha sigut tota una ostentació de creativitat i espectacle: originalitat i risc que ha tingut premi any rere any, ja que és una part essencial del seu treball anual, reunir-se tots els comissionats per a confeccionar els seus trages per a tal esdeveniment que, gràcies a aquesta comissió i algunes més, ha guanyat en importància els últims anys.

Una descripció molt citada en aquests paràgrafs sobre la comissió és l'originalitat, i és que aquesta premissa és portada a tots els àmbits en què es mouen. En el llibret no podia ser d'una altra manera, i recordat queda l'exemplar de 2012 que es disposava en una carpeta repleta d'elements d'oficina que ens donava la benvinguda a conèixer un poc més la comissió. Des de l'any passat, és un element que volen potenciar encara més, i gràcies a una monografia que versava sobre els camins de la festa, quedant-se just a la mitat dels 90 anys d'història, quedava en molt bona posició en els diferents concursos, amb la garantia de repetir en anys successius.

2015 ▾

2016

2018

NOU BABEL

A la fi de l'any 2011, un nombrós grup de festers que venien d'altres comissions en què el projecte plantejat no s'ajustava als seus pensaments van decidir unir-se per a traçar un camí nou en la festa amb la creació d'una nova comissió. Consultant la disponibilitat de districtes, i atesa la proximitat de la vivenda d'alguns dels seus fundadors van decidir arriscar-se i agafar el districte de l'extinta comissió de Puerto Babel, conservant emplaçament però canviant-ne la denominació, ja que no se sentien identificats amb la seua història i la superstició va poder amb ells, denominant-la, per tant, Nou Babel, la qual cosa simbolitzaria un nou renàixer en el barri.

Al poc de temps s'hi unirien molts comissionats més, i van arribar a ser més de 60 persones que es van involucrar en un projecte ascendent any rere any.

Després de passar dos exercicis en l'aparcament del carrer del Publicista Antonio Bernabeu, van decidir canviar l'emplaçament de monument i racó per un altre més vistós i menys tancat, triant l'encreuament de carrers pròxims d'Arturo Lledó, on les propostes del valencià Daniel Barea han obtingut importants premis en la sisena categoria.

Amb el pas dels anys es tornarien a traslladar, aquesta vegada d'una manera més forçosa i a pocs dies de la plantà al carrer de Mèxic, prop de l'Hotel NH, on, en un aparcament s'aglutinen de manera més tranquil·la tots els elements de la festa durant els dies grans.

2014

A més de preocupar-se seriosament pels seus monuments i els artistes (bé és conegut en la festa el segon lloc per votació popular del seu ninot infantil, pertanyent a una categoria de les inferiors), les presentacions de les seues representants les cuiden al més mínim detall, fent insistència en la tradicionalitat i la cultura de la Terreta.

El llibret també és un tema que tenen molt en compte, i és que cada any ofereixen millors exemplars que intenten aconseguir bon premi en els concursos, encara que el salt qualitatiu definitiu es veurà en aquest 2019.

Quasi de manera inconscient, cada vegada que se sent el nom d'aquesta foguera ens ve al cap la felicitat que van tindre, al poc d'aparèixer en el col·lectiu fester, d'organitzar una desfilada amb el nom de "Bellea", en què cada any quasi un centenar de senyorettes i xiquetes llueixen vestits del segle XVIII, i de nit, en l'incomparable marc que ofereix la plaça de Gabriel Miró, de dissenyadors alacantins.

Joventut s'uneix amb tradició i experiència, i és que aquesta participativa foguera concorre en diferents concursos i certàmens, com els playback, on els festers més creatius se senten com a casa.

Les quotes dels socis, patrocinadors i beneficis dels actes que organitzen són la seua major font d'ingressos, ja que després d'iniciar-se amb unes 60 cartilles del veïnat, són pocs ja els que hi col·laboren.

2013

“DESPRÉS DE PASSAR DOS EXERCICIS EN L'APARCAMENT DEL CARRER DEL PUBLICISTA ANTONIO BERNABEU, VAN DECIDIR CANVIAR L'EMPLAÇAMENT DE MONUMENT I RACÓ PER UN ALTRE MÉS VISTÓS I MENYS TANCAT, TRIANT L'ENCREUAMENT DE CARRERS PRÒXIMS D'ARTURO LLEDÓ...”

PLA DEL BON REPÓS-LA GOTETA

Cas únic en el món de la festa és el de la comissió que va fusionar dues entitats relativament pròximes entre si, fruit del descens en el nombre de comissionats d'ambdós i resultat de l'esforç comú.

A la fi de l'exercici de 2012, les comissions de Pla del Bon Repós i La Goteta van decidir fusionar la seua història, comissionats i nom per a fer un front comú, amb l'objectiu de continuar fent festa.

Els respectius presidents, Albert Poveda i Manuel Torregrosa, es coneixien des de feia temps, i van contemplar-ne la possibilitat, en veure que les seues comissions patien moltes baixes censals cada any.

La comissió de Bon Repós abandonaria el seu emplaçament original per a acostar-se al Bulevard del Pla, on van trobar un lloc còmode i diàfan per a prosseguir amb la seua festa, i la de La Goteta havia patit ja diversos canvis d'ubicació per problemes amb el veïnat, recalant a l'avinguda de Pare Esplá al costat de les vies del tramvia.

L'any 2012 va suposar l'inici d'un exercici on la rebaixa de les quotes va permetre als festers d'ambdues fogueres poder fer front a les despeses que comporta pertànyer a una comissió, i fins i tot les noves altes no es farien d'esperar.

Van prosseguir amb “l'experimentalitat” que estava duent a terme la comissió del Pla, la qual, mitjançant un concurs destinat a professionals i artistes pretenia plantar un monument allunyat del classicisme del món de les fogueres, que hui és tot un referent en aquest àmbit.

2014

Moltes han sigut en aquests pocs anys les representants que han ostentat un càrrec de foc, i destaca el cas de Vanessa Poveda, la qual, el 2004, optaria a candidata i no resultaria triada, presentant-se novament al càrrec de bellea en no tindre representant i resultant ser agraciada com a dama d'honor de la Bellea del Foc en canviar les normes.

La innovació és la insígnia d'aquesta entitat portada a tots els seus àmbits, i bé ho demostren a més en el tema cultural. Pocs però molt creatius, cada any trauen a la llum unes verdaderes joies literàries en forma de llibret, el qual, mitjançant grans col·laboracions sempre despunta en els diferents premis que es concedeixen.

Com una gran família, són molts i variats els actes en què participen, i generalment els dies de fogueres lloguen un autobús per a no perdre's la festa que es mou al voltant de tota la ciutat.

2015

BARRI SANT AGUSTÍ

Una de les últimes incorporacions al món de la festa vindria donada per un grup de festers de la pròxima localitat de Sant Vicent del Raspeig, que volien gaudir de les nostres fogueres formant una comissió nova.

En posar-se en contacte amb la Federació de Fogueres, primerament sorgiria la idea d'activar alguna comissió que es trobara descansant, encara que aquesta no era la pretensió dels festers, ja que tenien clar que volien portar la festa fins a un racó on mai l'hagueren gaudida.

I aquest racó triat seria el del barri de Sant Agustí, molt arrelat a les seues festes patronals i que des de lluny mirava de reüll cap a les festes Santjoaneres des de la seua particular illa, que cada vegada ha anat creixent més i ja es contigua a diferents barris de la ciutat.

Gens fàcil seria començar a funcionar, ja que per a poder constituir legalment la comissió necessitaven el suport del barri i de les seues diferents entitats, cosa que els va resultar molt complicada, ja que la idea era que desistiren en el seu interès, perquè van pensar que mai arrelarien les fogueres als seus carrers.

La perseverança i el dur treball van donar els seus fruits, i després de diverses reunions amb les diferents entitats mencionades es va donar el vistiplau i el suport a la comissió, a la qual se li demanaria que portara el nom amb què es batejaria.

Per fi estaven ja ací, constaria el primer monument plantat al carrer de la Mare Elisea Oliver l'any 2015, enfront de la porta del col·legi Carmelites, lloc que en un primer moment van trobar com el propici, encara que van veure, a partir del segon any, que era millor plantar a la costa del carrer Blas de Lezo, ja que allí molestarien menys el transport urbà i guanyarien prou espai per a posar taules i guanyar en vistositat, atesa la confluència de barris que hi ha pròxima.

Des del canvi mencionat, la comissió ha crescut de manera exponencial, augmentant el nombre de comissionats, sobretot pertanyents al barri, i és per això que les activitats que realitzen al llarg de l'any són moltes i molt variades.

Encara que xicotets i humils avancen a poc a poc en el món de la festa, l'última edició de fogueres ha sigut especial perquè han augmentat el pressupost destinat als seus monuments, confeccionats des dels inicis pel valencià Dani Barea, i les seues pretensions en el tema cultural, i més concretament amb el llibret, els ha portat a potenciar i destacar aquest aspecte en què han obtingut premis en els diferents concursos els dos últims anys.

SANT BLAI DE BAIX

L'última comissió creada en el món de la festa veuria la llum l'any 2017, quan un grup de festers d'altres fogueres es van ajuntar per a crear una nova comissió en el barri on abans estaven, el de Sant Blai.

Així, i sense agafar el testimoni ni la història de la desaparegut molts anys abans Sana Blas Bajo van decidir denominar la nova, en el mateix districte Sant Blai de Baix, creant nous banderins al·lusius al seu entorn i plantant en una altra ubicació diferent de la de la seua antecessora, ja que en l'última edició de la festa les fogueres dels Germans Gómez Fonseca i Bernardo Estela es van erigir en la pròxima glorieta del Poeta Vicente Mojica.

“EL SEU PRIMER PRESIDENT, UN JOVE DE 19 ANYS, LUIS RODRÍGUEZ FENOLLAR, VA SER L'ENCARREGAT DE DUR A TERME AQUEST PRIMER EXERCICI EN QUÈ UN NOMBRÓS GRUP DE 40 PERSONES EN VAN FORMAR PART....”

Després d'una reeixida primera trobada amb la festa, falta per veure la continuïtat i l'assentament de la comissió, que aspira a comptar amb els millors artistes per a plantar els seus monuments.

2018

BIBLIOGRAFIA I FOTOGRAFIES

- Arxiu Municipal d'Alacant
- Arxiu Provincial d'Alacant
- Arxiu Diputació d'Alacant
- Arxiu de l'autor
- La Foguera de Tabarca
- "Les fogueres a través dels seus llibrets", Ajuntament d'Alacant.
- "Memoria de una fiesta 1928-2018", Juan Carlos Vizcaíno.
- "Jugar con Fuego", DIVERSOS AUTORS.
- "Fuego en el alma", Pedro Espadero.
- "Las Hogueras de Alicante, 1928-1994", Francisco Aldeguer Jover
- "Un lugar en el fuego", DIVERSOS AUTORS.
- "Alicante arte y fuego", Armando Parodi.
- "Fuego en el agua", DIVERSOS AUTORS.
- Revista Festa, Ajuntament d'Alacant, anys 1982-2007, DIVERSOS AUTORS.
- Revista Oficial de Hogueras, anys 1970-1981, DIVERSOS AUTORS.
- Revista editada por la Comissió Gestora, anys 1983-1995, DIVERSOS AUTORS.
- Revista Festa de Fogueres, anys 2013-2018, DIVERSOS AUTORS.
- Llibret Foguera Tercera Edad-Pío XII 1990.
- Llibret Foguera Virgen del Remedio-La Paz 1997.
- Llibret Foguera Gran Vía-Garbinet, anys 2011, 2012, 2016, 2017.
- Llibret Foguera Carolinas Altas 2002.
- Llibret Foguera Sèneca-Autobusos anys 2003, 2006, 2007, 2018.
- Llibret Foguera Nou Alacant anys 2011, 2013.
- Llibret Foguera Bayer-Els Antigons anys 2011, 2016.
- Llibret Foguera Pla del Bon Repós 2010.
- Llibret Foguera Polígono de San Blas anys 1993, 2013.
- Llibret Foguera Florida-Portazgo 2015.
- Llibret Foguera Sant Blai-La Torreta 2011.
- Llibret Foguera Calderón de la Barca 2010.
- Llibret Foguera Explanada 2010.
- Llibret Foguera Parque de las Avenidas 1998.
- Llibret Foguera Puente-Villavieja 1999.
- Llibret Foguera La Cerámica 2012.
- Llibret Foguera Port d'Alacant anys 1996, 1997.
- Llibret Foguera Vía Parc-Vistahermosa 2018.
- Llibret Foguera Francisco Albert 2014.
- Llibret Foguera San Fernando 2005, especial 75 Aniversari.
- Llibret Foguera Plaza de Santa María 1991.
- Llibret Foguera Sagrada Familia 2000.
- Diari Información, especials de Fogueres anys 1973, 1976, 1977, 1981-2018.
- Periòdic La Verdad, especials de Fogueres anys 1995-2011.

ANTIGONS
2019

SALUTACIÓ PRESIDENT

Un altre any més tinc l'honor de poder expressar-me a vosaltres com a president d'esta entitat, la Foguera Baver-Els Antigons, com a cap visible d'esta meravellosa comissió, la qual és un orgull poder dirigir. Una comissió que any rere any formem un grup de persones extraordinàries que fem que la festa s'engrandisca, gent jove però molt consolidada en este món fogueril, que fan que la nostra comissió tinga el seu segell propi.

Patrocinadors i col·laboradors, unió perfecta i essencial en el model de fogueres que hui en dia podem conèixer. Gràcies per fer posible grans gestes, i sempre gràcies a la seua fidel aportació desinteressada a la festa, a la nostra Foguera. Gràcies infinitament per la confiança depositada en la nostra comissió.

Estos dies de fogueres els sentiments estan a flor de pell, olor de pólvora, música, alegria. Tots estos elements fan que la nostra unió siga la clau que obri el camí de tots els nostres èxits. Este sentiment naix com a comissionats de la foguera, sempre estant orgullosos d'ella. Alacant té la sort que en un xicotet racó d'Alacant, la Foguera Baver-Els Antigons continua lluitant per fer-se un lloc en la història i continua deixant el seu nom bé alt per tota la ciutat.

Com no, manar un afectuós abraç molt especial a les nostres festes germanes, Castelló amb la Gaiata número 5 hort dels corders, València amb la Falla Barri Betero, Elda amb la falla Ronda Sant Pascual, i del propi Alacant amb la Foguera Carolines Altes. Sou part fonamental de la nostra foguera, el vostre tracte i hospitalitat és la vostra arma perfecta, perquè any rere any sempre estiguem units,

a fi que la germanor este sempre per bandera. I mai podré oblidar-me de la nostra barraca del districte, la Barraca Festa i Trons, molt grans, amb eixe esforç i valor, demostrant així les ganes de continuar lluitant per la festa i és un plaer que enguany tornem a veure en la baixada cap al nostre monument, la seua portada plantada en El Carrer Banda els Clavells del nostre districte, un autèntic honor.

Els nostres carrers del districte s'ompliran de música, pólvora i festa, una vegada més els nostres veïns baixaren de les seues cases i aguaitaren als seus balcons a compartir junt amb nosaltres els dies grans de la nostra ciutat, de la nostra festa, on compartirem moments inoblidables junts als nostres dos monuments plantats que un altre any més lluiran en tota la seua esplendor en el nostre encreuament de carrers sent com siemre de visita obligada per tots alacantins i visitants de qualsevol racó de la nostra província, de la nostra Comunitat Valenciana, acollint-los de bon grat com no podria ser d'una altra manera. No dubtar ni un sol instant perquè a peu de monument vos esperaran i vos rebran amb els braços oberts les nostres representants 2019: Elena, Silvia, Andrea, Valeria, Alba, Marina, Martina i Daniela

Les Fogueres 2019 ja se senten, vos demane de cor que les disfruteu . El nostre treball per la festa que es desenrotlla durant tot l'exercici es veurà rubricat amb els nostres monuments, eix principal de la nostra festa de fogueres. En Baver- Els Antigons teniu sempre el vostre lloc, la vostra casa. Comissionats, veïns, col·laboradors i amics, sentim les fogueres, sentim la Foguera Baver-Els Antigons.

Sergio Gómez i Ortiz

SALUTACIÓ PRESIDENT INFANTIL

Hola, sóc Adán, porte tretze anys a la festa i com me va encantar ser president infantil he decidit repetir aquest 2019. És molt important per a mi per que compartisc el càrrec amb persones molt importants en la meua vida.

Espere que tots els xiquets de la meua foguera vinquen intensament les festes grans d'Alacant, com ho estic fent jo. Desig també, que aquest any siga inoblidable per a tots.

Encara em queda viure els dies de fogueres i esperar al nostre monument infantil que es el que mes ganes tinc de veure. M'agrada molt quan porten els nostres monuments i els planten. I la part mes entretinguda es quan tots el amics de la foguera, ens posem a tirar la terra i a decorar perquè quede molt bonica.

No m'agradaria que enguany de president acabe perquè m'ho estic passant molt bé quan vaig de presentacions i l'experiència a València i Castelló mai l'oblidaré.

Espere, durant el meu càrrec de president infantil, fer-ho tot el millor possible i que mai oblideu que Adan Plaza i Serrano va ser president infantil 2019.

Visca la foguera Baver-Els Antigons!

Una abraçada per a tots.

Adán Plaza i Serrano

PRESIDENTS

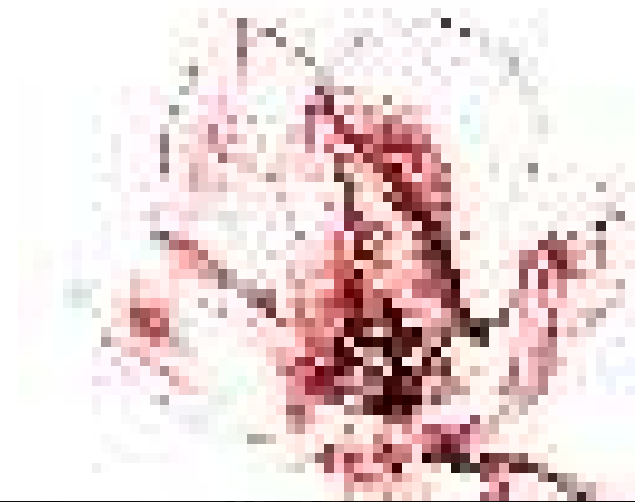

COMISSIÓ

Irene Vicedo i Maestre
Iván Sánchez i López
Antonio Vicedo i Caballero
Andrea Sánchez i Jover
Daniel Garibaldi i Rodríguez
Jose Vicente Gómez i Marcos
Ana Ortiz i Canto
Joan Sanchez i Ferrandez
Lucas Tejero i Granero
Silvia Molina i Meseguer
Maria Castillo i Molina
Maria Reyes i García Artiaga
Roque Mateo i García
Andrea Martínez i Lozano
Carla Guerrero i Frías
Laura Guerrero i Frías
Irena Villaescusa i Ramón
Iván Gómez i Ortiz
Valeria Gómez i Ortiz
Irene Carrillo i Villaescusa
Paula Carrillo i Villaescusa
Lucía Mas i Ferrandiz
Irene García i Vicent
Almudena Orgaz i de la Torre
Abraham Vidal i Berna
Sonia Soriano i Llorens
Mateo Pastor i Gutiérrez
Maria del Carmen i Gonzalez Ruiz
José Tomás López i Collado
José Tomás López i Gonzalez
Maria del Carmen i López Gonzalez
Estefanía Vera i Sánchez
Laura García i Moragues
Paula Granero i Ferrandez
Natalia Torres i Cruzado
Nereida Ruiz i Ruiz
Miguel Angel Orgaz i de la Torre
Alberto Vilches i Santamaria
Irene Cases i Martínez

Carlos Luis Sánchez i Gutierrez
Maria del Carmen Jover i Celdrán
Jorge García i Velasco
Natalia Velasco i García
Sofia García i Velasco
Adrián Sabugo i de Diego
Ana Ramos i Alzamora
Marta Sabugo i Ramos
Mario Sabugo i Ramos
Mari Angeles Bonmati i Montiel
Beatriz Loreto Barril i Bonmatí
Beatriz Elisa Morató i Barril
Carolina Rita Morató i Barril
Maria José Ros i Rodríguez
David Vaquero i García
Daniela Vaquero i Ros
Antonio Espuch i Gil
Silvia Abengozar i Gallego
Alba Morales i Abengozar
Martina Espuch i Abengozar
Noelia Maciá i Méndez
Angeles Hernández i Jodar
Mari Carmen Hernández i Jodar
Beatriz Serrano i Martínez
Miguel Angel Serrano i Ruiz
Mari Carmen Asensio i Aguado
Mari Carmen Bonet i Asensio
Juan Carlos Armengol i Baeza
Manolo Lozano i Morales
Antonio Carvajal i Lozano
Angel Romero i Melle
Mar Izquierdo i Pérez
Lucía García i Martínez
Noelia García i Martínez
María Ferrándiz i Rodríguez
Miguel Angel Montero i Checa
Susana Jiménez i Ros
Claudia Montero i Jiménez
Marina Montero i Jiménez

Carlos Parrilla i Serrano
Loreto Irene Rico i Bonmatí
José Angel Llorca i Ginestar
Jose Javier Sánchez i López
Silvia Rodríguez i Santacruz
Oliver Sánchez i Rodríguez
Alba Ojeda i Rodríguez
María Fernández i Blanco
José Espino i Rodríguez
Carolina García i Rodríguez
Alejandro Godoy i Lázaro
David Torres i Adrover
José Jávega i Sogorb
Cristina Martin-Gil i Ruíz
Montserrat Guapo i Sánchez
Noelia Menor i Eslava
Valentina Menor i Guapo
José Antonio Plaza i Checa
Adan Plaza i Serrano
María Plaza i Serrano
Miguel Valls i Suarez
Elena Soriano i Sañudo
Sergio Gómez i Ortiz
Marina Fernández i Vaca
Adrián Fernández i Vaca
Sandra Huertas i Civantos
Noemi Meseguer i Alemañ
Francisco Javier Burgos i Meseguer
Alexandra Garrido i Galán
Raúl Plaza i Fernández
Aroa Plaza i Poveda
Alejandra Plaza i Poveda
Carlos Jerez i Poveda
Daniela Jerez i Poveda
Paz Vega i López
Patricia Pujante i Pérez
Djordy Roijen
Alessandra Ferragina
Laura Fuentes i Esplá

ESBÓS

FOGUERA 2019
CATEGORIA SEGONA

» EQUILIBRI CROMÀTIC

Artiste: Paco Torres i Josà

El món és incolor. Es podria dir que tot el color que veiem no existix.

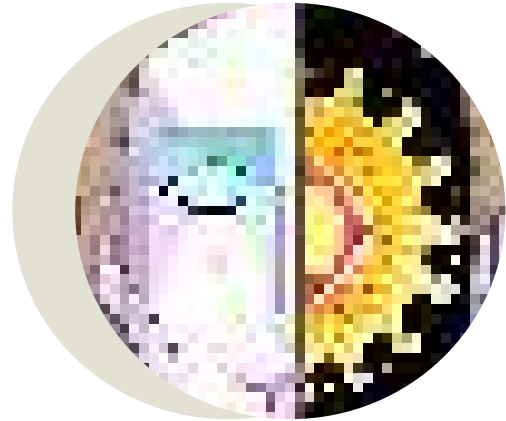
És una percepció. Depenent de la nostra experiència personal i del lloc en què vivim, els colors i els elements que ens rodegen ens poden transmetre sensacions, gustos o estats d'ànim. Inclús el mateix color ens pot transmetre sensacions completament diferents.

No tot és blanc o negre, les muses del color ens oferixen una àmplia gamma cromàtica amb què trencar amb la rutina i omplir la nostra vida de color.

No tingues por i maquilla la teua vida amb alegres colors, no et conformes i busca l'equilibri cromàtic que et de la felicitat.

ESBÓS INFANTIL

FOGUERA INFANTIL 2019 CATEGORIA ESPECIAL

» UN GIR COPERNICÀ!

Artistes: Fernando Foix i Grego Acebedo
Disseny: Carlos Corredera

Cap astrònom va desafiar realment el model geocèntric fins a l'arribada del polonès Copèrnic, el qual va causar una verdadera revolució en esta branca a nivell mundial, per la qual cosa és considerat el pare de l'astronomia moderna.

En la composició veiem com assenyala el Sol com a centre i la Terra movent-se al seu voltant. I ho fa sobre un bust de Hipatia, astrònoma segles abans que Copèrnic, que tot i que encara seguia models previs a este, és icona i pionera del paper de la dona en la ciència. Els acompanya Galileu amb el seu famós telescopi.

Tres grans personatges que amb el seu punt de vista van canviar la ciència, encara que trobaren intransigència o anessen perseguits. Eixe és el sentit de l'expressió "gir copernicà".

Un canvi radical de perspectiva que ens permet entendre de sobte el que ens rodeja.

La foguera mostrarà grans o xicotetes revolucions del dia a dia en nosaltres, canviar i millorar encara que existisquen resistències. El canvi de visió és la revolució per al canvi global.

BELLESA ELENA SORIANO i SAÑUDO

La nit de Sant Joan converteix en realitat els millons desitjos, fa que els somnis es complisquen. I és aqueixa màgia, la del foc ballant al voltant de la Foguera, la que ha transportat el teu somni a la més dolça realitat.

Cor alacantí, sentiment fester, fan de tu Elena, la bellesa que sempre hem desitjat tindre.

I és que des el castell, es contempla la teua bellesa, la teua elegància. La millor festa del món es resumeix en la teua mirada plena d'il·lusió.

DAMA D'HONOR SILVIA RODRÍGUEZ i SANTACRUZ

Quan l'alegria desborda en un somriure, i quan l'art del monument amb la seua màgia efímera resideix en una sola mirada, ací apareixes Silvia. Portes els colors de la nostra ciutat amb orgull i amb entusiasme, Dama d'Honor que porta el foc en les venes .

DAMA D'HONOR ANDREA SÁNCHEZ i JOVER

La serenitat i l'elegant semblant que et defineixen, fan que ressonen amb més força que mai la dolçaina i el tabal al teu pas. La festa del foc et ret homenatge, és un orgull per a tots veure't convertida en la nostra dama d'honor, perquè sabem que tu Andrea eres festa, eres pólvora i eres foc.

BELLESA INFANTIL VALERIA GÓMEZ i VILLAESCUSA

*La festa del foc desborda en el teu ser
pels quatre costats, és el foc qui adorna
el teu rostre, i et converteix en la xiqueta
més bonica de tota la ciutat. La festa de
fogueres està de celebració de poder tindre't
Valeria com la nostra màxima representant
de la nostra Foguera enguany
És la màgia de la timidez que resideix en
tu, qui et fa tan dolça, tan especial, tan
Belleza.*

*La nit de Sant Joan es reflecteix en la
teua mirada i ens transporta al més bell
somni. Continua somiant, continua gaudint i
continua fent festa a cada pas que dones.*

**DAMA D'HONOR INFANTIL
MARINA MONTERO
i JIMÉNEZ**

Mirada serena, elegància transformada en xiqueta, Alicantina, de dolç semblant i somriure permanent. Vas arribar Marina a nosaltres, com la frescor d'un matí de Juny i amb la teua alegria i frescura vas captivar els cors de tots els que et coneixem.

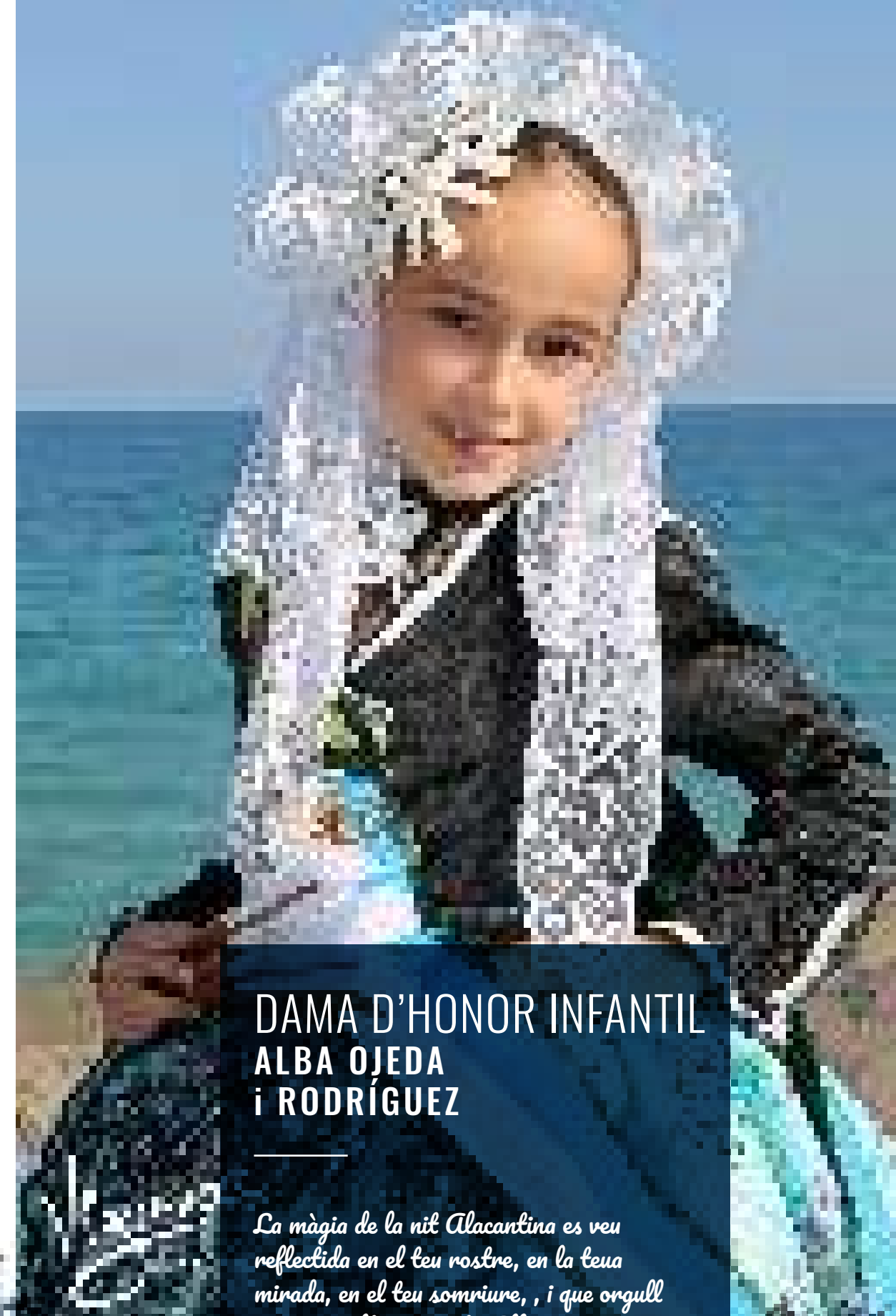
**DAMA D'HONOR INFANTIL
DANIELA VAQUERO
i ROS**

Portes el foc en la teua màgica mirada, l'art en el teu somriure, i la pólvora en cada porus de la teua pell. I és que has nascut embolicada en música festera. Ens sentim molt felices de veure't lluir blanca mantilla adornant el teu dolç rostre. Sempre somrient a cada pas d'aquest meravellós any que tens per davant com la nostra dama d'honor.

DAMA D'HONOR INFANTIL MARTINA ESPUCH i ABENGOZAR

Xicoteta, divertida i tímida al mateix temps, capaç de transmetre aqueixa dolçor que només tu posseeixes, i és que Martina, la festa del foc es rendeix davant aqueixos ulls capaços de transportar-nos al nostre Mar Mediterrani, dama de la nostra foguera, dama dels nostres cors per sempre.

DAMA D'HONOR INFANTIL ALBA OJEDA i RODRÍGUEZ

La màgia de la nit Alacantina es veu reflectida en el teu rostre, en la teua mirada, en el teu somriure, , i que orgull per a nosaltres, que tu Alba, sigues qui lluisca aqueixa banda de dama d'honor enguany.

CÀRRECS D'HONOR

ANTIGON D' HONOR PERPETU

Alberto Herrera i Martínez

ANTIGON D' HONOR

Paco Torres i Josa
Grego Acebedo
Fernando Foix

COL•LABORADORS D'HONOR

Estrella Damm
SEAT Prim Torrecillas
Centro Comercial Puerta de Alicante
Bravia infraestructuras para eventos
Más tickets
Christian Martínez i Rodríguez

BARRACA FESTA I TRONS

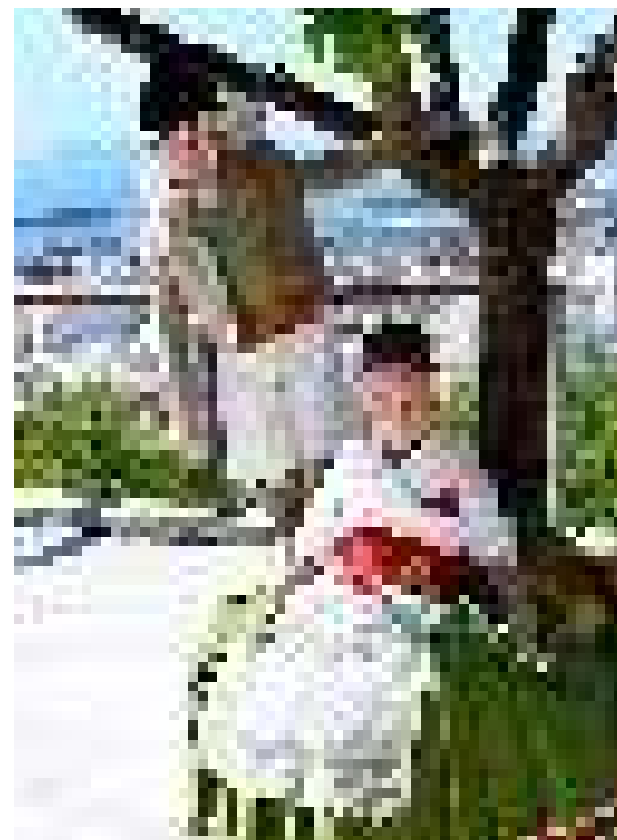
President:
Miguel Navalón

Elisa Moreno
Gloria Alberca
Jacek kaplieski
Anabel Benito
Juan Benito
Mari Carmen Corredera

PADRINS D'HONOR

Adrián Sabugo i de Diego
Ana Ramos i Alzamora

PADRINS D'HONOR INFANTILS

Mario Sabugo i Ramos
Valentina de los Ángeles Menor i Guapo

PRESIDENT
José María Lorente i
Satoca

BELLESA
Gloria Amorós i Amador

PRESIDENT INFANTIL
Jorge Alcaide i Alzamora

BELLESA INFANTIL
Andrea López i Zaragoza

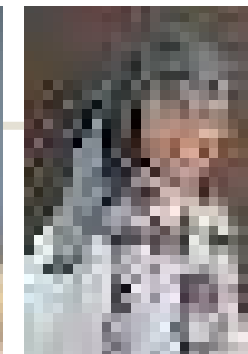
**FOGUERA
CAROLINAS ALTAS
(ALACANT)**

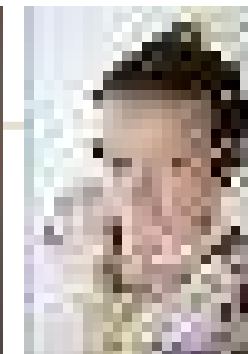
PRESIDENT
Julian Carabantes i
Javaloyes

FALLERA MAJOR
Merche Blanch i
Colomer

PRESIDENT INFANTIL
Alex Martínez i Montoya

FALLERA MAJOR INFANTIL
Nora Carles i Prima

**FALLA BARRI
BETERÓ
(VALÈNCIA)**

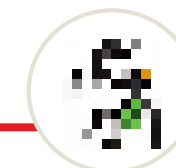
PRESIDENTA
Arantxa Miralles i
Benages

MADRINA
Carla Parra i Bellido

MADRINA INFANTIL
Laia Clausell i Fabregat

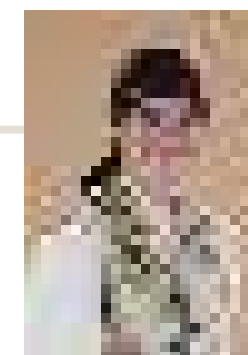
**GAIATA Nº5
HORT DELS CORDERS
(CASTELLÓ)**

PRESIDENT
Francisco Moya i Calleja

FALLERA MAJOR
Ivana Cebrian i Olaya

PRESIDENT INFANTIL
Daniel Vidal i Verdú

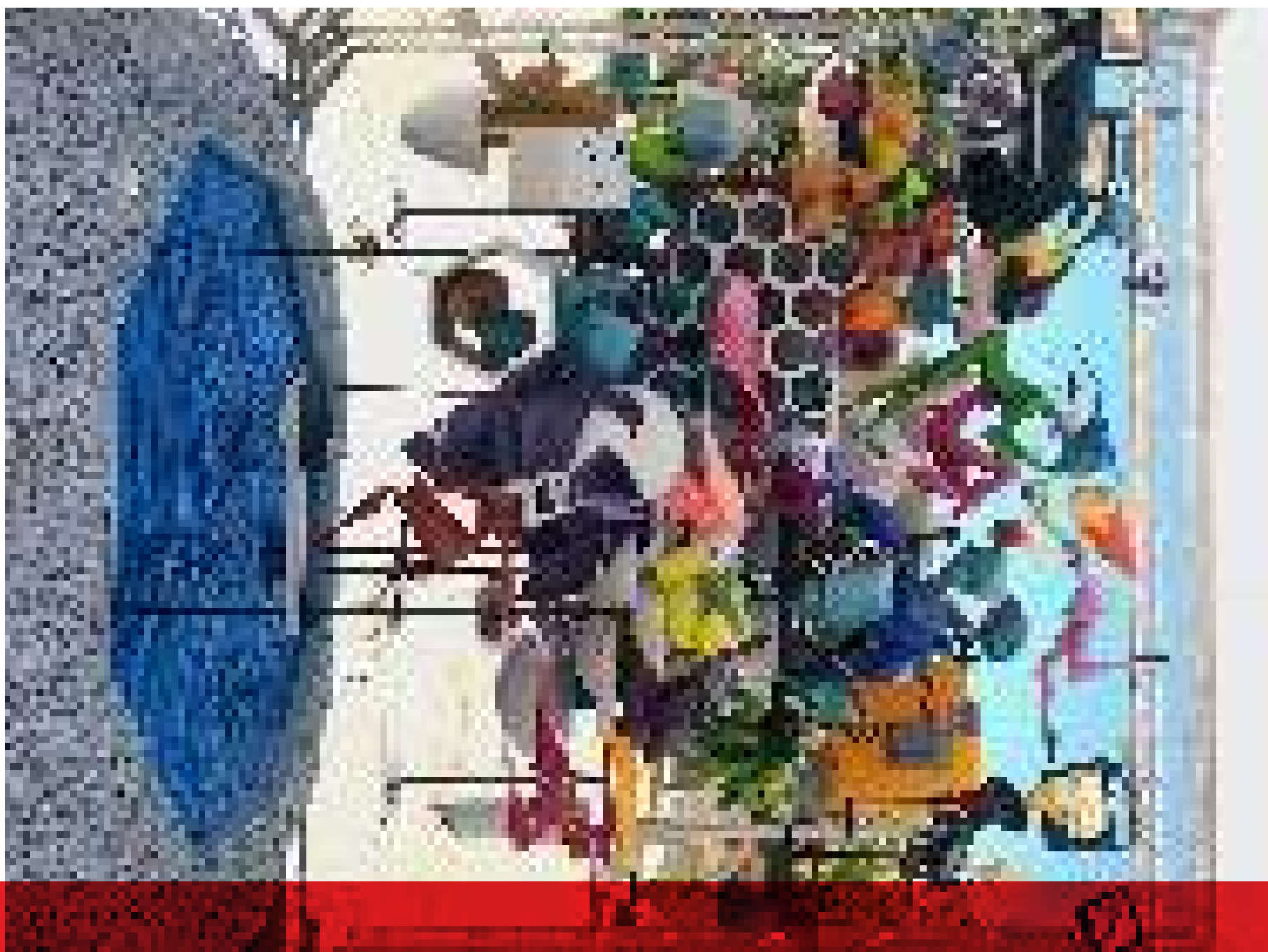

FALLER MAJOR INFANTIL
María Sirera i Sáez

**FALLA RONDA SAN
PASCUAL
(ELDA)**

FOGUERA 2018 ADULTA
2ⁿ PREMI PRIMERA CATEGORIA

FOGUERA 2018 INFANTIL
2ⁿ PREMI CATEGORIA ESPECIAL

PREMIS 2018

2n Premi fogueres infantils categoria especial

2n Premi fogueres primera categoria

1r Premi presentació de Belleses protocolaria i tradicional conjunta local tancat

1r Premi concurs artístic modalitat infantil

Premi millor vestuari i estilisme concurs artístic modalitat infantil

2n premi activitats de fogueres infantils

2n premi certamen de betlems modalitat innovadora

3er premi desfilada de comissions

2n premi certamen de betlems infantils modalitat innovadora

4t premi desfilada del nitot

4t premi certamen de teatre

5é premi activitat cultural de Fogueres

6é premi ofrena de flors

6é premi motiu floral ofrena de flors

7é premi llibret de Fogueres

7é premi a la promoció d l'ús del Valencià en el llibret

7é premi activitat festera de Fogueres

7é premi concurs artístic modalitat adults

IMATGES PER AL RECORD

1

2

6

7

3

4

8

9

10

5

11

1, 2, 3 Desfilada del ninot
4, 5 Fogueres 2018

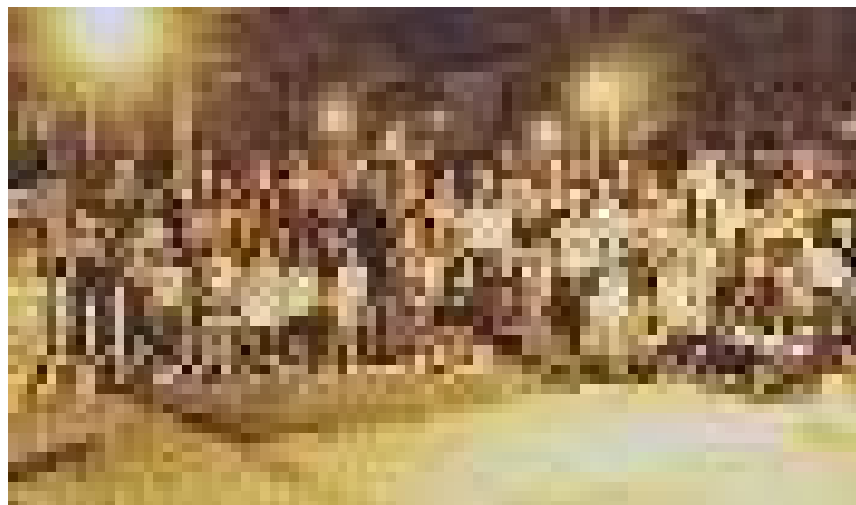
6, 7, 8, 9 Fogueres 2018
10 Ofrena de Sant Joan
11 Falles d'Elda

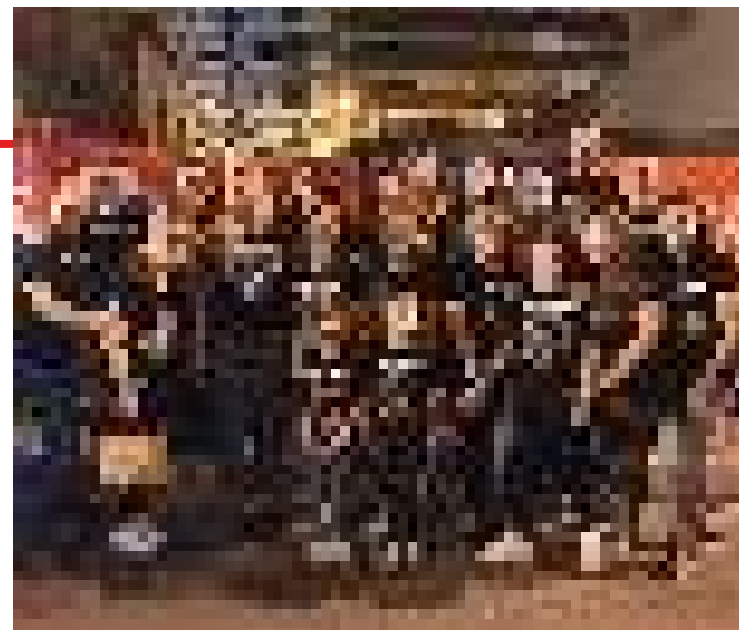
12

13

18

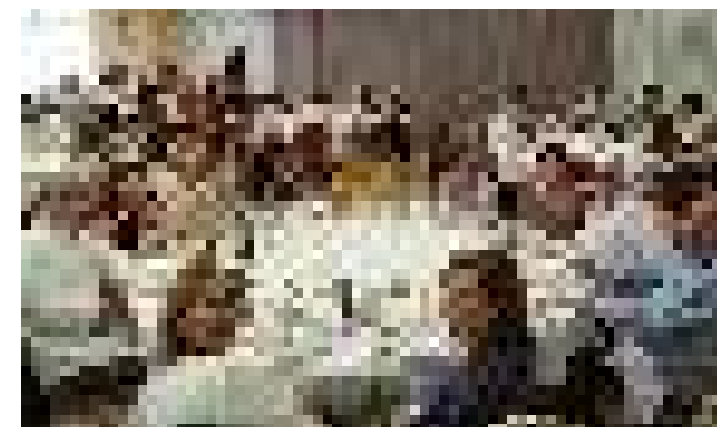
19

< 20

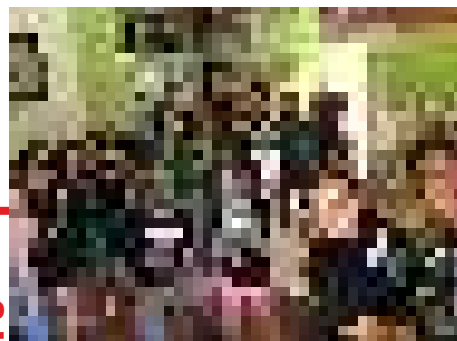
< 21

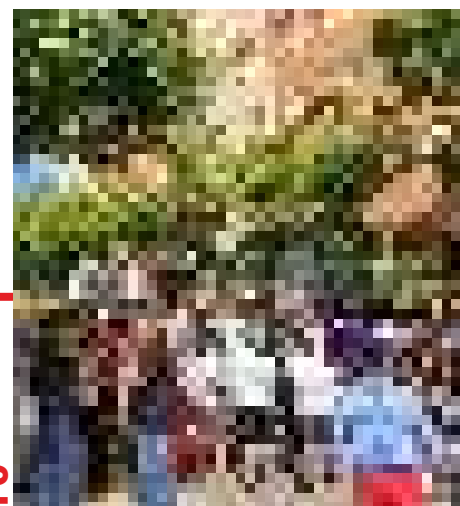
14

15

16

17

12 Presentació Gaiata
13 Aniversari de la Foguera
14 Día del Foguerer Infantil
15, 16, 17 CasiOktoberfest

< 22

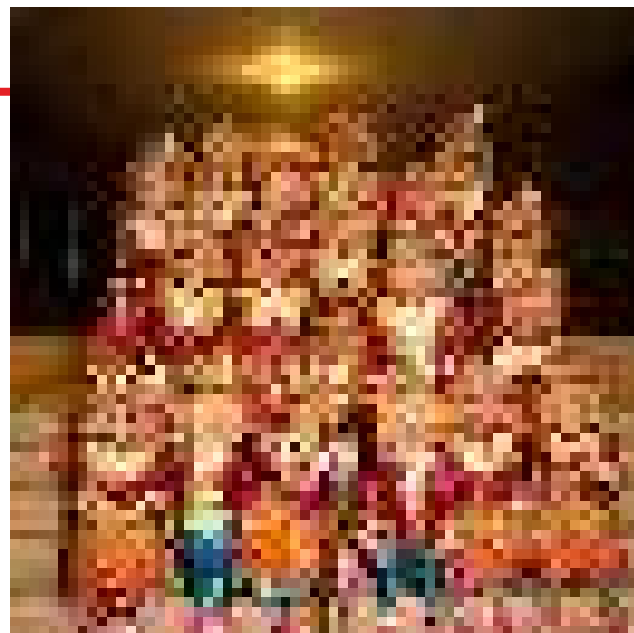

18 Festa Velvet Foguera Carolinas Altas
19 Equip de Bàsquet
20, 21, 22 Menjar inici exercici

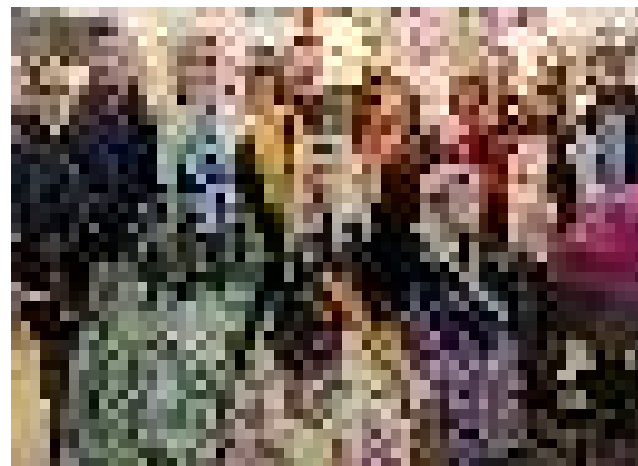

< 23

< 24

28

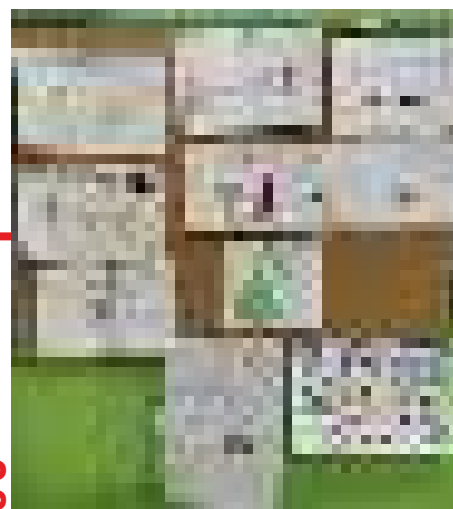
29

< 25

< 26

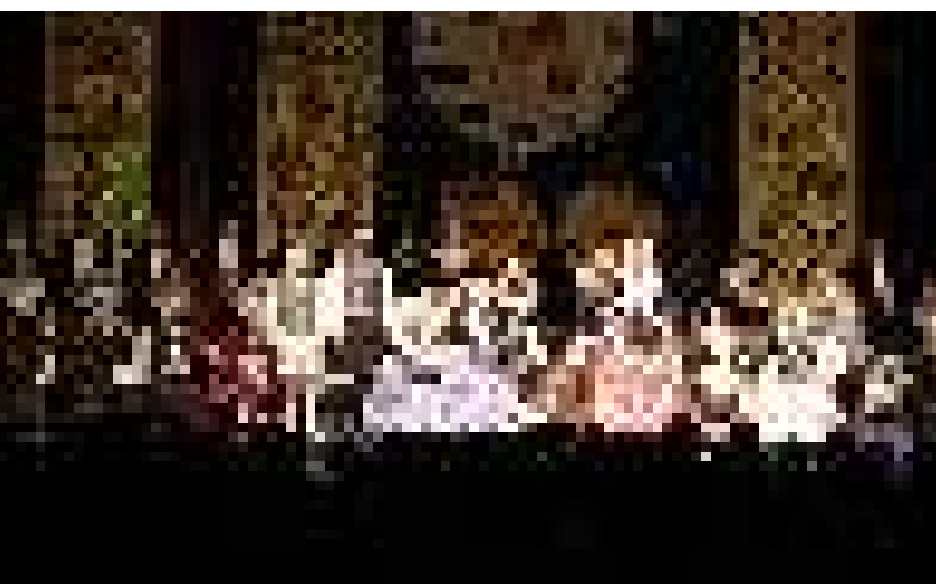
30

31

32

< 27

23 Halloween
24, 26 Concurs Artístics
25 Taller de Halloween
27 Presentació Gaiata

33

28 Expofiesta
29 Taller Betlem Infantil
30, 31 Taller Postal Nadalencia
32 Processó Sant Nicolau
33 Concurs de Nadalencia

34

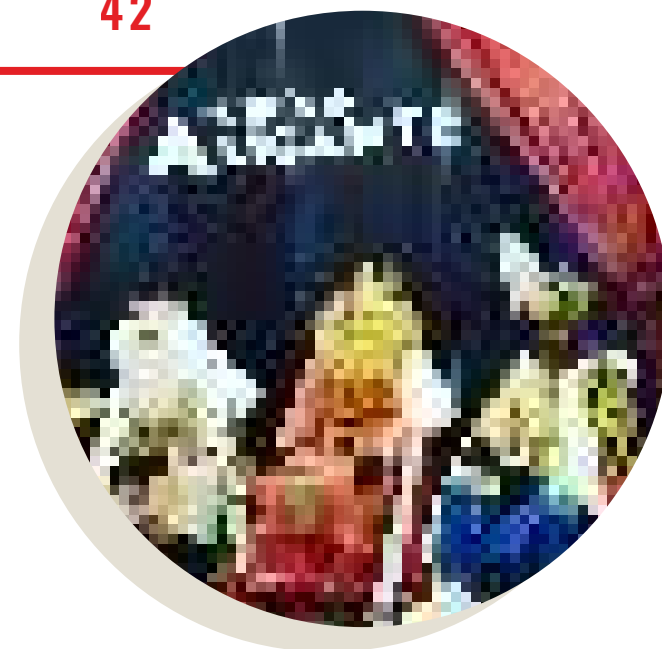
35

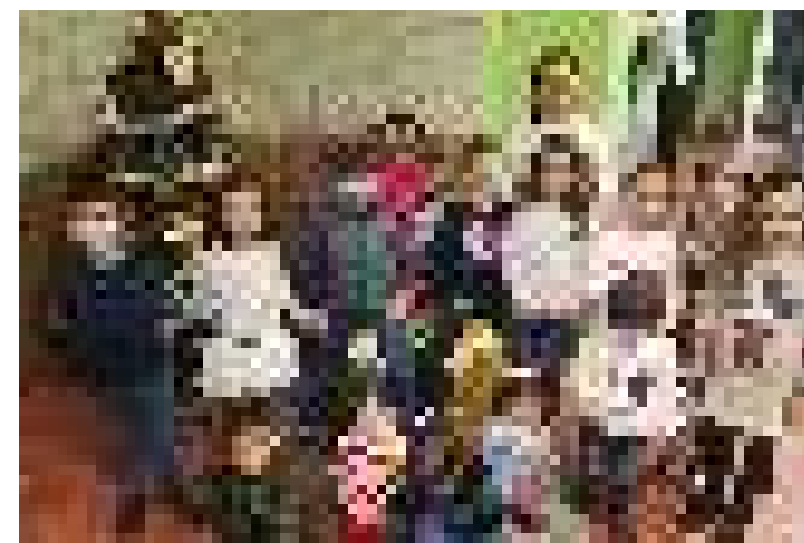
41

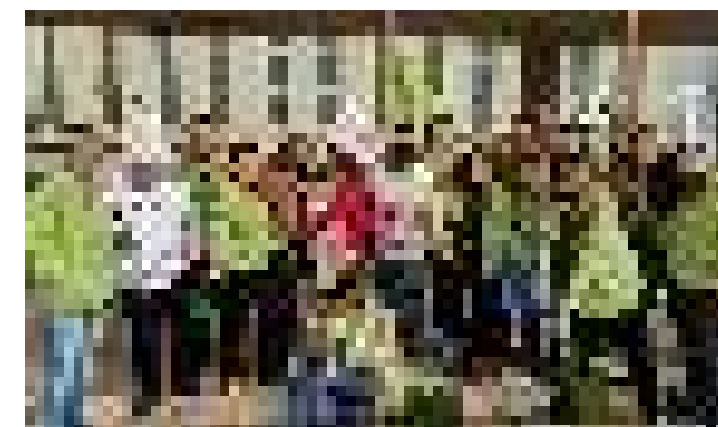
42

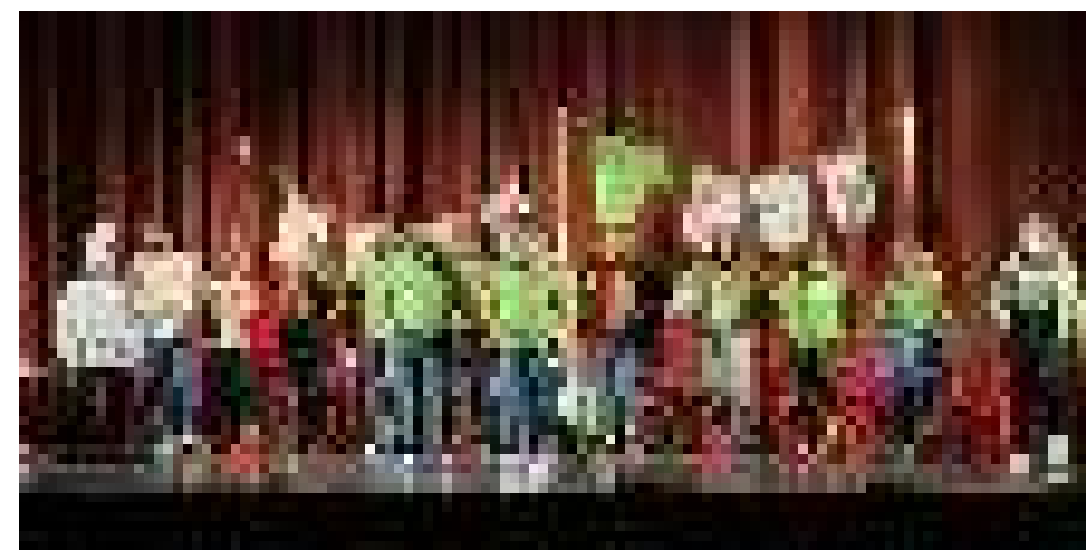
< 43

< 44

< 45

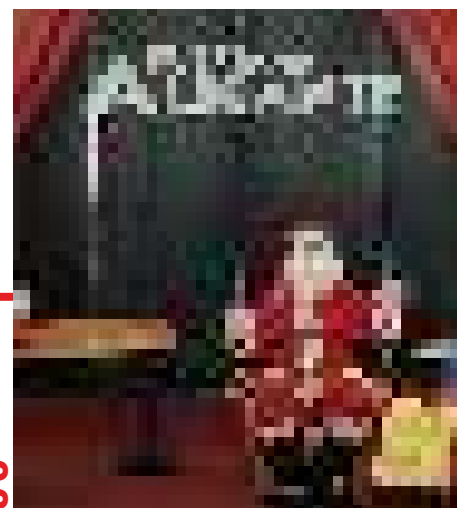
36

37

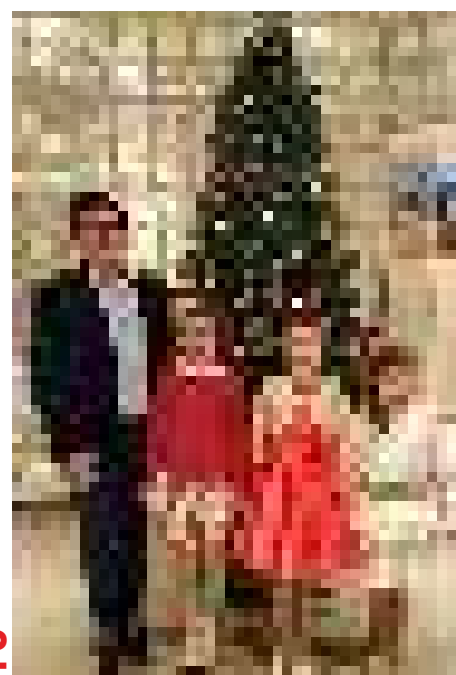
38

39

40

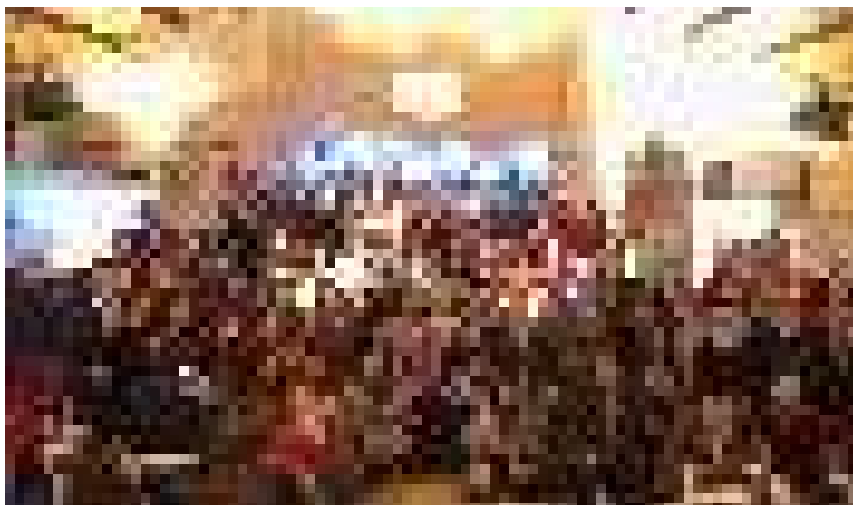

- 34, 35 Brindis Nadalenc
- 36, 37 Betlems
- 38 Pare Noel Antigón
- 39 Fogueres en Nadal
- 40 Fogueres en Nadal Infantil
- 41 Fogueres en Nadal Alternatiu
- 42 Reis Macs
- 43 Patge Reial
- 44, 45 Teatre

46

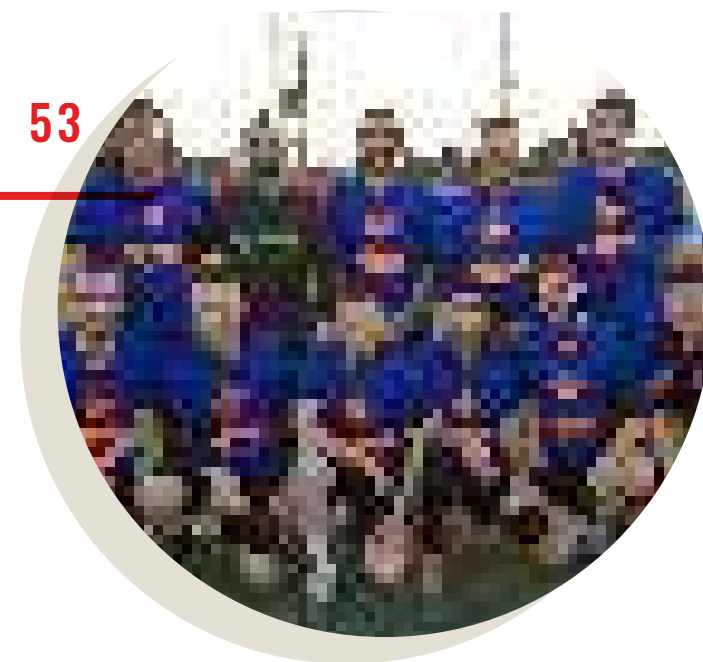
47

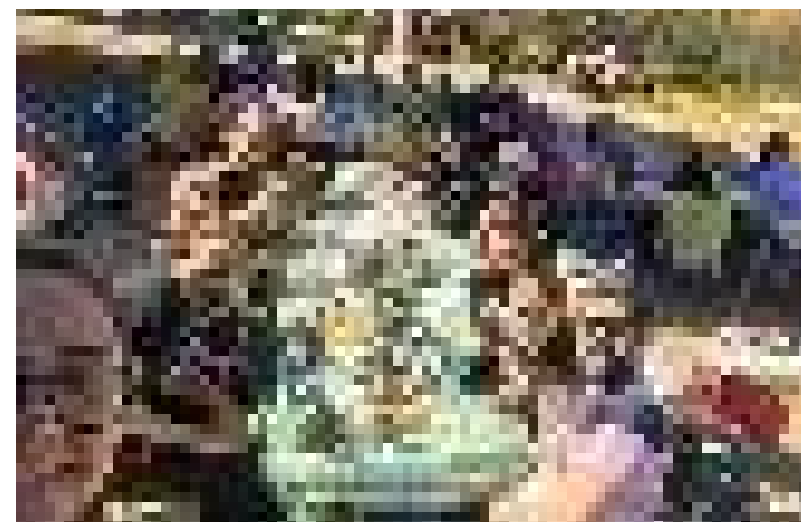
52

53

< 54

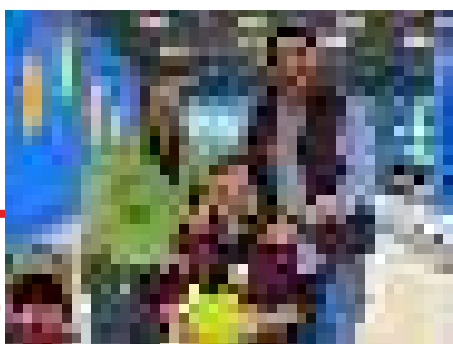
< 55

48

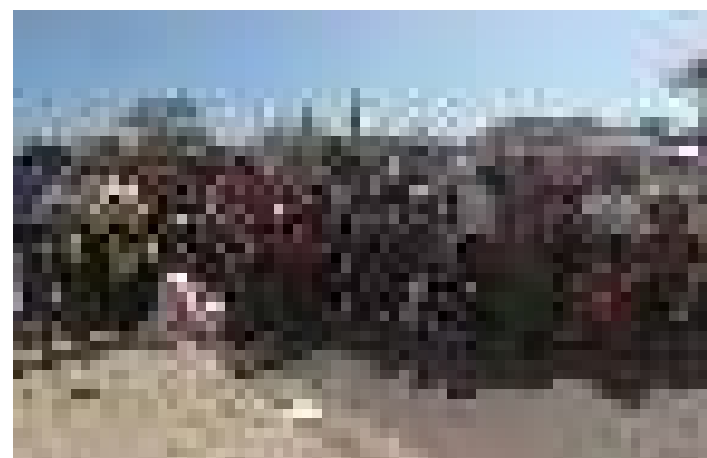
49

50

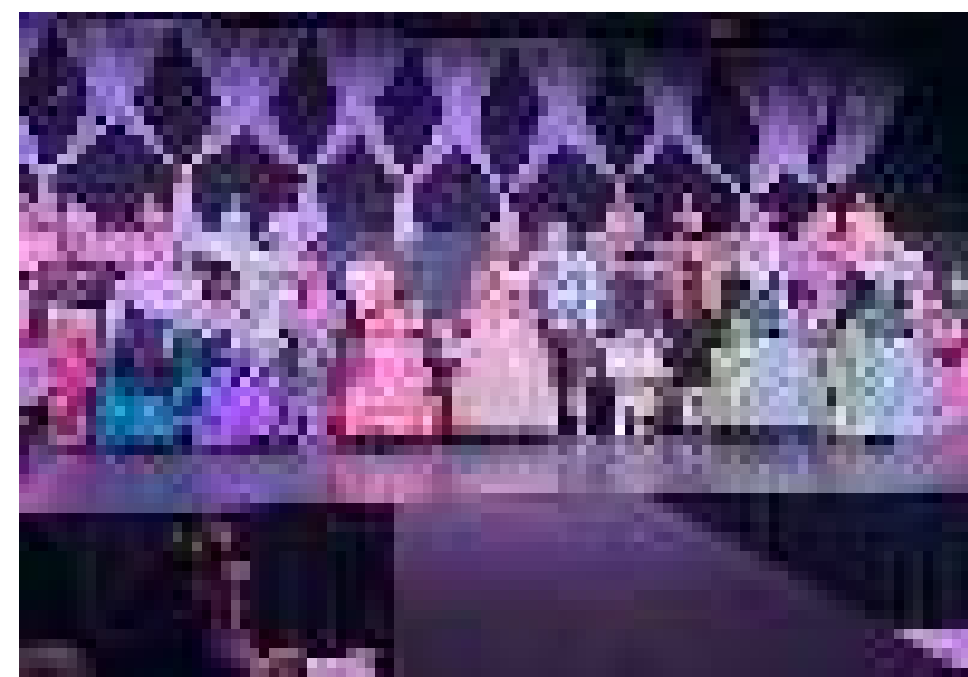
< 56

57

51

46, 47 Pedida Belleses i dames d'honor
48, 49, 50 Equip de Birles
51 Presentació Falla Barri Beteró

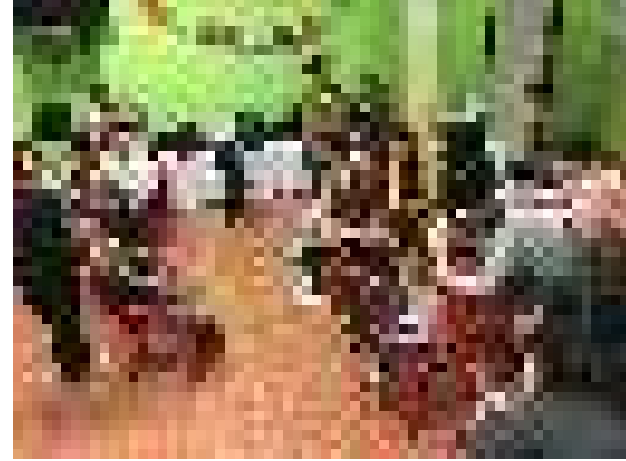
52 Pedida Belleses i Dames Foguera Carolinas Altas
53 Equip de Futbol
54, 55 Convivència Antigona
56 Esmorzar de Carnestoltes
57 ofrena de Flors a València

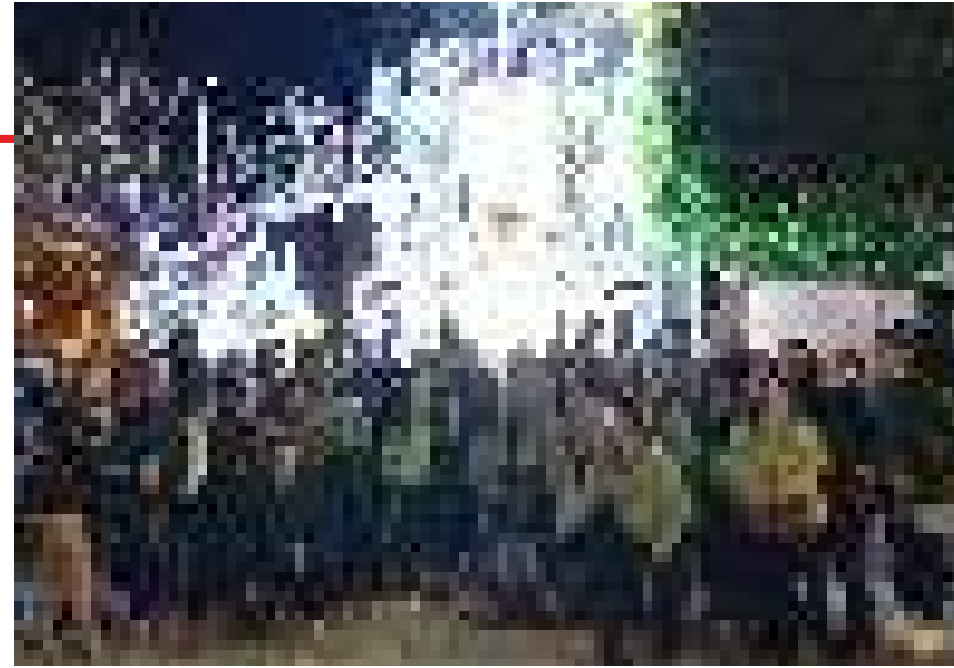
58

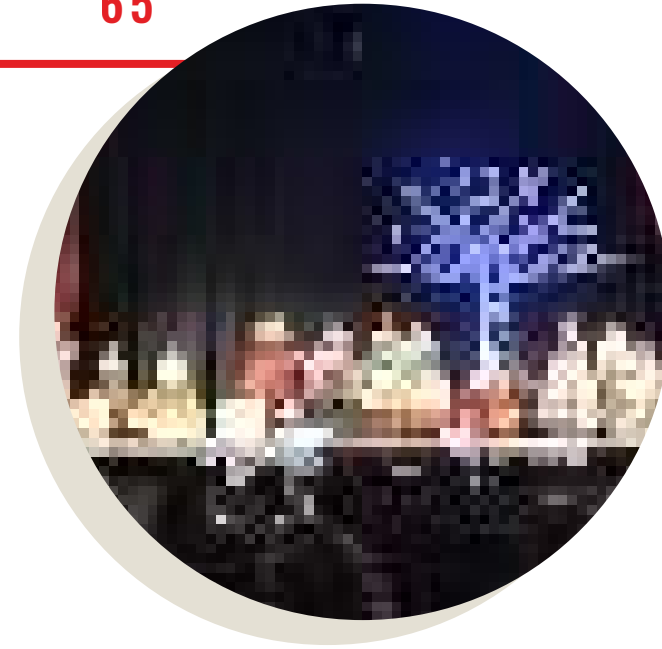
59

64

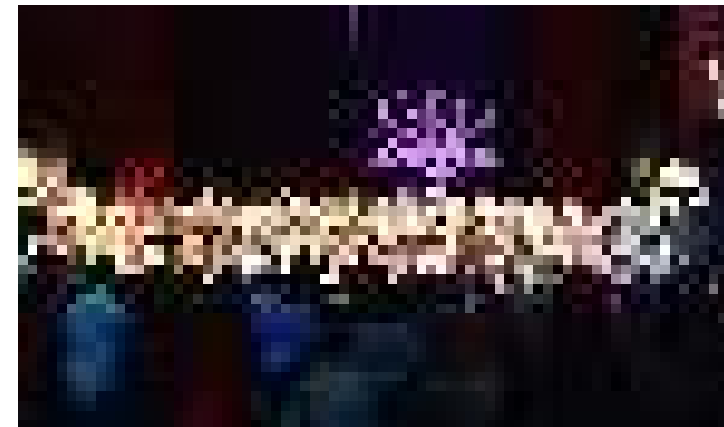
65

< 66

< 67

60

61

< 68

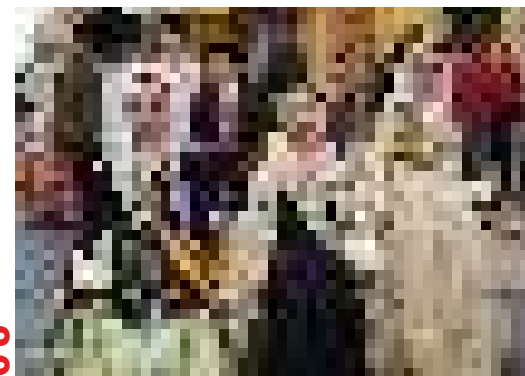

64 Festes de la Magdalena de Castelló
65, 66, 67 Presentació Belleses i Dames
68 Visita al Marq

62

63

58 Gala Primavera Infantil
59 Taller de Mantillas
60, 61 Sopar de la Foguera
62, 63 Ofrena de la Magdalena de Castelló

PROGRAMA DE FESTES

Després de tot un any d' esforç i de treball arriben els dies grans de Fogueres, on Foguerers i Barraquers posen la ciutat de cap per avall i disfruten d'uns dies intensos de festa.

A continuació vos detallem els actes que realitzarem durant estos dies, i on la comissió es reserva el dret de modificar qualsevol d'ells. Sense mes deixem la negativitat a un costat i només tinguem un pensament positiu, UN PENSAMENT DE FOGUERES.

DISSABTE 1 DE JUNY

A les 20:30h, Homentje als foguerers i barraquers a la Plaça d'Espanya, amb una ofrena davant del monument al Foguerer.

A continuació, Desfilada de Pregó desde la mateixa Plaça d'Espanya i fins a la Plaça de l'Ajuntament, on seguidament començara el Pregó que donará el tró d'eixida oficial a les Fogueres 2019!

DIUMENGE 2 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

A les 20:00 Festival de bandes Andrés Llorens.

DISSABTE 8 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

A les 20:00h, començarà la desfilada del Ninot, una desfilada on l'imaginació i l'alegria, prenen al complet els carrers d'Alacant, amb les disfrassades mes divertides.

DIUMENGE 9 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

DIVENDRES 14 DE JUNY

Arribada del foc que tindrà lloc en El Corte Inglés a les 23.45.

DISSABTE 15 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

A les 19:00h, començarà l'Entrada de Bandes on els principals carrers d'Alacant s'ompliran de color i música, en una de les desfilades mes volgudes pels alacantins i alacantines.

DIUMENGE 16 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

DILLUNS 17 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

DIMARTS 18 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

Esperarem l'arribada dels primers ninots de la nostra Foguera Infantil, obra de Grego Acebedo i Fernando Foix, que començaran el seu muntatge.

DIMECRES 19 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

Esperarem l'arribada dels primers ninots de la nostra Foguera Infantil, obra de Grego Acebedo i Fernando Foix, que començaran el seu muntatge.

DIJOUS 20 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

Continuarem amb el muntatge del racò i de la Foguera gran, mentres esperem rebre els jurats de la nostra Foguera Infantil, de la qual confiem en que es poda alçar amb el primer premi de la Categoria Especial.

Mentres continuem amb les llabors de la Plantà per adequar-nos a la Festa, trobarem un lloc per viure junts el veredict del jurat i vore si hi ha trucada telefónica que significarà que tornem a andur-nos el primer premi.

A la nit, inaugurarem el nostre racò, on soparem, mereixcudament, la nostra tradicional coca amb tonyina i les bacores piques de la nit de la Plantà.

DIVENDRES 21 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

I si ahir va ser el torn de la Foguera infantil, avui es el torn de la seua germana major, la nostra Foguera gran, obra de Paco Torres.

Matinarem per esperar al jurat per intentar convencer-los de que es la millor Foguera de Segona Categoria d'enguany.

Per la vesprada, ens reunirem tots al costat de la Foguera per a escoltar el veredict del jurat.

Després, ens vestirem per anar a Ofrenar a la Nostra Patrona la Verge del Remei, no sense abans, fer-ne un cercaviles per la nostra barriada.

Per la nit, la marxa continúa dins del racò, amb llum, música, jocs i moltes sorpreses.

DISSABTE 22 DE JUNY

Després d'un any ple d'esforsos, toca anar a arreplegar tots els guardons otorgats a la nostra Foguera.

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels. Per la nit, tornarem al racò per gaudir de la nit de Juny, tan agradable com festera

DIUMENGE 23 DE JUNY

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

Avui toca anar-se'n de visita per a vore les nostres fogueres veïnes i amigues. Els Antigons, agafarem un autobus i al ritme de la música de la nostra xaranga, se n'anire'm a fer la ronda.

En acabar la Mascletà, ens reunire'm al racò fer a fer germanor amb els nostres sopars de Fogueres.

Per la nit, el nostre Racò serà un any més, parada obligatòria dels nostres amics i familiars. Una nit màgica que viscuda en la Foguera Bayer-Els Antigons, et semblarà la mes curta de l'any...

DILLUNS 24 DE JUNY

Sense anarno-se'n a dormir, a les 8:00h començarem la estruendosa Despertà del día gran de Les Fogueres, per a que el barri no es descuide que avui, es el día de Sant Joan.

A les 14:00h, Mascletà a la Plaça dels Estels.

Una vegada acabada la Mascletà, Els Antigons, celebrarem junts el menjar de germanor del día de Sant Joan en el nostre Racò, on aprofitarem per a Fellicitar els Joans, les Joanes, els Chuanos i els Joanots!

Pel vespre, farem l'últim cercaviles per el barri. A mes, començarem a preparar les nostres Fogueres, per despedir-les com cal, en el día gran d'elles.

A les 24:00h, tots estare'm pendants de la Tradicional Palmera disparada desde el Matxo del castell, amb la qual, començara el ritual del Foc a Alacant, amb la cremà de les mes de 180 Fogueres, i portada de Barraques.

Mentres tant, esperare'm l'arribada dels bombers per a culminar un any ple d'emocions i on ens despedire'm de la Festa mes Fermosa, demanant els desitjos pertinents.

DEL DIMARTS 25 DE JUNY AL DISSABTE 29 DE JUNY.

A les 24:00h, disparada dels castells d'artifici en la platja del Cocó.

ELS NOSTRES PATROCINADORS I
COL·LABORADORS
2019

**GUIA
COMERCIAL**